cristina nemerovschi

nymphette_dark99

CARTILE ◦ ARVEN

«Am 13 ani și 4 luni. În ghiozdanul meu nu găsești bomboane pe băț, nu îmi prind părul cu bentiță, nu port pantofi cu baretă și nici rochițe albe. Fac sex pentru că e fun. Îmi testez limitele și nimic din ceea ce ai putea bănui despre mine nu este adevărat. Mă cheamă Vicky. Ai grijă să nu îmi spui Victoria, port un cutter cu mine tot timpul.»

***

Rămasă singură în mijlocul Brașovului, fără bani și fără baterie la mobil, Vicky, o adolescentă de 13 ani, are o noapte la dispoziție pentru a ajunge în București, unde a doua zi este petrecerea de majorat a iubitului ei, Dev, petrecere pe care în niciun caz nu vrea să o rateze. Un TIR oprește, iar bărbatul pare fascinat de nurii tinerei Lolite, propunându-i o partidă de sex în pădurea de la marginea drumului. Ea acceptă imediat, însă șoferul nu știe că a făcut o greșeală care îl va costa poate chiar viața.

Situațiile neprevăzute și personajele întâlnite pe parcursul a doar câteva ore gravitează în jurul atracției sexuale și al aventurilor extreme, al rememorării unor evenimente decisive din trecut și reflecții despre persoanele importante care au marcat-o. Fata ascunde totuși un secret – Întâmplarea.

Live fast, die young, bad girls do it well.

CĂRȚILE ◦ ARVEN

9 786068 530857 >

www.hergbenet.ro/cartile-arven

NYMPHETTE_DARK99

CĂRȚILE ◦ ARVEN

© 2015 Cristina Nemerovschi
© 2015 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: ©2015 Andrei Aleshyn | shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA
nymphette_dark99 / Cristina Nemerovschi ; - Ed. a 3-a. -
București: Herg Benet, 2015
ISBN 978-606-8530-85-7

821.135.1-31

Tipărit în România

cristina nemerovschi

nymphette_dark99

roman
ediția a 3-a

HERG BENET PUBLISHERS
CĂRȚILE ARVEN

2015

Supranumită de critici rebela culturii române de azi și considerată inițiatoare a unui nou mod de a scrie literatură, licențiată în filosofie, **CRISTINA NEMEROVSCHI** a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic*. Acesta a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public: în numai un an, s-a impus ca un adevărat fenomen social, inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. A primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului* 2011, nominalizare la titlul *Cartea anului* 2010, ales printre finaliștii *Premiers Romans En Lecture*.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea*, a apărut în 2012, la editura Herg Benet, fiind supus controverselor încă din primele luni; câteva lecturi publice au fost întrerupte, temele romanului fiind considerate "imorale, violente și indecente". Următoarele ediții ale cărții conțin fragmente inedite, reunite sub titlul *Jurnalul Amaliei*.

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, o continuare la *Sânge satanic*.

În 2013, în colecția Cărțile Arven a Editurii Herg Benet, apare *nymphette_dark99*, carte despre care s-a spus că va detrona *Lolita*, cel puțin pentru generația tânără.

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovschi publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovschi*.

Rezervația unicornilor (2014) este romanul care încheie trilogia *Sânge satanic*. Tot în 2014, publică romanul-pamflet *Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes*. *Păpușile* este a opta carte semnată de autoare.

Toate romanele Cristinei Nemerovschi au devenit rapid bestseller-uri și au fost reeditate. Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în antologii din România și internaționale.

And there's nothing wrong with me
This is how I'm supposed to be
In a land of make believe
That don't believe in me
It says home is where your heart is
But what a shame
Cause everyone's heart
Doesn't beat the same
Everyone is so full of shit
Born and raised by hypocrites
Hearts recycled but never saved
From the cradle to the grave
And I leave behind
This hurricane of fucking lies
I don't feel any shame, I won't apologize
When there ain't nowhere you can go
(Green Day – *Jesus of Suburbia*)

1.

M-am născut în noaptea de 21 spre 22 decembrie. Poate dacă ar fi fost un 22 decembrie din oricare alt an, nu 1999, aș fi scăpat de prenumele imbecil, grețos și insuportabil de Victoria. Dar așa, fiind '99, deci aniversarea a zece ani de la revoluția pulii, creierul de găină beată al maică-mii s-a gândit că ar fi un frumos gest de patriotism să îmi zică Victoria. Dar n-a fost de ajuns. Ca și cum Victoria nu e un nume destul de jenant, s-au gândit ei doi, părinții mei – capra și șobolanul, să mă potcovească și cu o denumire de prăjitură. Victoria Violeta. Violeta, prăjitura aia idioată cu șerbet mov. Am urât prăjitura asta din tot sufletul. Nu mi-am mâncat tiza decât de vreo patru ori în toată viața mea, și m-am bucurat cinic când a cam fost scoasă de pe piață. Probabil cofetarii o asociau cu vreun simbol al comunismului, iar cofetăriile astea noi, de fițe, nu prea mai expuneau Violete. Nu dădea bine. Așa că am rămas cu al doilea prenume cumva degeaba, fiindcă până și prăjitura dispăruse.

Nu că Victoria mi-ar fi plăcut mai mult ca

Violeta. Absolut deloc. Dar, drăcia dracului, tuturor celor care mă întâlneau, în vreun fel sau altul, le cădea cu tronc prenumele ăsta. "Victoria, ce nume frumos, cât de sonor este!" Ajunsesem să mă feresc să leg relații strânse cu cei cărora le plăcea prenumele meu. Când întâlneam un om care pufnea în râs la auzul numelui Victoria, da, pe el făceam tot posibilul să-l păstrez în preajmă. Când terminasem clasa a patra, Victoria suna pentru mine ca loviturile învățătoarei care mă scotea în fața clasei și mă bătea cu linia la palmă. Era printre singurii oameni care îmi pronunțau prenumele întreg, și o făcea parcă cu o pasiune uriașă, punându-și în tonul aspru cu care mă striga toată amărăciunea vieții ei de femeie cu trei copii, părăsită de bărbat.

Ceilalți se obișnuiseră deja să mă strige Vicky.

Nașterea mea în noaptea de 21 spre 22 decembrie nu mi-a adus doar un nume imbecil. Mi-a adus și relații complicate cu mama, care, imediat cum m-a născut, a simțit că mă urăște în aceeași măsură în care mă iubește, dacă m-o fi iubind pe atunci. Era încă oarecum tânără, avea 23 de ani și, deși însărcinată în luna a opta, se pregătea de o trecere în noul mileniu cât se poate de wild, cu o petrecere la o cabană alături de prietenii lor cei mai buni, ai ei și ai tatii, o gașcă de vreo doișpe persoane. Cu băutură, artificii, sex și ce alte metode de distracție or mai fi avut ei pe vremea aia. Dar eu, încăpățânată și

nesimțită, i-am rupt apa pe nepregătite, obligând-o să meargă la spital și să petreacă acolo Crăciunul și zilele de după, transformând rochia grena pentru gravide sexy și pantofii cu toc cui planificați pentru 31 decembrie într-un vis care a rămas pentru totdeauna neîmplinit. Asta e, pesemne că n-am vrut să mă nasc în 2000. Am vrut să fiu un copil al vechiului mileniu. Nu m-a iertat niciodată pentru asta.

În ce-l privește pe tata, șobolanul, a fost mereu blegul familiei. Nu avea niciun cuvânt de spus. Cred că nici legat de numele meu nu a avut o părere proprie. Mda, vechiul blestem al bărbatului care își ia o femeie mai frumoasă decât merită, sau decât crede societatea că merită. Tata a fost mereu panicat că mama îl va părăsi, că îl va înșela, că se va plictisi de el. De plictisit se plictisise, asta e adevărat. Pe toți ne plictisea tata, ne irita aerul lui mereu apatic, calm, placiditatea lui de șobolan trist cu coada plecată, ca și cum nimic n-ar fi mai important decât meciul de fotbal de sâmbătă seara de la TV și jocul de table seara, în spatele blocului, când nu era prea frig afară. Jobul la agenția de turism unde învârtea toată ziua niște hârtoage nu-i oferea subiecte palpitante pe care să le discute cu noi când ajungea seara acasă, așa că își făcea datoria de a comunica strictul necesar cu familia întrebându-mă pe mine dacă e totul în regulă la școală și dacă am luat vreo notă. "Îhâm", îi răspundeam invariabil, zilnic, cu gura plină de suc sau

mâncare, și nici măcar nu se obosea să mă descoasă dacă "îhâm" însemna da sau nu. Evident că, din cauza acestei lipse acute și stupide de comunicare, el era convins că sunt încă virgină. Mama probabil bănuia că nu mai sunt, după ce îmi găsise în sertarul biroului pastile de a doua zi, prezervative, cătușe cu blăniță și un test de sarcină pe care îl cumpărasem preventiv, fără să fie deocamdată nevoie să-l folosesc. Nu erau singurele motive care să-i dea de bănuit; mai erau și acele momente în care mă surprinsese împreună cu Dev, în camera mea.

Revenind la tata, nici legat de Tedy nu era în stare să ia decizii. Le lua tot capra. Când l-au exmatriculat prima dată pe frati-miu, în clasa a opta, fiindcă îi găsiseră jurnalul în care descria cu amănunte cum avea de gând să pună o bombă în sala de sport și cum avea să-și tortureze colegii, lucrându-le îndelung beregata cu un cuțit bont, mama a decis la ce școală avea să-l mute. Șobolanul a ridicat din umeri, cu un "cum crezi tu că e mai bine". Eu mă pregăteam de banchetul de sfârșit de clasa a patra. Mă bucuram că scap de scorpia de învățătoare și că exista o șansă, cât de mică, ca nimeni să nu-mi mai spună Victoria în viitor.

Mda, naivități. Ce pot să spun, eram mică pe atunci. Nu înțelesesem partea nasoală că numele, odată primit, rămâne cu tine până la capăt și că, mai mult decât atât, el îți construiește o parte a personalității, îți determină într-un fel relațiile

cu cei din jur. De asta, mulți oameni care poartă același prenume au comportamente asemănătoare și sunt previzibili. Pentru că au același nume. Și pentru că sunt proști, firește, dar asta e de la sine înțeles.

Tedy schimbase până în 2012 trei școli și șase licee. Culmea e că niciodată nu pusese cu adevărat o bombă. Nici nu-și omorâse colegii. Doar vorbea despre lucrurile astea, despre intențiile lui. De la a doua lui exmatriculare, tot în clasa a opta, eu știam de fiecare dată când avea să se întâmple următoarea. Erau tot felul de indicii, în principal o febră a lui Tedy, un patos cu care vorbea despre potențialele lui crime. Chestia asta îi speria pe cei din jur și, când apărea ea, știam că Tedy va trebui să spună la revedere foștilor colegi și profi. Mă rog, nu era ca și cum le-ar fi simțit lipsa, după ce se muta. Singurele ființe de care îi era dor, după exmatriculare, erau maidanezii din curtea școlii. Am mers de câteva ori împreună să-i revedem, și Tedy i-a hrănit cu parizer de pui. Ultima noastră excursie de genu' ăsta, anul trecut, era să se sfârșească foarte prost. Fosta lui dirigă, cea care ceruse în consiliu exmatricularea, îl văzuse pe geamul cancelariei și sunase la Poliție. Noroc totuși că am avut timp s-o ștergem la fix.

Ultima găselniță a maică-mii apăruse anu' trecut în octombrie când, Tedy dat afară pentru a noua oară de la liceu, în urma invariabilei amenințări cu bomba și cu mutilarea colegilor

pe care frati-miu o însemnase cu markerul pe peretele budei și pe ușa cancelariei și pe cea a laboratorului de fizică, capra se gândise să-l înscrie la un liceu particular. Spera că va fi scutită de neplăcuta și stânjenitoarea întrebare care i se tot punea de la o vreme: de ce a fost exmatriculat fiul dumneavoastră? Mintea ei aburită însă a mai născocit ceva: hai s-o mutăm și pe Vicky la liceul ăsta particular, că are și clase 5-8, ca să rămână în continuare aici și peste doi ani, când intră-ntr-a noua. O să cunoască și ea copii mai mari, de liceu, de la care o să învețe lucruri utile. O să devină mai responsabilă, mai conștiincioasă. Așa că, vrând-nevrând, am devenit din nou colega de școală a lui Tedy, care a intrat într-a 11-a C. Pe mine m-au băgat în a 7-a A. Cu Coco cu tot.

Mă așteptam ca, până la vară, să fiu obligată să mă mut iar. Tedy voia să dea cu bomba și aici. Așa că, mi-am zis, Vicky, ai grijă să nu te simți prea confortabil. Ești aici doar pentru câteva luni. Și, la naiba, nu mă deranja deloc chestia asta.

Nu m-a deranjat, până în ziua când l-am întâlnit pe Dev.

Era cândva pe lume un om înțelept, și omul ăsta înțelept a scris câteva cărți. Se zice că avea câte un răspuns potrivit la fiecare întrebare. Indiferent ce ți s-ar fi întâmplat, nu conta cât de neobișnuit ar fi fost, omul înțelept îți spunea cauza, apoi remediul. Omul înțelept ar ști să-mi spună acum ce e cu bulgărele ăsta de nostalgie

care mi-a căzut în cap. De ce mă gândesc la ai mei, la Tedy, la școală, la maidanezii pe care i-am hrănit cu parizer de pui în curtea școlii, taman acum, când stau ca proasta în frig și-n ploaie și plâng pe dinăuntru după geaca de motor pe care am uitat-o într-un bar din Brașov, în urmă cu vreo două ore. Acum, când fac autostopul și ar trebui să-mi concentrez cumva energia să oprească un bou și să mă ia până-n București. Și chiar îmi plăcea mult geaca aia; o luasem dintr-un second, din micile mele economii, la numai o săptămână după Întâmplare. Mi-o făcusem cadou, ca un fel de recompensă, ca pe o modalitate stângace de a mă ajuta să uit și să trec peste. Îmi plăcuse mult că eu crescusem, iar ea rămăsese pe loc. La 11 ani, când am îmbrăcat-o pentru prima dată, îmi era mare, largă. Acum, la 13 ani și 4 luni, mi-a rămas mică. Oare ce-o să se întâmple cu ea? Cine o va găsi o va purta sau o va vinde pe net? Va pune un anunț pe un forum de rockeri, va scrie că prețul ei e negociabil? În fiecare săptămână, va scădea 50 de lei, doar ca s-o știe vândută odată? Căcat, mi-e dor, și m-aș întoarce după ea, dacă aș ști în pula mea în ce bar am uitat-o.

Avea și un patch drăguț, prins pe mâneca dreaptă, cu Forgotten Woods. Cadou de la un fost iubit, de când eram într-a șasea. V., care asculta numai nebunii din astea simpatice și care o crizase luni în șir pe capră cu sunetele "satanice" pe care le experimenta la chitară, în camera mea.

"Live fast, die young/Bad girls do it well/ Live fast, die young/Bad girls do it well/Live fast, die young..." se aude repetat, cu ecou, în capul meu, încă de când Tedy m-a lăsat singură în orașul ăsta de lângă munte. Faza e că niciodată nu trebuie să-ți propui să trăiești la limită, ca să-ți și iasă. Din contră, ca să-ți iasă așa cum trebuie, e musai să uiți că trăiești, că ești alive, să nu mai fii conștient de persoana ta și să te lași să plutești liber în orice direcție ar vrea vântul să te împrăștie.

Tocmai când îmi fac curaj să ies de sub salcie și să stau iarăși în ploaie cu mâna întinsă, poate de data asta am noroc, un TIR oprește cu scârțâituri oribile pe marginea drumului. Un șofer negricios, mic și urât, scoate capul din el, mă măsoară din creștet până-n picioare, insistă cu privirea pe ciorapii mei negri de plasă și pe lanțurile prinse de fusta-n carouri, se scarpină în colțul gurii o vreme, analizându-mă, și zice într-un final:

— Hopa sus, păpușică!

2.

În cabină miroase a tutun și a transpirație. Tiristul scoate un pachet de țigări fără filtru și îmi oferă una. Nu refuz. Îmi face cu ochiul. Îmi aprinde țigara, cu un ochi atent la drum. Pe urmă îmi întinde și un pet la 2 litri de Ciucaș.

Nu-l refuz nici pe ăsta.

— Unde mergi, păpușică?

— La București.

— Ptiu, zice el, bănuiam. Și io, tot acoloșa. Ai fost decât la o plimbărică aciea, la munte?

— Oarecum, îi răspund, în timp ce scuip niște tutun care mi s-a prins de limbă.

— Io-s Gicu.

Mi-a întins deja mâna, stă cu ea suspendată în aer, așa că îi răspund:

— Victoria.

Nu Vicky, ci Victoria. Să-i spun numele meu adevărat și insuportabil manelistului urât și împuțit mi se pare că este ceva sexy, ceva nelalocul lui, ceva incitant și neașteptat. God, e atât de urât manelistul, nu cred că am văzut vreodată un om mai urât. Are barbă, mustață, părul ușor

grizonat pe la tâmple, e zbanghiu, se uită câș cu un ochi. Când îți vorbește, își fixează privirea deasupra capului tău. Poartă trei ghiuluri de aur, iar unghiile de la degetele mici sunt lungi, murdare și ascuțite. E îmbrăcat cu un hanorac gri, cu pete de ulei, și cu o pereche de pantaloni de trening bleumarin, lucioși, atât de la nylon, cât și de la jeg. În picioare are niște adidași plini de noroi. Pare genul ăla de om pe care-l cauți ca să-l alegi ca figurant într-un film românesc, ca să exagerezi puțin și să arăți pe bună dreptate ce urâți și caraghioși sunt maimuțoii care populează țara noastră.

— Ce transportați?, îl întreb, fiindcă mă amuză să-l aud vorbind.

Îmi plac verva și naivitatea oamenilor agramați, siguranța îngâmfată cu care ei cred că se folosesc de limba lor maternă așa cum trebuie. I-aș asculta vorbind la nesfârșit.

— E secret de stat, hă, hă, zice el.

— Ei, lăsați, după ce terminăm Ciucaș-ul ăsta, o să-mi spuneți, fie că vreți, fie că nu.

— Hă, hă. Da, mai știi. Da' nu-mi zi cu dumneavoastră. Zi-mi Gicu.

Live fast, die young, bad girls do it well... Uitându-mă la drum, observ că nu e același pe care-l știu eu. N-am trecut pe lângă turnul părăsit, din piatră, pe care-l admir mereu când merg cu mașina. Ar fi trebuit să ajungem deja la el.

— Auzi, Gicu, tu sigur n-ai greșit drumu'?

— Nooo. Ezglus. Ce, nu-l fac io în fiecare

săptămână, hă, hă, cum să-l greșesc? Da' poate tu-l știi decât pe ăla de o ia pân Predeal.

— Păi nu pe acolo trebuie s-o ia?

— Ba da, da' io am luat-o acu' prin Cheia. Că e liber și-l știu ca-n palmă, poți să și dormi la volan, hă, hă.

Beton, mă gândesc, poți să și bei la volan, n-ai nicio greață. Mai beau din sticla de Ciucaș, gândindu-mă că, dacă beau eu, nu bea el, și suntem mai safe așa.

— Unde mai pui că e și pădurile astea p-aci, o frumusețe... Facem ș-un popas. Câți ani ai, păpușe?

— 19, zic eu.

— Hă, hă. Aș fi jurat că maxim 17, așea.

— 19 și trei luni.

— Ca să vezi... Tineretu' de azi... e mai emancipat ca pe vremea noastră. Nu mai poți să-i dai vârsta. Unele, la 14 ani, arată de zici că e de 20, iar altele la 20 arată de zici că abia au făcut ochi.

Mai beau din Ciucaș, încep să mă încălzesc, nu mai simt lipsa gecii. Dar mi-e în continuare dor de ea. Oare dacă i-aș zice să întoarcă, să mergem s-o căutăm și abia apoi s-o luăm spre București? Nope, bad idea. Asta ar mai lipsi, să iau la rând cu manelistul Gigel toate barurile de rockeri din Brașov, în căutarea unei geci de motor mărime S, cu un patch cu Forgotten Woods pe mânecă...

— Da' ți s-o lipit sticla aia de degete,

păpușe!, zice, într-un final.

Îi întind sticla. So much for the safe drive. Gicu sau Gigel sau cum îl cheamă bea cu o mână, conduce cu cealaltă.

— Ptiu, a dreacu' berea. Acu' trebe' să facem un popas acoloșa, la pădurice. Mai e vreo 10 minute, zice.

Instinctiv, îmi pipăi cu degetele buzunarul bombat al fustei. Acolo e briceagul pe care mi l-a făcut cadou Tedy când am împlinit 12 ani. Briceagul cu șase lame. Tedy avea grijă de el, mi-l ascuțea o dată la trei luni. În ghiozdan, am un cutter și o rotiță cu lame, improvizată tot de Tedy. Pasiunile lui erau oarecum neobișnuite, dar mie mi se păreau infinit mai constructive decât jocurile pe calculator sau colecționarea de mașinuțe stupide. În camera lui, Tedy avea o expoziție impresionată de cuțite. Capra nu intra acolo decât foarte rar. Zicea că se sperie și-i vine să leșine. În geacă aveam și un spray cu piper, dar geaca e deja history.

Apropo de geacă, mai avea un semn particular – căptușeala roșie. La început mă enerva-se detaliul ăsta, fiindcă nu mai văzusem până atunci geci de motor negre cu căptușeală roșie, dar cu timpul începuse să-mi placă. O scotea din anonimat pe Elena. Așa îi spuneam gecii – Elena.

Tedy nu mă întrebase dacă am folosit vreodată recuzita pe care mi-o pregătise el. Cred că era mulțumit să știe că ea e acolo, pentru orice

eventualitate.

— Știi Connect-R? Îți place? Ia să pun io CD-ul ăla cu el...

Nu apuc să-i spun că-mi displace teribil Connect-R, în special cântecul cu vara în care nu doarme, de altfel singurul pe care știu să-l cânte Connect-R, când din CD-ul antic, model de acum 7 ani, începe chiar Vara nu dorm. Gigel sau Gicu intonează, în timp ce își aranjează freza în oglindă, cu mâna cu care nu conduce:

— Nu am sooooooomn... Zorii zilei mă prind, pă plajă mă plimb, io vara nu doooooooorm... Aoleu, ce mă piș, dreacu', mai bine beam votcă, a dreacu' berea asta... Nu am sooooooomn...

Îmi imaginez dintr-o dată, în timp ce-mi admir imaginea reflectată în geamul TIR-ului, cum ar fi să mi-o trag cu Gigel sau Gicu. Cum ar face, ce sunete ar scoate. Ar vorbi, ar geme? Probabil o are mică. Toți maneliștii o au mică, de asta s-au apucat să asculte manele, de frustrare. Sperând că o să le crească pula. Dar nu le-a crescut, și de asta au continuat să asculte manele. Speranța moare ultima.

Se termină în sfârșit vara lui Connect-R; răsuflu ușurată, mai beau din sticla de Ciucaș. Nu apuc să înghit bine, că din CD-ul lui Gigel începe... Vara nu dorm.

— I-ai dat repeat?, îl întreb, oripilată.

— Ce? Noo... E trasă de mai multe ori. Dăcât melodia asta e pe CD.

Mă apucă râsul. Clar ar fi ceva haios să mi-o

trag cu Gigel. Pe fundal cu Vara nu dorm.

— Nu am soooooooomn, nuuuu... Iu-huuu, uite acilea oprim.

— Mișto, zic eu.

Gigel mă privește admirativ și conspirativ.

— Vrei și tu, hă, hă, șmechero... Am știut io de când te-am văzut coloșa, în ploaie.

Nu-mi dau seama dacă se referă la făcut sex sau la făcut pipi. Dar, e drept, pipi chiar mă trece. Cu restul, încă nu sunt sigură.

Mă dau jos din TIR, cât pe ce să-mi scrântesc glezna pe nenorocirile alea de scări înalte. Fug în pădure. Fac pipi, îmi trag ciorapii și constat că i-am agățat, probabil pe băncile de lemn ale unuia din barurile unde e acum geaca mea de motor cu căptușeală roșie. E frig, așa că fug la mașină. Gigel stă cu pantalonii de trening lăsați în jos și se pișă în drum, cu capul dat mult pe spate. Îl ignor, mă urc înapoi în TIR, caut țigările alea jegoase fără filtru, îmi aprind una. Din ce observ pe geam, Gigel sau Gicu chiar o are mică. Știam eu. În general, nu prea greșesc la chestiile astea.

— Păpușe, hai și tu jos, să vezi aci lună frumoasă... Ia uite-o ce mare e și galbenă...

Cobor, și îl văd pe Gicu sau Gigel tot cu pantalonii lăsați în jos, ținându-și pula în mână. O freacă cu mișcări lente și se uită la mine cu un zâmbet retard.

— Vrei s-o iei în guriță?, mă întreabă, și ochiul zbanghiu îi fuge iar deasupra capului

meu.

Parcă ar întreba o pasăre rătăcită sau o creangă uscată de copac dacă vrea să-i facă o muie. Îmi duc o mână la gură, să-mi maschez râsul, ca nu cumva să-i taie erecția.

— Ai prezervativ?, îl întreb.

Se uită la mine nedumerit, după care se lărgește într-un zâmbet cu toți dinții.

— Are băiatu'! Ce credeai, că io plec la drum fluierând?

Se urcă așa, cu pantalonii de trening jegoși pe jumătate căzuți, și scotocește prin mașină după prezervative. Are un fund păros și slăbănog. Se întoarce triumfător și-mi arată pătrățelul argintiu.

— Hai în pădure!, îi zic, pe un ton care nu lasă loc vreunei împotriviri.

— Aoliu... da' nu-i frig coloșa? În pădure? Îmi îngheață coaieli. Sigur nu vrei... în mașină?, mă întreabă, timid.

— NU. Îmi place să văd luna când mă fut, îi răspund, și îmi duc din nou mâna la buzunar, să văd dacă briceagul e acolo.

3.

Gigel, fiind vită cornută și păduche trist ca toți păduchii, vrea să ne-o tragem în poziția misionarului, aia singura pe care o stăpânește el cât de cât decent, motiv pentru care mă tot împinge în iarbă. Dacă e ceva ce nu suport și îmi produce spume e să îmi pună cineva mâna pe burtă, și asta e exact ce face boul acum. Îi dau brutal mâna la o parte, e nemulțumit, vociferează. I-o retez cu un "Șttt", dându-i de înțeles că ne vom fute cum vreau eu sau absolut deloc. Îl împing până ce cade în genunchi, și-i cer să se lase legat la ochi, cu baticul pe care-l port la mână. Și să se lase cu totul în grija mea.

— Aoliu, ești din aia perversă, hă, hă, mai apucă să zică, în timp ce-l leg la ochi cu baticul negru.

E foarte întuneric, ne-am îndepărtat ceva de mașină. Îi găsesc pula pe bâjbâite. E caldă, și ăsta e cât de cât un feeling plăcut. N-ar fi chiar așa rău să simt ceva cald înăuntru. Încă nu știu exact ce vreau să fac, știu doar că vreau să merg mult dincolo de zona safe. Sunt într-un loc unde nu

mă poate vedea nimeni, cu un individ aflat întru totul în posesia mea. Mă mai asigur o dată că briceagul este în siguranță în buzunar, după care îmi împing în jos chiloții și ciorapii. Gigel sau Gicu geme când mă las puternic în bucata lui de carne umflată și încep să mă mișc la început dibuind un ritm potrivit, apoi din ce în ce mai repede. E într-adevăr mică, nu se întâmplă nimic impresionant, dar îmi imaginez că este un vibrator rotunjit și moale la vârf, cald și catifelat. Nu foarte mare, moderat – așa cum își lua Coco, care nu voia niciodată să riște prea mult. Îl pocnesc pe manelist când încearcă să-mi atingă sânii și regret puternic că n-am la mine perechea mea de cătușe. L-aș fi legat de copac, cu brațele încolăcite în jurul trunchiului. Acum nu-mi mai imaginez că Gigel e un vibrator, îmi imaginez că sunt cu Dev, ca atunci, în curtea școlii, noaptea, când ne lătrau maidanezii.

— Mânca-ți-aș, ce bună ești, zice Gigel, și mă pufnește râsul în timp ce-mi dau drumul, deasupra lui.

Manelistul scâncește ca un câine, probabil simte contracțiile mele. Așa cum e, legat la ochi, îl lovesc puternic peste o ureche, apoi peste cealaltă.

— Aoliuo, de ce dai?! Curvo!, zbiară el.

Mai rămân pentru o vreme cu vibratorul înăuntru, adică cu Gigel, chiar dacă se zbate să scape, supărat că l-am pocnit peste urechi. Mă simt ca și cum aș pluti într-o apă călduță, în cadă

sau în mare, în august, după ce am stat la soare. Mă desprind de el, în sfârșit, încă ușor amețită, bâjbâi în buzunarul fustei și scot briceagul și o cutie de chibrituri. Fără să stau pe gânduri, aprind un mănunchi de bețe și le arunc în iarbă, apoi înfig lama cea mai lată în ochii lui, prin batic. Cuțitul întâlnește mai întâi ceva cremos, de consistența unui cremșnit, apoi se lovește de ceva tare și nu mai înaintează, rămânând înfipt în fața lui Gigel ca-ntr-o budincă. Mă îndepărtez la o distanță rezonabilă, astfel încât să nu mă poate atinge dacă întinde brațele. Îmi contemplu opera. Gigel scoate un urlet puternic și duce mâinile disperat spre ochi. Nu mai sună acum a om, sună ca un animal prins în capcană de un vânător, un animal rănit de moarte. Arată frumos, se zvârcolește prin iarba plină de noroi. A reușit să-și scoată cuțitul. Ce bine că am avut chibriturile, mă gândesc, altfel nici nu l-aș fi nimerit, și aș fi ratat și tot spectacolul. Cred însă că i-am scos un singur ochi. Nu pot fi sigură. Simt că mă excit și realizez din nou că un manelist e mai puțin satisfăcător decât un vibrator, care mai poate fi folosit și după ce-l rănești. Mi-ar plăcea să-l mai folosesc o ultimă dată pe Gigel, așa, orb, cu ochii scurgându-i-se în barba scârboasă, dar, cum chibriturile se sting, recuperez briceagul de jos și o iau la fugă spre mașină.

— Prinde-mă, javră! Hai, ce faci, nu vii după mine? Hai, prinde-mă!, îi strig manelistului, care scoate răgete oribile.

Mă întreb dacă altui om, în locul meu, i-ar fi milă acum de Gigel. Oare lui Dev i-ar fi? Nu, sigur nu. Lui Tedy nici atât. Probabil Tedy acum ar fi căutat niște benzină, s-ar fi întors în pădure după manelist și i-ar fi dat foc.

Scot cheia din contact, o arunc în ghiozdan și o iau la pas rapid înapoi, spre Brașov. Sper să oprească cineva și să mă ia, că pare o bucată bună de mers și chiar trebuie să fiu mâine în București. E petrecerea lui Dev, petrecerea de ziua lui, de majorat, nenorocirea de petrecere din cauza căreia bâjbâi acum singură pe coclauri, când puteam să fiu cu Tedy și cu gașca lui la cabană, la o bere, liniștiți și beți. Dar nu, eu am ținut morțiș să plec spre București, în loc să-mi continui excursia cu Tedy și gașca veselă. Și acum, dacă tot am scos ochii unui manelist, ar fi și culmea să ratez petrecerea iubitului meu.

Trebuie să mă întorc în locul de unde m-a luat Gigel cu TIR-ul, fiindcă pe aici nu trec deloc mașini în direcția București. Boul dracu', i-a trebuit lui drumul pe care să-l știe ca-n palmă. În timp ce merg, și mă plouă, și mi se face iar dor de geacă, îmi tot spun că am procedat corect, că nu am avut altă alternativă. Cum dracu' era să-l las să scape nevătămat, când știa că mă cheamă Victoria?

4.

Mda, soarta lui Gigel a fost pecetluită în clipa în care i-am spus că mă cheamă Victoria. Dacă i-aș fi spus că mă cheamă Vicky, probabil nu i-aș fi scos ochii, ci doar i-aș fi înfipt cuțitul în picior, ca să-l împiedic să fugă după mine. Dar așa, nu puteam suferi ideea că mai există un om pe lume care asociază moaca mea cu numele imbecil de Victoria.

Dacă i-aș fi spus că mă cheamă Vicky, probabil nici nu l-aș fi futut. L-am futut fiindcă i-am spus că mă cheamă Victoria și, în momentul ăla în care i-am spus numele meu întreg, ceva a pornit pe un drum fără întoarcere, ceva care mi-a spus că vreau provocarea asta, că vreau să văd ce se întâmplă, până unde pot să merg. Am văzut.

Regret grozav că n-am luat restul de Ciucaș din TIR. Nu e ca și cum o să se întoarcă chiorul și să bâjbâie după sticlă. Probabil nici n-o să-l găsească nimeni până dimineață prin pădure. Poate n-o să-l mai găsească nimeni niciodată. Poate o să-l mănânce vreun animal sălbatic, atras de mirosul sângelui care-i curge din

ochi. Dacă mai există așa ceva în pădurile din România. Animale sălbatice, zic. Dacă nu le-au împușcat pe toate snobii imbecili. Ar fi bine să-l halească pe manelist. Așa ar avea și viața lui Gigel, în sfârșit, un scop. Toate grătarele făcute de el la iarbă verde, în timp ce asculta manele, Connect-R sau Inna. Sângele și grăsimea lui de pe burtă și ceafă ar hrăni un animal hămesit, înfrigurat, bolnav... N-ar fi fost degeaba, s-ar justifica investiția.

O mașină dinspre București se apropie, îi fac semn, dar nu oprește. Muie, mă gândesc. Oameni total iresponsabili. Cum naiba să vezi o puștoaică noaptea pe drum, la marginea pădurii, și să nu oprești să o iei?! Dacă i se întâmplă fetei ceva? Unde pula mea este spiritul civic al unora, nu știu. Fiecare se gândește numai la pielea lui. Dă-o naiba pe copila aia răbegită de frig, las-o să fie violată, ucisă, sfâșiată de lupi, ce contează? Noi ne grăbim să prindem o pizzerie deschisă. Muiști.

Trece încă o mașină, tot spre Brașov, nici asta nu oprește. Încep să mă consolez cu gândul că va trebui să merg pe jos până acolo. Și e din ce în ce mai frig, mor de dorul Elenei. Căptușeala aia care nu-mi plăcuse la început era chiar călduroasă...

Mi-am mai pierdut și baticul din cauza boului ăluia. Giani. Gigi. Naiba mai știe cum îl cheama. Sper să nu ajung mâine la party-ul lui Dev goală, să las pe undeva, în vreo bătălie, și tricoul,

și fusta, și bocancii. Noaptea e lungă.

Live fast, die young... Fuck, ce naspa e să mergi așa, aiurea, fără nimic la tine. Mor după o bere, sau după o lamă Orbit, sau după o Cola. Nici o țigară nu mi-ar strica prea tare. De fapt, dacă aș avea muzica la mine, ar fi de vis. Muzică și o Cola, atât. Mă bate gândul să intru din nou în pădure și să ascult zgomotele. Mi-a plăcut dintotdeauna pădurea. Firește, pădurea pustie, pădurea fără oameni, izolată de orașe sau sate. Doar cu copacii și animalele. Când mergeam cu ai mei în casa de la țară, fugeam noaptea să mă plimb prin pădure. Odată am întâlnit un lup și am crezut că-i câine. Cred că era lup. Poate era câine... Colac peste pupăză, mi-a mai ieșit și un cui din bocanc și mă înțeapă în talpă. A găurit brantul și mă înțeapă în călcâi.

Tedy e acum la vreo cabană prin Apuseni, bea ca porcul și se lasă disputat de vreo patru-cinci gagici. Le lasă să se păruiască pentru el și savurează spectacolul. Îmi amintesc că dintotdeauna prietenele mele au fost invidioase fiindcă eu ajungeam să petrec atâta timp cu Tedy.

Dacă aș mai avea baterie la telefon, ce bine ar fi... Aș vorbi cu Coco, cu Dev sau chiar cu Tedy. Aș mai uita de frig.

În tăcerea adâncă, aud dintr-o dată niște țipete, care îmi amintesc brusc ce i-am făcut lui Gigel. Fuck, poate nu l-am orbit, poate doar l-am rănit superficial. Poate vine după mine, îmi zic, și o iau la fugă. Nu fug nici măcar 200 de

metri, că mă împiedic ca idioata de un trunchi de copac, dracu' știe din ce motiv aflat pe marginea drumului, și cad. Îmi sfâșii și mai tare ciorapii în genunchi, și pe picior mi se întinde o pată roșie. Acum observ că am sânge și pe încheietura mâinii. Poate de la Gigel, sau poate m-am julit în timp ce eram urcată pe manelist. Mă hotărăsc să rămân acolo, jos, măcar câteva minute, să-mi trag sufletul. Îmi amintesc de chibriturile din buzunar. Ca să treacă timpul, în așteptarea unei mașini, aprind pe rând câte un băț de chibrit și mă uit la el cum se stinge. E frumos. Îmi amintesc de aniversarea mea din decembrie. Mama, capra, îmi făcuse un tort la comandă. Când am văzut scris pe el "La mulți ani, Victoria!!!", și 14 lumânări înfipte în ciocolata aia apetisantă, mi-a venit să-l lipesc de moaca inexpresivă a maicămii, care îmbrăcase o rochie vernil, decoltată, și își vopsise părul într-o nuanță aprinsă de roșcat, special pentru ocazia împlinirii celor 13 ani ai mei. 13 primăveri. Ierni, mai degrabă, fiindcă eram născută iarna. Dacă ar fi fost să aleg în ce lună mi-ar fi plăcut să mă nasc, aș fi zis martie. Adică luna în care suntem acum. Mi se pare frumos să fii născută în jur de 8 martie. Miroase peste tot a flori, zambile, frezii, și lumea poartă mărțișoare, și stai mult prin parc, fiindcă nu mai e frigul din lunile trecute. Mănânci din nou înghețată, bei bere la terasă. Te duci în Cișmigiu și te urci la cascadă și fumezi acolo jumate de pachet de țigări, gândindu-te la tot ce-ți trece prin

cap. Și aștepți vacanța de vară, fiindcă îți spui că trei luni trec repede. Dacă ești însă băiat, e cam gay să fii născut în martie.

Aud apropiindu-se un huruit, și-mi dau seama că e o motocicletă. N-am putere să mă ridic, așa că aprind un băț de chibrit și îl ridic în aer, așa cum ții bricheta la concerte, când e o piesă mai lentă. Motorul trece pe lângă mine, mă depășește, și speranțele mele se spulberă, dar numai pentru o clipă. Fiindcă motorul pune o frână bruscă și oprește strâmb în marginea șoselei. Tipul se dă jos, își scoate casca și vine în fugă spre mine, așa cum alergi spre locul unui accident.

5.

Când e ceva mai aproape de mine, observ că e un tip relativ drăguț, pe la vreo 25-30 de ani. Oamenilor trecuți de 18 ani îmi e mai greu să le aproximez vârsta. Are părul lung și poartă pe cap un batic cu cranii mici, identic cu cel pe care i l-am lăsat eu lui Gicu sau Gigi, cadou. Muie, Gigel, într-o zi o să te caut prin pădurile patriei ca să-mi recuperez baticul. Dacă or să te mănânce animalele sălbatice despre care nu sunt așa sigură că mai există, o să fie bine, fiindcă or să lase baticul neatins.

Tipul îmi întinde o mână, ca să mă ajute să mă ridic, și observ că poartă și mănuși cu degetele decupate. Pantaloni de piele și bocanci cu ținte. Cred că ochii verzi sau albaștri, dar mi se stinge chibritul tocmai când să dau verdictul. E cute, per total. Dar deocamdată nu mă ridic, ci, cu un aer pierdut, aprind încă un băț de chibrit.

— Hei, e totul în regulă? Ce ai pățit?!, mă întreabă, cu un aer sincer îngrijorat.

Nu-i răspund. Mă uit la chibrit cum arde. Să creștem suspansul, zic.

— Pot să te ajut cu ceva? Ești lovită, constată el, privindu-mi genunchiul. Cum ai ajuns aici? Îți amintești ceva?

Evident, crede că am fost violată. Așa ar crede oricine. Clișee. Toată lumea are clișee. Dar e ok să creadă asta, pentru moment.

— Mergi la Brașov?, îl întreb.

— Da. Poți merge pe motor? Vrei să sun la Salvare?

— Nu, nu. Merg pe motor, îi zic, și de data asta eu sunt cea care îi întinde mâna.

Până la motor, îi spun pe scurt o poveste, care nu se îndepărtează prea mult de cea reală. M-a luat un manelist cu TIR-ul, a oprit la pădure și s-a dat la mine, mi-a sfâșiat ciorapii, mi-a ars una, am căzut, mi-am rănit mâna într-un trunchi de copac. Am fugit. M-a urmărit, evident. M-am împiedicat de mai multe ori, am luat-o prin pădure, m-am rătăcit. Am reușit să ies la șosea, într-un final. Vreau să ne grăbim, să măresc distanța între mine și violatorul pedofil.

Pare scandalizat, furios pe manelistul agresor. E bine.

Ajungem la motor, tipul îmi întinde casca lui.

— Și tu? Ce-o să porți?

— Nu-ți face probleme, răspunde, și mă ajută să îmi prind curelușele sub bărbie.

Pe urmă își scoate geaca și, de sub ea, hanoracul, pe care mi-l întinde mie.

Imediat cum pornim, bagă serios viteză.

Mă țin strâns de geaca tipului și am senzația că sunt pe un căluț zburător, care lasă în urma lui tot – copaci, pietre, mașini, chiar și ploaia care rapăie tot mai puternic. Îmi desprind pe rând mâinile de pe geaca lui și le întind în lateral. Așa mai făceam când eram mică și mă dădeam cu Tedy în leagăn. Frati-miu era diliu și mai mereu ne făcea vânt atât de disperat, încât leagănul se dădea peste cap, și câteva secunde rămâneam suspendați cu capetele în jos, cu sângele scurgându-ni-se în creierele de viitori psihopați. E mișto asta cu "viitori psihopați". Așa ar scrie cineva despre noi, dacă s-ar hotărî că merităm volume biografice. Îmi place să simt vântul, aerul. Are consistență, e solid, e puternic. Tare și rece. Aș vrea să întind ambele mâini deodată, să le simt împinse de aer, să simt frigul care îmi face bine, mă face să îmi dau seama cât de vie și de treează sunt. Dar, dacă aș întinde ambele mâini deodată, cu siguranță aș cădea. Aș cădea, m-aș accidenta, poate chiar aș muri și Dev ar rămâne cu impresia că sunt o curvă jegoasă care a avut altceva mai bun de făcut decât să ajungă la maioratul lui.

Când aveam 12 ani, am căzut cu Tedy cu motorul. Mersesem împreună la un Bikers Fest. Pentru concerte și bere, în principal dar, odată ajuns acolo, Tedy s-a vrăjit cu vreo 40 de pizde și una din ele i-a împrumutat motorul ei. Tedy, beat muci, a zis să profite de ocazie ca să se dea cu el. Cum nu aveam cine știe ce minte pe atunci,

dar și dintr-un impuls de mare iubire pentru frati-miu, m-am urcat în spatele lui. Măcar, mă gândeam, dacă picăm în lac și ne înecăm, s-o facem împreună. Nu-mi puteam imagina viața mea cu Tedy mort. Decât o viață în care Tedy să fie mort, mai bine dispăream și eu. Chiar în lac era să picăm, dacă nu era o salcie uriașă în care Tedy a ciocnit motocicleta, care ne-a proiectat pe iarbă. Mi-au pus după asta niște copci în creștetul capului, care se spărsese și, boii dracu', au avut ideea imbecilă de a-mi rade o șuviță de păr. Am fost forțată să-mi schimb pieptănătura, să-mi fac cărare într-o parte ca să nu se observe, și să evit câteva luni coada de cal prinsă în vârful capului, care chiar îmi stătea bine. Mereu am avut convingerea că doctorii sunt un pic retardați.

Motorul oprește la intrarea în Brașov, la o benzinărie. Mă dau jos și îi întind casca. Încep să-mi desfac și fermoarul hanoracului, cu gândul de a i-l înapoia, când mă întrerupe:

— Ce faci?!

— Păi îți dau rahaturile înapoi. Am ajuns unde voiam, thanks!, îi răspund.

— Vrei să te las aici, aproape în câmp? Nu mai merge niciun autobuz la ora asta. Unde voiai să ajungi, de fapt?

Mi se pare prea complicat să-i spun povestea cu geaca pierdută, mai ales că nu știu nici măcar în ce bar am uitat-o, ca să-i pot cere să mergem acolo și să verificăm. Mi-e lene și să inventez

ceva... Mă stresează incoerențele, și eu sunt regina imputitelor de incoerențe întotdeauna când mint.

— Auzi, hai să bem ceva cald înăuntru, zice el.

Chestia aia unde mănânci sandvișuri și pateuri în benzinărie chiar arată drăguț. Călduroasă.

— Ok, zic, gândindu-mă că n-ar fi rău să mă și spăl de sânge și noroi la buda benzinăriei.

Își lasă motorul la alimentat sau ce căcat se face la motoare și vine după mine. Îmi comand un ceai. El își ia un suc de portocale. Ceva cald. Scoate din buzunarul gecii o sticluță mică, plină cu ceva ce sigur e alcool și își toarnă în suc. Hm, probabil că azi e ziua în care Vicky călătorește wild and dangerous, orice ar face.

— By the way, eu sunt Iepure, zice el, și îmi întinde mâna.

— Victor... Vicky!, îi spun eu.

Shit, bine că nu m-am scăpat. Tipul ăsta e relativ mișto și nu ar trebui să mi-o trag cu el. Ar fi ca și cum l-aș înșela pe Dev. Cu tiristul a fost altceva. Un experiment. Ceva de moment. Îmi amintesc abia acum că motociclistul a zis că-l cheamă... Iepure.

— Serios, Iepure?! E fun.

— Să știi că da, chiar e. Mie îmi place.

— Mda, numai că îți vine să râzi când îl pronunți. Nu-i mai bine să-ți zic, nu știu, pula mea, Rabbit?

— Nope. Au mai încercat și alții să-mi

spună așa. Nu-mi place. E ca și cum n-ar vorbi despre mine.

— Sau, nu știu, căcat... Lapin, propun, amintindu-mi de orele de franceză, la care eram chiar bună.

— Nțț. Iepure, zice el.

— Bine, Iepure să fie. Auzi, tu știi barurile de pe aici?

— Le știu, normal, dar... Sigur tu vrei să mergi într-un bar?!

Îmi vine să-i zic ce morții mă-sii îi pasă, am 13 ani și 4 luni, pot să fac ce vreau, când îmi amintesc de povestea inventată de mine: un pedofil aproape că m-a violat, m-a alergat prin pădure și m-a lovit.

— Da, categoric. Trebuie să beau măcar 6-7 beri. Asta o să mă ajute să nu mă mai gândesc la ce am pățit, ba chiar, cu puțin noroc, mâine nici n-o să-mi mai amintesc exact ce s-a întâmplat.

— Bun, zice el. Mergem undeva să mâncăm, și după aia te duc la rockăreala.

Fain, mă gândesc. La rockăreală poate e și geaca. La rockăreală, acolo trebuie să fie Elena. Dacă nu a luat-o deja cineva, ceea ce e mai mult decât foarte probabil. Țară de ciorditori jegoși, retardați și triști.

6.

Ne urcăm din nou pe motor și pornim spre centrul Brașovului. Pe strada principală a turiștilor, aia unde stă și clovnul cu baloane să distreze trecătorii, strada pietruită care leagă Piața Sfatului de parc, Iepure își parchează motorul și intrăm într-o casă pe care scrie Pizzerie.

Iepure pare că știe drumul, se comportă ca și cum ar fi de-al casei. Urcăm la etaj și ne așezăm la o masă. Mă îndoiesc că or să ne servească cu mâncare la ora asta, dar pula mea. Și așa, geaca sigur e pierdută.

Sau poate nu. Poate cine o găsește stă ca și mine pe gânduri, intrigat de căptușeala roșie. Nope, ce tâmpenie. Eu am stat pe gânduri fiindcă trebuia să dau bani pe ea. Românul, când e ceva moca, orice, și-l însușește fără să ezite, chiar dacă e vorba de un obiect murdar pe toate părțile de căcat. Se gândește că-l spală și-l vinde. Sau, dacă e în criză de bani, îl vinde și cu căcat pe el.

Iepure îmi întinde o țigară și mi-o aprinde. Are deja din partea mea o bilă albă, fiindcă nu

m-a întrebat ce vârstă am. Contrar așteptărilor, o femelă blondă vine să ne întrebe ce dorim să comandăm, și zice și că mai face pizza, deși e 11.20, după ceasul lui Iepure. Eu nu vreau pizza, nu știu ce vreau. Mai răsfoiesc meniul și cer tortul casei. Femela blondă zice că tortul e foarte bun, specialitatea lor, dar că nu merge cu bere, poate vreau să beau altceva. Îmi recomandă un lichior de cireșe. Nu, zic eu, bere rămâne, îmi place să amestec gusturile.

Picioare-lungi pleacă și îmi amintesc de o scenă, tot la o pizzerie, vara trecută, când Tedy a răsturnat masa cu tot ce era pe ea și a amenințat-o pe chelneriță cu cuțitul. Nu mai știu ce făcuse greșit tipa, cred că ne anunțase că nu ne mai poate da bere, sau că e ora de închidere. De fiecare dată, să ieși cu Tedy în oraș era o adevărată aventură. Nu puteai ști dacă te vei întoarce întreg acasă, sau dacă nu cumva aveai să te trezești la secția de Poliție, unde s-o aștepți în frig pe retardata de capră, care venea întotdeauna cu un aer spășit, cu fața aia care spunea "Mi-e foarte rușine de copiii mei, eu i-am crescut cum trebuie, nu știu de ce au ieșit așa..." Cea mai ipocrită mamă dintre toate caprele.

— Ești din Brașov?, îl întreb pe Iepure.

— Sunt din Cluj, dar m-am mutat aici de două luni, la prietena mea. În cămin.

— Mișto, zic. Și mergi la cămin în seara asta?

— Mnu... suntem certați.

Vin berile, bem. Mă chinui să nu pufnesc

în râs când îmi amintesc că i-am scos ochii DE-ADEVĂRATELEA lui Gigu prostu'. De fapt, doar unul din ei. Nici n-aveam cum naiba să n-o fac, era incredibil de șașiu. Numai când îmi amintesc cum mă privea dincolo de creștetul capului, cu mâna pe pulă, întrebându-mă dacă nu vreau... Mă înec cu bere.

— Easy, girl... What's up?, întreabă Iepure, dându-mi o palmă zdravănă pe spate ca să-mi revin.

Cred că are o părere tare ciudată despre mine. Acu' 40 de minute m-a cules de pe marginea drumului, unde mă uitam la un chibrit aprins, plină de sânge și noroi peste tot; iar acum, beau bere și râd ca proasta. Dar nu-i nimic. Oricum după noaptea asta n-o să-l mai văd niciodată. Urăsc clișeele alea pe care le debitează proștii, ca de pildă "nu poți ști niciodată ce-ți rezervă viitorul". Eu știu foarte clar când n-o să mai întâlnesc în vecii vecilor o anumită persoană.

Îl sună cineva pe mobil pe Iepure, începe să vorbească, pare a fi pizda lui, aia certată. Mă uit pe pereți, îmi admir unghiile, una s-a rupt, manelist imbecil ăla cu TIR-ul, din cauza lui s-a întâmplat, mă plictisesc. Mi-e dor de Tedy. De Dev.

Încerc din răsputeri, mă concentrez cât pot eu de tare să-mi amintesc unde mama dracului am lăsat geaca. Nu reușesc.

Termin berea. Iepure mai are din a lui. Îi

fac un semn femelei că mai vreau una, dar femela belește ochii în televizor, unde e ceva cu dans, probabil Românii au talent sau Vocea României, în caz că sunt două căcaturi diferite. Nu observă că-i fac semn decât abia când vine un prost cu șorț alb și cu tortul meu pe farfurie. Primesc tortul, cer bere. Mi-e dor de Tedy.

Termin și berea asta, odată cu tortul, care n-a fost chiar așa grozav pe cât promisese picioare-lungi, sau pe cât lăsase să se înțeleagă. Iepure vorbește în continuare la telefon. Tot zice ceva de Linkin Park, că e o trupă de căcat și că nu-i place. Mă întreb din senin dacă individul ăsta a omorât vreodată pe cineva. Probabil că nu. E atât de înfiorător de trist să constați că trăiești într-o lume în care cei mai mulți oameni n-au ucis niciodată pe nimeni. O lume cu oameni anesteziați, lipsiți de coaie și atât de proști încât nu se pot dedica nici măcar urii lor. Mereu am avut senzația că lașitatea pute, că are un miros ca de varză stricată.

Am visat de multe ori că îi omor pe mama și pe tata. Eu, spre deosebire de majoritatea idioților, dacă n-am făcut-o încă, nu înseamnă că n-am s-o fac într-o bună zi. Cred că, pur și simplu, aștept un moment în care să simt cu adevărat că mami și tati, capra și șobolanul, sunt fericiți. Atunci va fi momentul potrivit. Și Tedy face la fel. Dacă nu a pus bomba aia, nu înseamnă că n-o s-o facă. Așteaptă doar momentul în care gestul lui va avea cu adevărat impact. Vrea

s-o facă atunci când toți se vor simți cel mai în siguranță, vor crede că trăiesc cel mai pașnic moment din existențele lor penibile. Când vor uita că există Tedy, că există amenințarea cu bomba, că există moarte. Că totul poate deveni real cât ai zice pește.

Pur și simplu, cred că nici Tedy, nici eu nu vrem să fim previzibili. Asta e tot.

7.

Iepure e de părere că ar trebui să începem căutarea gecii mele pierdute din Rockstadt, care nu e foarte departe, zice el. Accept, deși habar n-am dacă am fost după-amiază în barul ăsta. Deja parcă nu-mi mai pot aminti nimic din trecut. Nu mai sunt sigură nici dacă i-am scos într-adevăr ochii unui camionagiu în călduri pe nume Giani. Deși ar fi simplu să verific. În rucsac ar trebui să am cheile lui, iar în păr ar trebui să am gust sărat, de sânge. N-am chef însă să verific ceva ce oricum nu mai pot schimba, și nici n-aș vrea să schimb. Pierdere de timp, mai bine să mă setez acu' pe geacă.

Mergem pe tot felul de străzi pe care am senzația că n-am mai fost în viața mea, Iepure oprește să-și ia țigări din ceva mic, o gheretă ce aduce a nonstop, găsim pe urmă barul și intrăm. E multă lume. Fac o trecere scurtă în revistă a oamenilor de acolo, în speranța că voi vedea pe cineva cu geaca mea, sau o voi vedea chiar pe ea, stând cuminte pe un spătar de scaun și așteptând să fie recuperată. Canci geacă. Îmi

amintesc totuși vag că am băut și aici măcar o bere... Poate, când ajunsesem în Rockstadt, deja nu mai aveam geaca.

Iepure se așază lângă mine. Cu halbele în fața noastră, simt că probabil ar trebui să sharuim ceva, să îi fac o confesiune, să vorbim ceva serios. Dar n-am chef. Mi se pare atât de inutil, din moment ce nu-l voi mai vedea niciodată, după ziua de azi... Nu cred că am ceva de învățat de la oameni. Mă plictisește să le ascult conversațiile, iar în clipa în care unii mai retardați se gândesc chiar să-mi dea sfaturi, bineînțeles necerute, dar fiindcă așa se face, pentru că eu am numai 13 ani și o grămadă de dobitoci sunt de părere că aș putea beneficia de pe urma vieții lor înecate în labă de până acum... well, atunci simt nevoia să testez utilitatea jucăriei ăleia cu mai multe lame, inventată de Tedy.

Singurele persoane pe care le pot asculta sunt Tedy și Dev. Ocazional, o mai ascult și pe Coco. Uneori, când e beată sau fumată, Coco spune lucruri interesante. Ce e cât de cât atractiv la Coco este incoerența, felul în care leagă în propoziții chestii care n-au nicio legătură dintre ele. Oamenii coerenți, în special ăia proști, sunt dezarmant de plictisitori.

Așa că n-am cum să vorbesc cu Iepure, n-am ce și mai ales n-am de ce. Dar el nu pare să gândească așa. Îmi vorbește despre femeia cu care s-a certat, despre cum nu e bine să fii sincer într-o relație, pentru că în final ai de pierdut.

Nu trebuie să-l lași pe cel de lângă tine să te cunoască cu adevărat, fiindcă o să se folosească de asta ca să te rănească. Rahat. Seamănă atât de bine cu un alt tip pe care-l cunoscusem în urmă cu două săptămâni prin Centrul Vechi. Spunea aceleași căcaturi. Doar că ăla de acum două săptămâni, cu care m-am sărutat atunci spre dimineață, avea părul negru albăstrui, vopsit. Bine că măcar mai diferă culoarea părului la oameni, altfel i-am confunda dracului pe toți, dacă ar fi să ne luăm numai după cum gândesc sau se chinuie s-o facă.

Apoi îmi spune și mie ce-i zicea persoanei de la telefon, că Linkin Park e o trupă de căcat pe care o urăște și care i-a distrus viața. Nu mă interesează să știu cum i-a distrus Linkin Park viața. Sigur e o povestire lacrimogenă și banală, pentru gospodine triste. Probabil și-a prins pizda luând muie pe In the End sau pe Crawling. Ceva de genu'.

— După berea asta plecăm?, îl întreb pe Iepure, total lipsită de politețe și compasiune.

Nu văd de ce să fiu politicoasă. N-o să-l mai văd niciodată, după ce voi pleca spre București...

— Dacă vrei tu... Eu aș mai bea una!, zice.

Observ că urmărește o blondă înaltă, cu tricou cu Marduk și un pierce în buza de sus. Mă enervează vag pizdele care-și pun pierce-ul în buza de sus. Mi se pare cumva neechilibrat, ca și cum ai purta pantaloni army la pantofi cu toc cui. Când eu mi-am pus piercing-ul în buza

de jos, m-a întrebat și pe mine gagiul ăla dacă nu-l vreau în aia de sus. M-am uitat puțin cam urât la el și mi-a găurit buza de jos în doi timpi și trei mișcări, fără alte întrebări suplimentare. Între timp, am cam și uitat de gaura asta. Îmi bag cercelul acolo din ce în ce mai rar. Se prinde de bluze, de tot ce îmbraci, e enervant.

Cu ochii la blondă, mă trezesc că Iepure a mai adus un rând de halbe. Și Tedy mai făcea uneori artificiul ăsta – găsea un obiect care să-mi capteze atenția și dădea fuga la bar, ca să mai ia un rând... well, Tedy mai lua și trei. Deși eu, bineînțeles, eram deja plictisită și nu mai voiam să fiu acolo, sau aveam un alt loc unde să ajung. Nu știu cum naiba, prin ce mecanism încă nedeslușit de mine, toți tipii care îmi plăceau într-o anumită măsură, sau pe care-i consideram cât de cât interesanți, erau din cale-afară de leșinați după alcool, după nopțile petrecute în fum de țigară și în zdrăngănit de sticle goale de bere, nopți din care nu-ți mai aduci aminte a doua zi dimineața mare lucru. Mă rog, nu că eu aș fi fost străină de plăcerile astea. Nu era ca și cum nu i-aș fi înțeles... și totuși, eu, când spuneam că plec, păi lăsam dracu' toate berile și mă căram, dacă într-adevăr aveam unde să fiu în altă parte.

Mai beau din halba adusă de Iepure. Un tip care-mi face cinste, care mă plimbă prin baruri, care m-a cules cu motorul. Probabil crede că am în jur de 16 ani. Treaba lui. Nu-i ca și cum o să

ne mai intersectăm, după ce-mi găsesc geaca și o șterg de aici, spre party-ul ăla al lui Dev, care se apropie rapid. Doar câteva ore rămase, 17 sau 18...

Foarte mulți proști cred că la 13 ani ești încă un copil. Cred că încă nu ți-ai format un sistem, nu ți-ai făurit o pereche de lentile aburite prin care să privești într-un mod personal, unic poate, lumea și tot ce-i în ea. Bullshit. Cred că lentilele mele s-au format în jurul vârstei de 8 ani. Cam de pe atunci, din clasa a doua, n-am mai putut să accept "așa se face"-urile cu care cârtițele oarbe din jur încercau să-ți închidă gura, în lipsa logicii și argumentelor. Prima confruntare de genul ăsta a avut loc, așa cum era și firesc, cu regina prejudecăților, obiceiurilor împărtășite de turmă, politeții false, ipocriziei și prostiei: mama, capra. Veneam de la serbarea de final de an; capra se întinsese la discuții cu celelalte mame, cafele, țigări, fursecuri, prăjituri, multă Fanta și Cola. Plecasem de la școală și mersesem la o terasă din parc, unde caprele continuaseră cu cafele, ba chiar și beri, unele dintre ele, printre care și mama lui Coco, care nu rata niciodată ocazia de-a se ameți puțin și a turui vrute și nevrute. Noi, copiii, alergasem ce alergasem pe acolo – Vali, care mă plăcea și-mi trimitea bilețele în timpul orelor, încercase iar, tot fără succes, să mă sărute – și, când obosisem, ne așezasem lângă "ființele care ne-au dat viață" (bleah, așa era musai să-ți începi compunerile

despre mamă dacă voiai 10; și voiai 10, fiindcă 10-le însemna mai multă libertate, mai mult timp de ieșit pe afară la joacă sau poate chiar o jucărie nouă sau o bluză simpatică), fiecare puiet cu țața lui, și consumasem lichide dulci peste lichide dulci: Cola, Sprite, Fanta, Mirinda, Capy, ceai, ciocolată caldă. Mama rămăsese printre ultimele trei, împreună cu mama lui Coco (deja pe la a șasea bere) și mama lui Vali, care băga cofeină de parcă ar fi vrut în aceeași seară să câștige vreun maraton profesionist sau, cine știe, să-și fericească bărbatul cu poziții noi și complicate în pat, executate cu patos. Când, în sfârșit, s-au ridicat toate trei, se înserase de-a binelea. Buda de lângă terasă se încuiase, așa că hotărâsem să țin pipi până acasă. Nu era mult de mers, cam un sfert de oră pe jos. Dar caprele s-au decis să fie capre până la capăt – mergeau patru pași, se opreau, își puneau mâinile în șold și începeau să comenteze una, alta. Aceleași nimicuri idioate pe care le vorbiseră și la terasă. Aceleași căcaturi pe care aveau să le vorbească și la următoarea ședință cu părinții, și la următoarea onomastică a unuia din noi, și la următoarea întâlnire întâmplătoare la supermarket. De ce nu se puteau vorbi rahaturile astea și din mers, în drumul încet dar sigur spre casă, n-aveam idee. Probabil li se părea că, oprindu-și mersul, stând pe loc, dădeau mai multă greutate acelor nimicuri. Mă trecea pipi într-un hal fără de hal. De abia mai puteam să merg. Am încercat să o iau

înainte, dar capra a urlat după mine: "Victoria, nu te îndepărta, să nu dea vreo mașină peste tine!!!". De unde morții mă-sii mașină la ora aia, nu știu. Dar, cum spuneam, logica nu era capitolul la care să exceleze mama. "Ființa care i-a dat viață" lui Vali a abandonat prima grupul vesel, ajungând în dreptul blocului ei. "Mă duc, fetele, vă las, tre' să fac și io niște gogoși cu magiun lu' ăsta micu', să mănânce și el ceva mai hrănitor înainte de somn, că numai cu fursecuri și pufuleți s-a îndopat toată ziua!", a zis ea, și a intrat în scara blocului, cu ăla micu' după ea. Că tot mi-am amintit de "ăla micu'", Vali, în clasa a patra i-am arătat chiloții și ce aveam dincolo de ei. Știam că ai mei se pregăteau să mă mute dintr-a cincea în altă parte, fiindcă Tedy tocmai scrisese cu câteva săptămâni în urmă cum avea să îi ia pe toți cei patru copii ai profei lui de fizică, să-i lege de scaune de metal, cu căluș în gură, și să-i facă să privească cum el o leagă pe mă-sa, profa de fizică, de o măsuță complicată de lemn, cu picioarele foarte depărtate, și o penetrează cu un morcov, apoi cu mânerul rachetei de tenis. Pe urmă avea să-i scrie pe corp, cu un cuțit nu foarte bine ascuțit, toate formulele din manualul de fizică. Avea să o țină în beci două săptămâni, timp în care urma să o hrănească numai cu urină și suc de gref (habar n-am de unde îi venise lui Tedy ideea cu tratația regească cu suc de gref, dar frati-miu nu era întotdeauna o persoană ușor explicabilă); în fiecare zi, formulele

din manual aveau să se înmulțească pe trupul ridat al profei – nu mai era așa de tânără, avea în jur de 38 de ani. Dacă se terminau alea din manualul de fizică, lui Tedy i-ar fi venit în ajutor și manualul de mate, o altă materie pe care n-o putea suferi și la care avea note mici. Deși nu întotdeauna. Frati-miu trecea, în ochii tuturor profilor, drept un mic geniu, care putea fi cel mai bun elev, indiferent de școala unde s-ar fi aflat, "dacă", spuneau ei, "și-ar fi dat silința și nu și-ar fi bătut joc de orice". Într-un final, profa ghinionistă avea să fie supusă unui ritual de stârpire a vampirilor, cu un par de lemn înfipt încet în inimă (Tedy, nu știu exact de ce, scrisese plămâni; probabil încercase să inoveze, să fie original – în treacăt fie spus, chiar ura clișeele). Găsise colega lui de bancă jurnalul, xeroxase paginile cu pricina la buticul din curtea școlii și i le făcuse cadou dirigăi, sperând să o laude pentru spiritul ei civic exemplar. Habar n-am dacă primise aceste laude dorite. Primise în schimb un pumn în moacă de la Tedy și o inimă frântă pentru mult timp, poate chiar pentru toată viața. La câteva luni după, aflasem că era amorezată de Tedy, iar gestul ei fusese și din gelozie, pentru că umbla vorba prin clasa lor că Tedy "făcuse prostii" cu Daniela, roșcata cu țâțe mari, care spunea că-și pierduse virginitatea într-a șasea. Oricum, era cert că Daniela lua anticoncepționale. Îi cădeau mereu din ghiozdan, când fugea după autobuz, uneori însoțite și de câte un prezervativ

stingher. Mă rog. Ideea e că Vali beneficiase de priveliștea chiloților mei bleu și a ceea ce era dincolo de ei numai și numai pentru că profa de fizică îl enervase pe Tedy. Dacă profa nu l-ar fi enervat pe frati-miu, el nu ar fi scris acea fantezie haioasă ("murdară", spusese diriga lui când o chemase pe maică-mea la școală, iar capra venise după asta plângând acasă și fumase patru pachete de țigări în ziua și noaptea următoare), colega geloasă și neîmplinită nu l-ar fi pârât, n-ar mai fi fost nevoie să ne mutăm la altă școală, aș fi continuat să fiu colegă cu Vali și așa nu i-aș mai fi arătat nimic, fiindcă n-aș fi avut de ce. Chiar, de ce? Păi, pe de o parte, simțeam nevoia să-i las un cadou de rămas bun. Fusese foarte insistent, tenace, mă urmărise asiduu, nu încercase să sărute nicio altă fată. Era fidel. Mie îmi aducea mărțișoare, mie îmi lua flori, mie îmi făcea cinste cu un cico, mie îmi făcuse cadou acel maimuțoi verde simpatic, după mine venea la budă în pauze, mie îmi dădea să copiez, după ce fura tema de la tocilara clasei. Așa că era ca și cum merita, acum la sfârșit, să-mi vadă chiloții și restul. Și mai era ceva. Era o curiozitate a mea, voiam să văd cum va reacționa, voiam să fiu prima fată pe care o vede dezbrăcată, chiar și parțial, căreia îi vede acea parte anatomică la care visau toți când erau singuri. Era o curiozitate care mă încălzea și îmi producea furnicături pe coapse. De fapt, cred că momentul ăla a fost mai erotic pentru mine decât pentru el. Bietul Vali a fost

foarte speriat când am deschis ușa budei, după care pândea el, cuminte, răbdător, ca de fiecare dată, și l-am tras înăuntru. L-am sărutat apăsat pe buze, mi-am ridicat fusta bej, cu volane, mi-am tras în jos chiloții cu dantelă bleu, am pus un picior pe marginea budei și l-am lăsat să mă privească.

Whatever, memories. Ideea e, revenind, că după ce Vali și gogoșăreasa de mă-sa au intrat în scara blocului în care locuiau, muream să merg la baie să fac pipi. Cred că nu mă mai trecuse așa de rău din tabăra din vara trecută, când terminasem primul an de școală și plecasem cu frati-miu și clasa lui la Pârâul Rece. Acolo era o budă în curtea cabanei și se zvonea că umblau prin ea șobolani, așa că mă abținusem cât putusem de mult, strânsesem picioarele și încercasem să mă gândesc la altceva, într-un final izbucnind în lacrimi la gândul că aveam să mor, fie prin explozia iminentă a vezicii, fie prin mușcătura oribilă de șobolan. Tedy mă întrebasem ce am și, înecându-mă cu lacrimi, îi povestisem. Râsese și venise cu mine, intrând înăuntru și păzindumă, luminând cu lanterna și arătându-mi că nu e nici picior de șobolan prin zonă. Oricum, făcusem greu pipi, câte o picătură, așteptând să mi se urce lăbuțe cu gheare ascuțite pe fund și apoi pe spate și, pe de altă parte, ușor deranjată de prezența lui Tedy lângă mine, așa cum eram de fiecare dată când făceam pipi cu el în aceeași încăpere.

Am mai mers ce-am mai mers, am ajuns și la blocul lui Coco. Maică-sa (deși, probabil, dacă ar fi fost după ea, ar mai fi dat pe gât vreo patru beri) a pupat-o pe mama pe obraz, și-a înfășcat odoara și a intrat și ea în bloc, unde bărbatu-su avea să-i tragă o chelfăneală serioasă fiindcă stătuse atât "cu pizdele la taclale", cum avea să-mi povestească apoi Coco, așa cum o făcea întotdeauna.

Deci, rămăsesem doar eu cu capra "care mi-a dat viață", în drum spre casă. Mi se părea că alea patru străzi și două intersecții pe care le aveam de străbătut erau o distanță imensă, una pe care n-o vom trece niciodată, un infinit, avea să ne prindă dimineața, toamna, ba chiar și moartea, până să apuc eu să fac pipi în buda mea de acasă, din apartamentul de la etajul 5. Am mai mers, eu aproape îngenuncheată, când am dat de maidanul unde fusese piața. Era întuneric beznă, iar pe marginile lui erau parcate mașini. M-am așezat lângă o mașină și m-am lăsat pe vine, și, când să dau drumul jetului – vai, momentul mult așteptat, deja simțeam cumva plăcerea care avea să urmeze eliberării –, capra a venit lângă mine și a început să urle din toți rărunchii ei de proastă: "Ce faci, Victoria?! Astea sunt maniere?!! Așa te-am învățat eu? Ce ești tu, o cârpă culeasă de pe centură, să-ți ridici poalele în văzul lumii??? O domnișoară nu face niciodată așa ceva! Vai de zilele mele, așa copii am crescut eu, unul descreierat, altul panaramă, vai de mine și de mine...."

Dacă în momentul în care fusesem pe cale să săvârșesc necugetatul gest nu era nici țipenie de om în jur, acum, la țipetele disperate ale proastei, multe femei în capoate ieșiseră la balcoanele din dreptul maidanului, să vadă ce arde, unde, cum, de cât timp și mai ales din vina cui. Bărbați în maiouri albe ieșiseră și ei la geam, amintindu-și că ar fi poate timpul să bage o țigară. Nu mai era nici pe departe cazul să fac pipi acolo. Am plecat, simțind că aveam să explodez. Acum nu mai era doar vezica mea, ci și creierul, care urzea planuri de tortură aprigă pentru capra proastă și ipocrită. Nu înțelegeam ce-i cu atâta prefăcătorie. De ce, dacă ești domnișoară, trebuie să te îmbolnăvești, să te abții să te pișii fiindcă nu se face. De ce nu aveam voie să fac pipi acolo, dacă oricum nu se uita nimeni? De ce era rușinos ca tu, elevă în clasa a doua, să-ți ridici fusta, în schimb un copil cu numai trei ani mai mic o putea face în voie lângă copac? De ce eu eram panaramă de pe centură, doar fiindcă nu mai puteam să țin? Făceam eu sex pe bani? Nu, făceam doar pipi pe mine.

În holul blocului mă aștepta răzbunarea. Revanșa plină, perfidă. Nici măcar n-o clocisem în minte pe drum, deși așa a părut. Ea așa crede și astăzi. În timp ce căuta cheile în geanta ei uriașă în care niciodată nu găseai lucrul pe care-l căutai (cu cât căutai mai grăbit un lucru, cu atât el se ascundea mai bine în maldărul de inutilități purtate de colo–colo, fiindcă, mna,

dacă ai geantă uriașă n-o poți ține goală, nu se face, și nu poți avea decât geantă uriașă, fiindcă așa e moda și toate mamele-capre au), m-am așezat pe vine, lângă covorașul nostru, și am dat drumul. A fost eliberator și minunat. Era un deget mijlociu arătat caprei, era o plăcere maximă, și mai era și amuzant. Știam că nu va reacționa normal. A început din nou să urle, m-a apucat de o mână cu intenția de a-mi opri jetul, de a mă împiedica să duc la bun sfârșit operațiunea. Mariette, vecina de lângă, a deschis ușa să vadă ce se petrece, și abia atunci mama a realizat cât de tâmpită a fost să urle. A urmat nea Marius, din capul palierului, care era și el curios. Toți m-au văzut urinând pe covorașul verde. Toți au văzut-o pe mama roșie la față, cu părul vâlvoi în vârful capului. Ultimul a deschis ușa tata, cu o privire somnoroasă de șobolan pe chip, frecându-se la ochi:

"Ce-i, Raluca dragă, ce ai pățit?", și-a întrebat el calm și ingenuu consoarta, înainte să mă observe pe mine, ghemuită pe jos, cu o privire departe de a fi vinovată.

A doua vită încolonată în turma religiei lui "așa se face" a fost Doamna. Doamna învățătoare. Ne dăduse ca temă o compunere despre primăvară, dar nu orice mod de a aborda primăvara, ci, explicit, de ce iubim noi, copiii, primăvara. Observasem că, pentru a lua notă mare, nu trebuia niciodată să scrii ceea ce crezi tu, ce gândești, ci să intri în capul doamnei și

să scrii despre ce vezi acolo. Era un truc pe care mi-l confirmase și Tedy care, la sfârșitul clasei a patra, scrisese o compunere porno, despre ce își dorește să devină când va fi mare. Știam că, pentru a fi o reușită, compunerea mea despre primăvară trebuie să atingă următoarele puncte: eu, Vicky, iubesc primăvara pentru că natura se trezește la viață; iubesc primăvara pentru că înfloresc copacii (în parcuri e o simfonie de culori – asta mi-ar fi adus garantat nota 10, doamna avea o slăbiciune maximă pentru expresia "simfonie de culori"), iar păsările se întorc din țările calde. Eu, Vicky, iubesc primăvara pentru că abia aștept să ascult triluri de păsări (lua-v-ar dracu' de animale în călduri, dacă ar fi după voi ați ține-o într-un futai de dimineața până seara, îmi venea să scriu aici), să port balerini ușori, în culori pastelate și fustițe frumoase. Eu, Vicky, iubesc primăvara pentru că pot face plimbări lungi în parc și mă pot juca pe afară cu mingea. Iubim de asemenea primăvara pentru că apar multe fructe, care sunt un deliciu (doamna iubea și cuvântul ăsta, îl rostea cu buzele rotunjite, cu voluptate, de-li-ciu). Mă rog, cam asta era în capul doamnei când se gândea la primăvară. Nu era mare aglomerație în general pe acolo. Nu se îngrămădeau ideile, nu se ciocneau, doamnei îi era străin conceptul de contradicție. Era simplu să intri și să te inspiri, iar după aia să pui pe hârtie și să te alegi cu o notă care avea să-ți aducă beneficii. Era simplu, dar, nu știu exact

pentru ce motiv, de fapt cam știu, nu mai era deloc atractiv. Era lame, era trist, era fără sens. Așa că am scris altceva. Am scris o compunere numai cu ce era în capul meu, nu în al doamnei, o compunere care s-a intitulat "De ce urăsc primăvara". În ea spuneam pe scurt că nu-mi place anotimpul ăsta pentru că: mereu răcești; nu știi niciodată cum să te îmbraci ca să nu-ți fie nici cald, nici frig; în autobuze, oamenii jegoși încep să pută; sunt mai mulți controlori în RATB (și îți uiți mai des abonamentul acasă, pentru că schimbi multe haine – cu buzunare prin care îți ții actele – în încercarea de a intui cum dracului are să fie vremea în ziua respectivă) și mai mulți cerșetori pe străzi; pe Tedy îl apucă iar crizele, iar scrie ce-i trece prin cap, iar e exmatriculat (statistic, dramele lui se petreceau mai ales prin aprilie-mai); ți se pune pata pe câte un rucsac, sau pe câte o pereche de tenișI noi, și încep negocierile exasperante cu mama; vin rude îndepărtate în vizită, și te supun unor interogatorii obscene, totul culminând cu mama care te roagă pe un ton poruncitor să reciți o poezie (așa se întâmplase cu numai câteva zile în urmă, când venise la noi o străm ătușă foarte, foarte îndepărtată din Galați – habar n-aveam că există rude ale noastre și în orașul ăla – și capra mă rugase să spun ORICE poezie, iar eu sfârșisem prin a-i recita lui tanti Anete versurile de la Disposable Teens a lui Marilyn Manson, febleța mea muzicală a acelor ani); pe maidanezi îi apucă dracii și

te latră fără motiv; îți place o zi un băiat, altă zi, un altul; n-ai chef de teme și toți observă asta și te bat la cap și mai abitir să le faci; mama poartă rochii ridicole, care îi expun acea parte a corpului din care tu cândva îți luai hrana; când îți lași părul blond și lung desfăcut, porți fuste scurte și pantofii cu miniplatformă, te fluieră muncitorii de pe schele, care reabilitează blocurile – strigă după tine tot soiul de obscenități care ajung la un moment dat să te excite, și te simți cumva inconfortabil toată ziua fiindcă ți s-a întâmplat asta; nu în ultimul rând, primăvara doamna învățătoare își schimbă parfumul, iar ăsta nou pute naspa de tot.

Mi-a dat 6. M-a privit supărată, dezamăgită, cu atât mai mult cu cât ridicasem mâna să-mi citesc creația în fața întregii clase, care a aplaudat în delir.

"Ce-i porcăria aceasta, Victoria?", întrebase ea apoi, cu glasul cam stins.

"Compunerea despre primăvară, doamnă. Tema", i-am răspuns politicos.

"Dar de ce este în halul acesta de... de...de negativistă, de rece, de dură... Se poate să scrii așa despre un anotimp atât de frumos? Când în parcuri și pe străzi e numai o simfonie de culori, și oamenii sunt veseli, nu mai au fețele încruntate de peste iarnă, ție îți pasă de bieții săraci care umblă nu foarte curați în tramvaie? Poate nu au nici casă, bieții oameni... De ce să-i judeci... Nu se face!", încheiase ea, cu un ton care dădea de

înțeles că nu admite să fie contrazisă.

Și totuși, am făcut-o:

"Eu cred că fiecare om are propriile lui sentimente. Cred că, dacă nu-ți place primăvara, trebuie să scrii de ce nu îți place, în loc să te forțezi să-ți placă", am răspuns.

S-a întunecat la față și mi-a aruncat o privire rea, de mâță călcată pe coadă.

"N-are cum să nu-ți placă primăvara! Nouă tuturor ne place!"

"Mie nu", am răspuns din nou, și am primit ca semn de mulțumire încă un ropot de aplauze din partea colegilor.

"Stai jos!", a poruncit ea, punând capăt nefericitei discuții. Nu știu prin ce ciudățenie apoi, 6-le meu s-a transformat în 4. Am fost nevoită, după asta, să intru de două ori în mintea doamnei, unde bătea vântul și era mult teren viran, să culeg la repezeală ce întâlneam pe acolo și să reușesc să-mi scot media 8, în final, cu cei doi de 10.

Culmea e că între timp primăvara a ajuns anotimpul meu preferat. Dar nu e nici pe departe meritul doamnei. Nu știu, de fapt, care e motivul. Poate fiindcă într-o primăvară mi-am dat seama cât de mult înseamnă Tedy pentru mine. Și tot la începutul unei primăveri, asta de acum, m-am îndrăgostit pe bune de Dev.

8.

— Hai în altă parte!, mă smulge din mijlocul amintirilor ăstora o voce străină, și îl observ pe tipul de lângă mine, un individ între 20 și 30 de ani, relativ sexy, dar nu chiar din cale-afară, cumva familiar, da, Iepure, exact, sunt într-un bar în căutarea gecii mele de motor, care nu e de găsit pe nicăieri.

— Bine, zic, și termin halba.

Ne ridicăm, în drum spre ieșire trec și pe la bar să întreb dacă nu au găsit o geacă de motor. N-au găsit.

Iepure dă peste un fast-food unde aveau de obicei șaorma, dar acum e închis. Au închis la 23, acum e 1 și ceva, după mobilul lui Iepure... care ține neapărat să primească o șaorma. Trage de ușă și înjură.

— 'Tu-vă mama voastră în gură, nu mai poate omu' să bage ceva la maț, vă culcați odată cu găinile...

Îmi aprind o țigară și o iau înainte.

Primul mail porno pe care mi-l trimisese Dev fusese semnat "Dev", și venise de la dev_rammstein@yahoo.com. Pe atunci habar n-aveam că Dev e Cosmin, cu care Tedy bea din ce în ce mai des, și de care mă îndrăgostisem și eu vag, împreună cu toată fauna feminină a liceului, ba chiar și a claselor 5-8, unde mă încadram și eu. Dacă liceul ar fi avut și clase 1-4, probabil Cosmin, aka Dev, ar fi avut și pe acolo admiratoare care trebuiau să-și schimbe chiloții din 3 în 3 ore. Era pe la mijlocul toamnei trecute, pe la începutul lui octombrie, când a venit mailul. Mai primisem mailuri și mesaje porno, dar ale lui chiar aveau ceva special.

În primul rând, m-au făcut să citesc Lolita.

— Băga-mi-aș pula, zice Iepure, n-o vrut să-mi deschidă ăștia...

Ajungem în centru, Iepure propune să mergem în Britannia. Știu și barul ăsta, de fapt e bodega preferată din Brașov a lui Tedy. Tedy are în fiecare oraș un loc preferat de băut.

Cum intrăm, scanez tot spațiul în căutarea gecii. Nimic, tot nimic. La dracu', zic, și chiar țineam la Elena, fiindcă îmi amintea vag de Întâmplare. Nu îndeajuns de puternic încât să-mi fie nesuferită, dar destul de pregnant cât să-mi amintesc că trecusem și prin asta, că atunci, la Întâmplare, se schimbaseră niște lucruri pentru mine.

— Vrei bere?, întreabă Iepure.

— Da, zic.

Se întoarce cu halbele, se așază lângă mine. Bem în liniște o vreme.

— Cred că o să merg la Maria. E prietena fostei mele, stă pe aici, prin centru... Vii și tu?

— Unde?, întreb, total departe de fază, cu gândul la primul e-mail porno pe care mi-l trimisese Dev.

— La Maria, zice Iepure.

— Cine-i Maria?, întreb eu, picată din nori.

— E o gagică... Amica fostei mele. E bună, completează el, de parcă asta ar trebui să mă convingă pe loc că vreau să înnoptez și eu la această sexoșenie necunoscută.

— Nu, o să mă întorc la stop. Trebuie să fiu la București mâine pe la prânz, cel târziu. E majoratul iubitului meu.

— Bine, dar să ai grijă..., face el.

Îmi vine să întreb cu ce să am grijă, apoi îmi amintesc cum l-am întâlnit pe el, cum a oprit motorul ca să mă întrebe dacă sunt bine, cum stăteam eu așa ca proasta în noroi, uitându-mă la bățul de chibrit care ardea.

— O să am, îi spun, și încerc să-l liniștesc cu un zâmbet.

Ce chestie ciudată, să stai lângă un om despre care ești sută la sută convins că n-ai să-l mai vezi niciodată, după ce vei pleca. Ciudat și într-un fel interesant să-ți împărtășești emoțiile cu un străin. Mă rog, Iepure nu era primul. Cunoșteam des oameni noi, de care

mă despărțeam fără regrete, pe unii uitându-i imediat. De mulți dintre ei se ocupa memoria mea nocturnă, scoțându-mi-i din sistem până dimineața, dezindexându-mi-i definitiv.

În drum spre budă, realizez că am cam amețit. Iar am băut prea mult fără să-mi dau seama. Nu știu ce căcat fac cu acest tip, ar fi trebuit să intru în fiecare bar, să mă uit după geacă, eventual să beau o singură bere, și pa! Nu două, nu trei, nu patru... Și, după bodega asta, Iepure mai are una în plan. "Sigur o găsim acolo!" a zis despre geaca mea pierdută. La fel zisese că o găsim și în astea două baruri.

Oglinda e murdară, dar pot oricum să observ că sunt foarte palidă și că dermatograful mi s-a întins sub ochi, făcându-mi niște cearcăne imense. Îmi ciufulesc părul, măcar să arăt trashy până la capăt... Anyway, dacă-l mai aud pe unu' vreodată spunându-mi când mă joc mai mult cu dermatograful că semăn cu Taylor, o să tocesc una din piesele de colecție ale lui Tedy pe fața respectivului. Nu că Taylor ar fi naspa, e chiar drăguță, dar nu-mi place cum cântă.

Și mă mai enervează la culme proștii ăia care cred ei că știu ce ar trebui să facă fiecare om la anumită vârstă. Idioții care spun că, dacă la 13 ani nu te mai joci cu păpușile, înseamnă că n-ai copilărie sau că te-ai maturizat prea repede. Sunt pur și simplu retardați. Ce nu pot pricepe ei este că, acum 50 de ani de pildă, pentru un om existau mai puține posibilități de a se distra pe

parcursul întregii lui vieți, experiențele pe care le putea avea erau limitate. Atunci, era firesc ca el să-și prelungească dincolo de limita normală perioada în care făcea un lucru. Se juca cu păpușile de la 2 ani la 16 ani. Eu m-am jucat doar de la 2 ani la 6 ani. Pentru că după aia am găsit alte jucării. M-am jucat și cu păpușile, m-am jucat și cu mașinuțele, m-am jucat și cu cuțitele lui Tedy, pentru că nu cred că a fi fată ar trebui să mă definească și să mă limiteze. Am călătorit, am învățat să cânt la 30 de tâmpenii, de la muzicuță la mandolină și așa mai departe, am cunoscut oameni și toate astea au fost o alternativă la păpuși. La fel mă enervează și prostul care zice că vai, la 12 ani nu ar trebui să te fuți, ci doar să te ții de mână cu un tip. Păi el s-a ținut de mână de la 10 până la 20 de ani; eu m-am ținut de la 7 până la 10. Probleme?

Revenind la felul în care mă cucerise Dev... Citisem Lolita imediat după ce primisem primul mail porno de la Dev, pentru că în mailul lui era vorba despre cartea asta, mai exact era vorba despre personajul ei principal, această Lolită. Potrivit lui Dev, eu și ea aveam ceva în comun.

"Lumină a ochilor mei, văpaie a viscerelor mele, Vicky-Lolita", începea mailul primit de la Dev, dar asta – copiată din acea Lolita – era singura parte lame a mesajului, așa că bine am făcut că nu i-am dat delete după ce am citit doar respectiva introducere cam penibilă, ce părea extrasă din jurnalul unui loser. După aia mesajul

devenea mai normal:

"Marți mi-am frecat-o de patru ori, gândindu-mă la cum bătea soarele pe picioarele tale dezgolite, în curtea școlii, în ziua când veniseși îmbrăcată cu fusta albă, minunat de scurtă și cu ghetele maro cu tocuri înalte și franjuri. Purtai din ce în ce mai des fusta asta, pe care, atunci când o vedeai, nu puteai să-ți dorești nimic mai mult decât să se aplece Vicky, aka Nymphette_dark, și să-i distingi, pe lângă culoarea bikinilor, și forma labiilor. Ar fi fost minunat să vezi, tot cu acest prilej, și un fir de păr pubian, șaten, dar știam deja de la Tedy că te epilezi complet. Înainte să-mi dau drumul, în pauza dintre mate și fizică, la budă, firește, mi-am plimbat degetele pe marginea labiilor tale fine, catifelate. În ziua aia, am fost convins că porți chiloți albaștri, deși nu te-ai aplecat niciodată."

Așadar, e amic cu diliul de frate-miu. S-a mai restrâns cercul, nu putea fi chiar oricine, ci probabil cineva dintr-a 11-a sau a 12-a.

"Ps. În a treia budă, la băieți, ți-am lăsat un desen pe peretele din stânga.

Miercuri am făcut laba gândindu-mă la părul tău. Avea ceva minunat în el, o sclipire ca de diamant, un parfum aproape vizibil care se evapora în bătaia soarelui. Din părul tău păreau să se desprindă particule de miere și să zboare înspre mine. Eram la masă, în bucătărie, iar mama încălzea ciorba. M-am masturbat prin pantaloni, ăia cu carouri gri. Mi-am dat drumul

chiar în clipa în care mama a pus farfuria aburind pe masă, în fața mea, și s-a stropșit: «Na, ia de crapă în tine, că de al'ceva nu sunteți buni, tu și tac-tu!»

Azi... Azi m-am masturbat gândindu-mă la genelele tale. Poate te gândești că e sick, dar cred că genele ar trebui exploatate mai mult, fiindcă au un potențial erotic uriaș. Umbra lor pe obrajii tăi rotunzi... Felul în care firicele de păr se separă, felul în care rimelul stă agățat de ele, ca globurile într-un brad de Crăciun..."

Aici țin minte că m-am oprit, am dat fuga la oglindă și am înjurat cu patos. Căca-m-aș în el de rimel, avea dreptate Dev... chiar îmi încărca aiurea genele. L-am căutat prin rucsac și l-am aruncat fără să stau pe gânduri în punga de gunoi care începuse de câteva ore bune să pută.

"Am aruncat un jet de spermă pe marginea biroului, tocmai când Andreea intra în cameră, să-mi aducă înghețată. A fost bine că m-am masturbat gândindu-mă la genele tale, și nu uitându-mă la un porn, fiindcă așa am mai avut pe unde să scot cămașa. I-am spus că mă gândeam numai la ea și că am făcut asta ca să-mi cresc calitatea prestației mai târziu – Andreea venise s-o fut, știind că mama avea să plece spre seară la film, iar taică-miu era dus să culeagă via, la țară. M-am eschivat și nu i-am mai prestat nimic vacii. Am lăsat-o cu ochii în soare, singură în camera mea, să bage tone de înghețată în ea și să se uite la o comedie romantică. Tedy sărise gardul

în curte, mă fluierase, așa că am plecat pe neve cu el, fără să-i spun nimic vacii platinate. Mna... sper să nu-mi facă fițe și să-mi mai dea bani de țoale și munte, că de la vaca de mama nu mai am deloc speranțe.

Oricum, de când te văd atât de des, nu mă mai pot uita la filme porno. Adică pot, dar nu mă mai excită. E ca și cum m-aș uita pe Discovery la o împerechere de șerpi. Niciuna din pizdele alea nu are gene ca ale tale, și păr ca al tău din care zboară mierea, și nici coapse subțiri și bronzate, pe care încă se mai plimbă soarele de toamnă, timid, pentru a-și lua rămas bun și a-ți da întâlnire vara viitoare. În vara viitoare sper să fii a mea. Să mergem peste tot împreună, să te fut dimineața, să te fut la ora 10, la ora 10.40, la 11.20, la prânz, pe plajă, în cort, în autobuz, în tren, în budă, la piață, pe cearșaf, în pat, pe scări, pe masa din bucătărie, să te fut seara, să te fut în timp ce dormi. Vreau să te fut măcar o dată în timp ce vomiți. Sper să nu te sperie chestia asta. Vomiți vreodată, nymphette?"

Mda, vomitam. Chiar prea des. Tedy mă trăgea după el la toate chefurile, unde încercam toate ierburile posibile, beam toate berile filtrate sau nefiltrate, blonde sau brune, toate vinurile acre, dulci, seci, fierte și așa mai departe, toate cocktailurile obosite, în culori pe care nu le-aș fi purtat niciodată pe mine... Mă plictiseam de multe ori de băut și aș fi vrut să fiu în altă parte, nu tot în case străine, pline de fum, cu mâna

cuiva pe un picior de-al meu – uneori băiat, alteori fată – sau în toate bodegile astea, unde muzica se repeta enervant, de parcă toate ar fi fost una singură... Dar asta ar fi însemnat să nu mai stau cu Tedy. Mai degrabă s-ar fi apucat Inna să cânte death metal sau mama să-și facă creastă punk în șase culori decât să-și schimbe Tedy modul în care îi plăcea să-și petreacă timpul. Și nu aș fi suportat să stau departe de el. Fusese de când îmi amintesc un alter ego al meu, o ființă care îți crea dependență. Pe măsură ce creșteam, păream tot mai legați unul de altul. Coco îmi spunea că ar da orice să fi fost singură la părinți. Ei bine, eu, când mă imaginam fără Tedy, vedeam numai tristețe și singurătate. Eu, singură împotriva lumii. Eu, lipsită de forță, de motivație, de scop. Nu, nu aș fi dat orice ca să fiu singură la părinți. Aș fi dat orice pentru ca Tedy să nu plece de lângă mine niciodată.

Deși a-i fi soră lui Tedy era o misiune destul de grea. Pe lângă toate prieteniile la care trebuia să renunț, mutându-mă dintr-o școală în alta de fiecare dată când îi cășuna lui să-și împărtășească gândurile într-un jurnal, trebuia să fac față și schimbărilor dese de mood ale lui. Pe la 12 ani și un pic, primăvara trecută, mă pocnise fiindcă stricasem un joint. Îmi zisese ceva gen – "ia, rulează". Știam să fac un joint, făcusem destule, dar acum îmi era rău și-mi tremurau mâinile. Și, colac peste pupăză, Coco ieșise pe neașteptate din baie și începuse să vomite pe covor cei 3 litri

și ceva de vin băuți în dimineața aia, iar eu mă trăsesem într-o parte, ca să nu-mi ajungă jetul ei pe pantaloni. În grabă, dărâmasem măsuța, cu iarbă cu tot. Tedy, care stătea pe balcon și fuma o țigară normală, a sărit spre mine, m-a apucat cu o mână de ceafă, așa cum făcuse în seara în care mă sărutase în scara unui bloc străin, și, după ce mi-a ars o palmă, m-a îmbrâncit în șifonierul deschis. Un mâner al ușii mi-a intrat în carne, iar obrazul a început să-mi sângereze. Coco, care terminase de vomitat pe covoraș, a început să urle la el: "Să nu dai în Vicky, căcanar nenorocit! Vicky e singurul om care te iubește pe lume, bou ordinar!". Avea dreptate Coco, doar eu îl iubeam cu adevărat pe Tedy, dar m-am supărat pe ea fiindcă l-a înjurat. Tedy era cel mai mișto om din univers. Putea să-mi facă tot ce avea el chef.

Alteori, Tedy mergea exact în extrema opusă. Din senin, devenea foarte entuziasmat, sărea în sus, oriunde ne-am fi aflat, ba chiar, odată, în curte la Dev (Dev stătea când la mă-sa, la bloc, când la ta-su, la curte, după ce ai lui se despărțiseră), făcuse și o tumbă. Pur și simplu, se ridicase de lângă mine și se dăduse peste cap. Se umpluse de noroi. Dev râsese și aprinsese un joint. Erau cumva mișto ieșirile astea, izbucnirile lui, fiindcă te scoteau din apatie. Tedy era orice numai plictisitor nu, doar că trebuia cumva să-ți asortezi stările cu ale lui. Când îl apuca pe el, nu mai ținea cont că tu puteai fi, poate, deprimat sau sictirit. Când pe Coco o călcase un camion,

fiind nevoită să stea cu piciorul în ghips luni întregi, venisem la el cu lacrimi întinse pe față, să îi povestesc, iar el sărise, mă luase în brațe, mă mușcase de-un deget și propusese să mergem la un horror la mall și să mâncăm noodles cu legume. Altă dată, mai recent, o așteptam pe capră să vină de la ședința cu părinții, unde avea să afle că media mea trebuia să fie iar 6 sau 7 la purtare, din cauza absențelor și pentru că "răspundeam" profilor, adică îi contraziceam. Mă rog, nu era prima oară când idioata avea să mă pedepsească, să-mi ia laptopul, mobilul, căștile și cine mai știe ce, așa că nu stăteam ca pe ghimpi, dar, oricum, o așteptam ca să terminăm odată cu tot căcatul. Tedy a intrat în camera mea – nu bătea niciodată la ușă, ba chiar adora să intre peste mine când eram dezbrăcată și mă schimbam – și a urlat că are bilete la Rammstein-ul de la bulgari, să mergem peste 3 zile la Rammstein la bulgari, noi cu Dev și pizda lui Dev, Andreea, care plătise biletele. N-am părut prea entuziasmată, fiindcă mă tot gândeam de ce mama dracului întârzie imbecila aia, să vină în pula mea odată cu pedeapsa și să terminăm, iar Tedy s-a arătat foarte jignit de moaca mea apatică, de lipsa bucuriei că mergem la Rammstein, așa că m-a trântit pe spate, pe pat, și mi-a pus o pernă peste față. M-a ținut așa destul de mult timp, apăsându-mă, până când am simțit că nu mai am aer de nicio culoare și am început să dau din mâini ca disperata crizată. Nu s-a dat jos de pe mine până nu i-am cadorisit

un genunchi ascuțit în coaie. După aia am început să râdem și ne-am pupat pe bot. Am mers și la Rammstein la bulgari cu Tedy și Dev și a fost mișto, iar cretina nu m-a mai pedepsit, fiindcă ședința se amânase. Întârziase la cafele cu mama lui Coco, așa ca în zilele bune.

9.

Îmi amintesc că am în buzunarul fustei, pe lângă toate cuțitele și lămuțele de care se ocupase frati-miu să nu-mi lipsească, și un dermatograf negru, așa că încerc să refac câte ceva pe acolo. Mă rog, mai rău stric, cearcănele se adâncesc și mai tare. Mă întreb dacă-mi place Iepure. Ce absurd... De ce mi-ar plăcea. Îmi place Dev. Vreau neapărat să ajung la Dev, mâine. În plus, Iepure e prost. Numai un prost poate să creadă că o trupă rock pe care n-a întâlnit-o niciodată i-a distrus viața.

Primului mail porno de la Dev îi răspunsesem așa: "Scrii bestial. I like u, please carry on."

Al doilea mail porno de la Dev venise la scurt timp, cred că după 3 sau 4 zile. Îmi dădea de fiecare dată ceva indicii noi, așa cum fusese ăla cu pantalonii în carouri, strecurate abil printre scenele fierbinți și imaginare de sex cu mine. Aveam în jur de 11 suspecți. Firește, l-aș fi putut întreba pe Tedy cine e individul, dar Tedy ar fi insistat să-i arăt mailurile și îmi era frică de

crizele de gelozie pe care le-ar fi putut face. Poate că avea să meargă la responsabilul cu pornăciunile și să-i tragă o cafteală, iar mailurile apoi să înceteze. Cafteala nu m-ar fi deranjat, dar nu voiam să înceteze mailurile. Erau distractive și mă excitau.

Mi s-a făcut un dor oribil de Tedy. Poate că n-ar fi trebuit să fiu acum aici, poate că ar fi trebuit să merg cu el pe munte și să-l dăm dracu' pe Dev. Poate că Dev nu va aprecia așa mult că am trecut prin atâtea peripeții doar ca să ajung la majoratul lui. Poate că nici nu mai ajung, la dracu'... e târziu, e noapte, cine pula mea mai trece cu mașina acum, poate mă duc degeaba la autostop.

Mă întorc la masă, să termin berea, dar, surpriză – Iepure e deja în picioare, cu rucsacul în spate.

— Am văzut un bulangiu, un căcănar care s-a dat la gagică-mea. Ăla urâtu', de la masa aia, îl vezi? Să mor de stau în aceeași cameră cu jegul ăsta.

— Ok, zic.

Plecăm. Iepure îmi povestește că mai este un bar de rockeri, ceva mai departe de centru, și că sigur vom găsi geaca acolo. Cred că s-a amețit bine, sau cel puțin așa pare. Cât pe ce să dea cu capul într-un stâlp. Îl iau de mână. Mergem așa, de parcă am fi iubiți, sau bestfrienzi, or whatever. De parcă n-ar fi o grămadă de ani diferență între noi. Din ce articulează el cu greu, mă prind

că de fapt toata seara o căutase prin baruri pe gagică-sa, și geaca fusese un pretext ca să mă tragă după el. Poate ca s-o facă geloasă pe panaramă. Îi spun că nu cred că am mai fost în barul în care mergem acum, așa că probabil eu n-am ce face acolo, sunt slabe șanse să-mi găsesc geaca. "Nu", face Iepure, "e bodegă deschisă până dimineața, toți rockerii din Brașov se strâng acolo și sigur vine și ăla care a luat geaca." "Bine", zic, cam neconvinsă. Pe de altă parte, ce pula mea aș putea să fac? Iepure e beat, nu văd cum m-ar putea duce cu motorul înapoi de unde m-a luat. Pe jos nu cred că aș merge, e la mama dracu'... Să fac stopul în oraș poate ar fi o soluție, dar mașini sunt din părți.

Ajungem și în barul ăla. Bodegă adevărată, plină de fum, cu scările de lemn dărâmate, pe care e cât pe ce să-mi sparg căpățâna. Cad peste Iepure, mă ia în spinare. Înăuntru e plin, full, mulți metaliști, dar și niște beți bătrâni rătăciți pe acolo. Toți ascultă Metallica, unii dau din cap. Iepure își găsește repede o gașcă de cunoscuți și toți ochii se îndreaptă spre mine. În gașcă e și fosta pizdă a lui Iepure. Nu-mi oferă nimeni informația asta, dar mă prind singură. Am ceva experiență. Nu e nici urâtă, nici frumoasă, dar cu siguranță e deranjată că am venit cu fostul ei. Mă disperă și mă oripilează rahatul ăsta cu marcarea teritoriului. Când te desparți de cineva, mai ales când tu îi dai papucii, nu mai poți avea vreo pretenție, persoana aia nu-ți

mai aparține. Nu mai ai dreptul să te plimbi prin locurile frecventate de el ca o cățea în călduri, cu limba scoasă, mârâind cu furie la eventualele rivale. De asta nu e bine să te desparți de cineva cât timp încă îl mai iubești. Dacă-l mai iubești, lasă dracu' orice altceva: lasă orgoliul, lasă gelozia, lasă nemulțumirile – fii cu el și gata. Altfel, o să arăți ridicol ca această pizdă, care mă privește acum cu ochi răi, de parcă aș avea vreo treabă cu Iepure. La masă e gălăgie și veselie, amicii lui Iepure sunt simpatici. Primesc și eu bere, vin, țigări, iarbă, votcă, șervețele umede. O gașcă de oameni cărora le place să împartă. Pizda se uită în continuare urât la mine, de parcă ar vrea să mă dea cu capul de masă, dar îi lipsește tupeul. Proastelor de genul ei mereu le lipsește tupeul. Dacă ar fi liniște, cred că aș putea auzi dinspre acea parte a mesei ocupată de ea un mârâit surd, de cățea în călduri căreia îi este invadat teritoriul. Genul ăsta de penale nu se pot controla niciodată.

Îmi vine o idee mișto și, fără să-i cer acordul lui Iepure, nici măcar din priviri, mă ridic, îl întorc puțin cu fața spre mine, mă așez în poala lui și încep să-l sărut. Protestează ușor, nu se hotărăște din prima să-și miște limba, hai, îmi vine să-i zic, joacă și tu rolul, e pentru panarama ta, nu de altceva. Într-un final, se implică în sărut, și o face chiar bine. Atâta doar că nu cred că s-a prins care a fost mișcarea, de ce am făcut asta. Poate crede că mi s-a năzărit să-mi placă

de el. Vreau să închei scena, dar Iepure pare că s-a încins, își ridică mâinile pe corpul meu, căutându-mi sânii. Mă dau jos de pe el și mă așez la locul meu. Unul de la masă aplaudă, după care îmi întinde halba să dăm noroc, în timp ce pizda lui Iepure se ridică de la masă și pleacă, probabil la baie.

Mă mai apucă gesturi din astea altruiste, uneori. Așa pățisem și anul trecut, când dădeam teză la română. Nici eu, nici Coco nu ne semnaserăm foile de la început, eu scrisesem mult, îmi plăcuse tare ce-mi picase. Coco, în schimb, nu scrisese decât vreo două rânduri. Când profa ne anunțase că mai sunt doar trei minute și ne strânge tezele, Coco izbucnise în plâns. Fără s-o mai întreb ceva, i-am smuls foaia și i-am înlocuit-o rapid cu a mea. Pe urmă, în trei minute, m-am pus rapid pe scris, încercând să refac acolo ceva cât de cât decent. Am luat 5, iar Coco a luat 10, și profa a ținut-o în fața clasei minute în șir s-o felicite, în timp ce ea, săraca, era roșie toată de jenă. "Vezi că poți? Vezi? Știam eu că dacă te țin numai în 4, ai să ajungi într-o zi să iei și 10! Bravo, fetiță dragă! Ești cea mai tare! Să luați exemplu de la ea", s-a adresat clasei. Mda, era mioapă bine de tot, nici pomeneală să observe că ăla nu prea era scrisul lui Coco, cu literele înclinate spre dreapta, în loc de alea drepte, ba chiar aplecate ușor în stânga, pe care le folosea Coco de mai bine de șase ani.

Pentru Coco aș fi făcut însă tot felul de

gesturi altruiste. În fond, era prietena mea cea mai bună, care o amenințase pe maică-sa de patru ori că se sinucide dacă nu o mută și pe ea la aceeași școală unde mă mutau pe mine. De câțiva ani, veneam peste tot la pachet, Vicky și Coco, și nici nu se mai oboseau să ne găsească colegi noi de bancă, ci ne puneau pe amândouă împreună. La pachet. Și, oricât m-aș fi străduit, nu reușisem să o fac să îi placă romana. Nu-i plăcea nici să citească, oricât de mișto ar fi fost o carte, ea se plictisea după primele două pagini și zicea că e o carte proastă.

Dar pentru Iepure, pe care nu-l cunosc... habar n-am de ce am făcut asta. Dacă pizda lui îl mai vrea înapoi, mâine va veni la el cu coada între picioare și-i va propune să se împace. Dacă nu e complet retardată. Și asta numai datorită sărutului meu. Așa funcționează în general pizdele, mai ales alea proaste. Iepure îmi va fi recunoscător mâine. Dacă și el își mai vrea pizda până mâine.

Dar cu asta, gata... Cred că e timpul s-o întind. Se face târziu, la naiba, ar fi culmea să nu rămân cu niciunul din doi, să îmi petrec ziua de mâine și fără Tedy, care e la mama dracu', prin Ardeal, și fără Dev, care poate se va împăca cu Andreea, în lipsa mea.

Îi fac semn lui Iepure, "hai c-o întind". Mă privește dezamăgit. Mda, probabil n-a înțeles de ce am făcut chestia aia. O să rămână forever cu ideea că pur și simplu mi-a plăcut de el atunci.

Numai de nu mi-ar cere numărul de telefon. I l-aș da greșit, n-am cum altfel, dar după aia mi-aș petrece minute bune întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă i l-aș fi dat corect. Nu vreau să am beleaua asta pe cap, mustrările de conștiință că i-am dat un număr defect.

Mă ridic, Iepure se ridică și el, pizda revenită de la budă cu ochii roșii se ridică și ea pe jumătate, în semn de nelămurire. Don't worry, bitch, ți-l aduc înapoi, bine că te-ai trezit în ultima clipă că îl mai vrei.

Ieșim din bar și constat că s-a făcut frig, frig ca dracu'. Iepure scoate iar hanoracul și mi-l pune pe umeri. Rahat, mă gândesc, să vezi că hanoracul ăsta e pretextul lui pentru a-mi cere numărul de mobil. Ca să ne întâlnim și să i-l dau înapoi.

— Poți să-l păstrezi, e cadou, zice el, și zâmbește simpatic, chiar sexy într-un fel, cu ceva ce-mi amintește de Dev.

— Mersi, îi spun.

— Hai că merg cu tine până la intersecție. De unde vezi indicatorul de București, începi și faci cu mâna. Îmi pare rău că sunt atât de rupt, te-aș fi repezit eu până în Bucale... Da' e sigur că-mi iau bulangii carnetu' în starea asta.

— Don't worry, sunt obișnuită cu stopul.

— Dar ai grijă... Să nu pățești iar ceva nasol.

Căcat, iar uitasem de Gicu, Gigel sau Giani, care rătăcește poate chiar acum prin pădurile patriei cu ochiul scos. Sau poate a crăpat. Nimeni

n-o să-i simtă lipsa. Nici măcar Connect-R. Cred că are suficienți fani ca să se lipsească de Gicu.

— Promit că nu, îi spun lui Iepure și, până să mă prind și eu ca toanta ce are de gând, se apleacă, mă ia în brațe și mă sărută.

Scoate o cutie de chibrituri din buzunar – cutia mea, ce tare – și un pix. Scrie ceva pe cutie.

— Ca să mă suni, să îmi spui că ai ajuns întreagă!, spune el.

Vreau să îi spun cumva că l-am sărutat doar ca să-l împac cu pizda lui, din altruism și nu fiindcă m-am îndrăgostit pe neașteptate, dar nu știu cum naiba să pun chestia asta frumos în cuvinte. În plus, suntem cam beți amândoi. E prea complicat și, cu o chestie așa delicată, sunt șanse mari ca mai degrabă să-l jignesc, decât să-l lămuresc cum stau lucrurile.

Nici țipenie de om pe stradă, deși ne-am apropiat de centru... Iepure se plânge din nou că-i e foame.

— Băi, mi-am amintit... E aici un fel de berărie, cantină, mai de aurolaci... e deschisă... toată noaptea. Mai bem o bere.

— Doar dacă e în drum, zic eu.

— În drum... În drum e... Unde să fie...

Mai mergem, ne rătăcim, ne întoarcem, slabe șanse să mai găsească Iepure cantina să "bage la mat", eu m-aș mulțumi să găsească numai punctul ăla de unde pot să fac cu mâna la mașini, în speranța că voi ajunge totuși, în pula

mea, acasă.

Live fast, die young, bad girls do it well... Chiar în apropiere de parc, văd o terasă aproape pustie, cu doi bețivi jerpeliți moțăind pe scaune. Cu siguranță închisă, nu se mai dă bere, deși lui Iepure îi cresc speranțele când mă postez în fața ei. Pe clădirea învecinată cu terasă scrie Pizza.

— Pi-zzaaaaa..., face Iepure, și privirea lui îmi amintește de a unui câine care mă urmărea mereu prin curtea școlii când îmi mâncam sandvișul, fiindcă știa că o să primească cel puțin trei sferturi din el.

Dar eu nu pentru pizza m-am oprit, sau pentru speranța deșartă că s-ar mai da bere, sau ca să mă hlizesc la bețivii jerpeliți. Pe spătarul scaunului de lângă bețivul cel mai jerpelit dintre cei doi este... este... e geaca! O recunosc cu mult înainte să intru vijelios printre rândurile de scaune, să dărâm vreo două, să-i fac pe bețivi să deschidă câte un ochi și apoi să-l închidă la loc. Are patch-ul pe mânecă și i se vede o bucată din căptușeala roșie. E chiar ea! O iau în brațe, o pup și o îmbrac fără să mai stau pe gânduri.

Ce dracu' oi fi căutat eu la terasa asta, mă întreb, și parcă ceva amintiri foarte vagi se întorc din ceață. Tedy mă adusese aici, chiar aici ne despărțisem, el luase troleibuzul din fața terasei ca să meargă la gară...

— Am găsit geaca!, îi spun lui Iepure, care bate cu pumnul în geam, să vină cineva să ia comanda la terasă.

— Tare... Ți-am zis eu..., face Iepure. Vezi?

— Da, îi zic, bucuroasă că am găsit-o, total din întâmplare. Nu mai bate, s-a închis, îi explic.

— Deschideți, bă! Bulangiilor!, strigă el.

Unul dintre beți deschide un ochi, se uită la Iepure, vrea să zică ceva, dar pleoapa neascultătoare și beată îi cade la loc peste el.

Plecăm. Sunt foarte fericită că am găsit geaca. Aproape că nu pot să cred că e ea. Dar găsesc și în buzunar o bancnotă mototolită de 5 lei, cât îmi rămăsese mie de la naș. Elena e!

Ne mai fâțâim, mai greșim drumul, lui Iepure îi vine să vomite, îi trece. Ajungem în final la intersecția cu indicatorul de București, Iepure îmi apucă mâna, o ține câteva secunde într-a lui și apoi o duce la buze.

— Îmi pare bine că te-am întâlnit... Vicky.

— Mulțumesc, îi spun eu. Pentru drum, pentru bere, pentru hanorac. Îl păstrez, acum că am găsit geaca, sau îl vrei înapoi?

— Nu... da... nu..., zice Iepure, așa că păstrez hanoracul.

Îl pup pe obraz și încep să fac pași în direcția opusă celei în care el a rămas încremenit pe loc și, dintr-o dată, asta îmi amintește tare bine de o fază văzută undeva, cândva, o imagine foarte familiară, cu o femeie și un bărbat care își iau la revedere cum ne luăm noi acum. Fiecare din cei doi știe că trebuie să meargă în treaba lui, că drumurile li se despart, și totuși parcă ar mai vrea să fure puțin timp împreună. Deși nu sunt

neapărat iubiți. Nici nu trebuie. Relațiile cele mai interesante pe care le ai cu oamenii sunt alea pe care nu le poți încadra cu ușurință într-o categorie certă. Mă mai uit o dată la el și mi se face milă. Îmi tremură genunchii de milă. Nu e un sentiment nou, mă apucă de fiecare dată după ce beau. Dorința de a salva omenirea, de a face fericită orice ființă umană care își încrucișează pașii cu ai mei. Tedy spune în momente din astea că n-ar mai trebui să beau... Mila mă copleșește, nu pot pleca așa. Las jos rucsacul, îmi iau avânt și sar în brațele lui. Ne sărutăm mult, mult, până când strada cu intersecția aia spre București începe să se învârtă cu mine, tot mai repede și mai repede. Și atunci, când caruselul ajunge la punctul lui maxim de rotire, când mă desprind din brațele lui Iepure, îmi amintesc cu o precizie crudată din ce film era scena.

10.

Mda. Lost in Translation. Filmul ăla cu Scarlett Johansson, de pe vremea când Scarlett Johansson nu era diva care e azi. Cred că toată treaba aia voia să transmită același feeling pe care l-am avut eu și Iepure acum. Doi oameni care știu că n-or să se mai întâlnească niciodată.

Merg cât mă țin picioarele. Tipul a fost super de treabă, mi-a lăsat un pachet aproape plin de țigări. Și cutia cu chibrituri pe care și-a notat numărul de telefon. Și hanoracul, fără de care m-aș fi transformat până la București în sloi, cu tot cu geacă. Și așa mi-e frig și clănțăn din dinți, și cu hanorac și cu Elena pe mine. E un frig de zici că vine iarna.

Mă apucă, din senin, dracii pe mama. Panaramă proastă, fiică-ta de 13 ani și 4 luni umblă noaptea pe șoseaua care duce spre București și o să fie culeasă de un criminal pedofil și nebun și dezasamblată, iar tu n-o s-o mai vezi niciodată. Ți-ar plăcea asta, stupid bitch? Știu că într-un fel nu-i vina ei, dacă era după ea ar fi trebuit să fiu acum acasă, în pătuț, să mă uit la desene

animate. Știu că eu am fugit cu Tedy, așa cum am mai făcut-o de zeci de ori. Dar vina panaramei este că n-a știut niciodată să găsească o cale de mijloc. N-a fost în stare să mă înțeleagă.

Chiar și după Întâmplare, fusese tot capra proastă care era de obicei. Se comportase de parcă totul se petrecuse numai și numai din vina mea. Ce căutam pe maidanul ăla, noaptea? (Veneam acasă de la un chef, vită, ca să scap de mutrele tale pe care le-ai fi făcut dacă aș fi apărut abia a doua zi dimineața sau la prânz, ca oamenii normali, după ce se dreg și se odihnesc.) De ce eram singură? (Pentru că Tedy, pe care-l durea la bască de istericalele tale, hotărâse să rămână acolo și să se distreze în continuare.) De ce purtam fustă și nu blugi? (Căcat, fiindcă era party, nu înmormântare. Fusta pe care mi-o cumpărașești TU, panaramo.) De ce aveam bocancii cu toc? (Pentru că era iarnă, și polei, iar ăștia erau singurii cu talpa aia mișto cu care nu alunecam și mă puteam deplasa în one piece, doh.) De ce eram "băută"? (De aia, vită, ca să uit de tine și de viața aia mișto pe care n-ai fost niciodată în stare să ne-o construiești. Și ca să-i țin isonul lui Tedy, care bea ca să uite de tine și de viața aia mișto pe care n-ai fost niciodată în stare să ne-o construiești.) De ce aveam buzele făcute cu ruj roșu? (Clar, vită, un pedofil care leagă o fetiță de picior cu lanțul de la camion s-ar fi rușinat să o facă, dacă fetița ar fi avut pe buze un inocent strugurel, și nu un gloss roșu.)

De ce n-am țipat? (Am țipat, cap sec, dar nu era lume pe afară – era mijlocul lui decembrie, FFS!) O capră care ar fi avut decența să se comporte ca o mamă nu ar fi pus toate întrebările astea stupide și fără sens. Nu era ca și cum, dacă îi dădeam răspunsul corect la întrebările astea, aș fi fost în siguranță și nu aș mai fi pățit niciodată așa ceva. Nu cred că erau mari totuși șansele să mai fiu răpită din mijlocul străzii până la sfârșitul săptămânii respective.

Trece o mașină mișto, roșie, cu B pe ea. Fac semn, flutur și mâna, zâmbesc frumos și cuminte. Ți-ai găsit. La volan o babetă blondă, pe la vreo 40 de ani. Ce să oprească aia... Dacă ar fi fost după ea, probabil ar fi trecut cu mașina peste mine, supărată că am pielea atât de întinsă și coapsele suple. Pișa-m-aș pe ele de coapse, mai bine dădeam dracului fusta asta în care îngheți de-ți vine rău și ascultam sfatul lui Tedy, să mă îmbrac cu blugii pe drum. Mă rog, cred că Tedy voia să aibă rucsacul cât mai ușor, așa că era perfect pentru el dacă îmi lăsam toate hainele groase pe mine. Că tot vine vorba de rucsac, îmi amintesc că am o cămașă în al meu. Subțire, dar tot e mai bună decât nimic. Scot geaca, hanoracul lui Iepure de pe mine, pun cămașa, trag hanoracul peste ea, cade un pachet de țigări – plin! – din buzunarul interior al lui. Belea, azi e o zi în care măcar la țigări am noroc. Acum am un pachet și trei sferturi, ajung și la chef mâine cu

țigări, le împart cu Coco.

Se apropie altă mașină, încerc să-mi iau un aer cât mai decent. Un moș și o babă. Ăștia trec pe lângă mine de parcă aș fi total invizibilă.

Îmi aprind o țigară și mai fac câțiva pași. În direcția Bucureștiului. La dracu', dacă ar fi să o iau pe jos sigur aș rata petrecerea lui Dev. Și-ar trage-o cu Andreea, cu cine e prezent, nu ar sta să mă aștepte pe mine până la paștele cailor...

Andreea fusese primul indiciu palpabil, cert, în perioada mailurilor porno pe care mi le trimitea Dev. Culmea e că Dev cel adevărat, Cosmin adică, nu fusese în primul grup de 11 suspecți. Nu-mi trecea prin cap că expeditorul poate fi un tip atât de mișto și atât de popular. Adică, în sinea mea, speram ca Dev să fie un tip mișto și popular, dar nu ajunsesem atât de departe încât să sper că e Cosmin. Și primul indiciu, deci, a fost Andreea.

Eram cu Tedy la un chef al celor din clasa lui, a 11-a C, și veniseră și tipii de-a 12-a, printre care și Cosmin. Multă, multă lume. O grămadă pe care nu-i cunoșteam, veniți aduși de alții, de prin alte licee, unii mai mici, unii mai mari. Câteva panarame despre care Tedy spusese că sunt curve profesioniste. O femeie pe la vreo 30 de ani, care se perinda mereu prin găștile astea prin care mai treceam și noi. Era cam prima dată când stăteam atât de aproape de Cosmin.

Îmi plăcuse de el din prima zi în care mă

mutasem aici.

Întârziasem la ore, alergam ca bezmetica pe aleea cu flori în mijloc, și îmi căzuseră toate rahaturile pe jos, ca-n filmele proaste, cu blonde. Mai aveam nițel și mă împiedicam și în tocuri, și cădeam lată ca o ratată penibilă. Cosmin, adică Dev, stătea pe gărduțul verde și fuma. Avea blugi albastru deschis, rupți în vreo 30 de locuri, și prin găuri i se vedea pielea bronzată. Purta bocanci bestiali, tociți, și o cămașă neagră, descheiată, de fapt, mai mult căzută. Avea mereu probleme cu ținuta, i se reproșa că vine la școală îmbrăcat ca un star rock. Dacă era să-mi spun și eu umila părere, cred că Dev ar fi arătat ca un star rock și dacă ar fi fost îmbrăcat în uniformă de pocăiți, ba chiar și în salopetă din aia cu dungi de care poartă pușcăriașii. Avea părul lung, castaniu și ondulat. Întotdeauna puteai afla în pauza de țigară dacă azi Cosmin a venit cu părul prins sau desfăcut, dacă are blugii albaștri sau negri, dacă a mai fumat în clasă, dacă a făcut zile negre profilor. Era un subiect inepuizabil de bârfă. Tipii îl cam urau, cum era și firesc, dar mulți (de fapt cam toți) nu aveau coaie să îi arate asta, preferând în schimb să petreacă timpul în preajma lui, doar-doar le-or pica și lor câteva firimituri din gloria asta a lui pe care ei o considerau nemeritată.

Cred că singurul mascul din întreg liceul care nu-l ura pe Dev era frati-miu, Tedy. Se atașase repede de el. Dev era – și mai este – unul

dintre oamenii care nu îi judecă pe cei din jur. Dimpotrivă, Dev, plictisit în general de normalitate, plictisit chiar și de statutul lui de persoană mereu în centrul atenției, aprecia bizarul, neobișnuitul, extremul. Îi plăcuse foarte mult povestea lui Tedy, exmatriculat de fiecare dată după ce i se citea jurnalul în care își nota cu sinceritate gândurile banale.

— Ți-a căzut și chestia asta, cred, mi-a vorbit Cosmin pentru prima oară, cu o voce foarte puțin răgușită, ridicând de jos o clamă neagră de păr, care într-adevăr căzuse dintre caietele mele.

Le foloseam uneori ca să marchez paginile.

— Mulțam, i-am răspuns, încercând să par foarte stăpână pe mine.

Dar nu eram deloc stăpână pe mine, eram foarte emoționată, și cred că se observa. Un rol de consolare îl avea ideea pe care mi-o repetam des, anume că eu sunt de abia într-a 7-a, am doar 13 ani, și nici în cele mai frumoase fantasmagorii un tip de-a 12 nu s-ar putea uita la una care, teoretic, nici măcar nu-i la liceu. Așadar, cum în niciun univers posibil nu exista varianta ca Dev, pe atunci doar Cosmin, să fie interesat de o Vicky oarecare dintr-a 7-a, nu era ca și cum aș fi putut greși cu ceva. Orice aș fi făcut, rămâneam o puștoaică de-a 7-a și basta. Poate că pe unii i-ar fi deprimat total gândul ăsta, dacă ar fi fost în locul meu, dar la mine nu funcționa așa. Ideea că n-am cum și ce să greșesc, că n-am ce să pierd, îmi dădea o senzație superbă de libertate.

Practic, spre deosebire de tutele dintr-a 10-a și a 11-a, eu nu-mi făceam griji că aș putea rata, prin comportamentul meu, șansa ca Dev să mă placă. Pur și simplu, eu nu mă calificam în segmentul eligibil, deci puteam fi fără probleme eu însămi. Se pare că asta a și fost cartea câștigătoare, fără ca eu să vreau neapărat să o trag din pachet.

De la întâmplarea din curte, mai schimbasem câte un cuvânt-două cu Cosmin, de fiecare dată cu multă lume în jurul nostru. Dev nu era doar absolut superb, nu era doar popular și amuzant, ci era și amabil cu toată lumea. Venea de multe ori și intra în vorbă cu necunoscuții, spunând ceva simpatic. A trecut o dată pe lângă gașca noastră – noi fiind numai fete – și a remarcat cizmele de cowboy ale lui Coco. S-a oprit lângă ea și, fără nicio introducere, i-a recomandat să poarte cizmele cu blugi maro, fiindcă ar da "killer". Apoi i-a făcut cu ochiul, ne-a mai întrebat ceva despre profa de mate, o idioată care se pare că fusese diriga lui în 5-8, am râs (mai mult el, că fetele din gașcă erau terorizate, se simțeau ca la un concurs, cu toate perechile de ochi invidioși ațintite asupra lor) și s-a cărat. Alți tipi dintr-a 12-a în ruptul capului n-ar fi băgat în seamă copilele dintr-a 7-a, în niciun caz să stea de vorba cu ele în văzul tuturor. Dev însă făcea lucrurile astea fiindcă uneori se plictisea, îi plăcea să cunoască oameni diferiți, să caute, să provoace ceva. Nici nu e nevoie să mai menționez că biata Coco a făcut chetă, s-a împrumutat, și

imediat după ore ne-am dus în IDM să-și caute blugi maro, din care și-a luat trei perechi. I-a purtat luni întregi doar pe ăștia, dar a cam fost degeaba. Cosmin nu i-a mai vorbit cu altă ocazie, de atunci, cel puțin nu din ce știu eu, până să ne combinăm și să ieșim cu toții împreună.

Atunci, la chef, stăteam foarte aproape de el și savuram cumva situația asta, încercând să nu-l las pe Tedy să ghicească cât de tare mă interesează tipul. De la Tedy te puteai aștepta la cine știe ce reacție. Ultima dată când îi spusesem că îmi place de cineva – dracu' mă pusese, mereu îi făceam confesiuni după a 4-a bere –, Tedy mersese direct la pustiul respectiv, îl apucase cu mâna stângă de beregată și urlase la el: "Ce, mă? Nu-ți place de sor-mea, bulangiule?! Te crezi prea bun pentru ea? Chiar vrei să-ți sparg fața?", asta în condițiile în care eu nici măcar nu făcusem oficial cunoștință cu individul, ci doar îl remarcasem de la distanță într-un pub, însoțit de doi amici comuni.

Dev ne adusese ceva de băut, mie și lui Tedy. Votcă cu suc de gref. Îi mulțumisem și cred că mi tremurase puțin mâna când apucasem paharul. Dev se așezase pe brațul fotoliului pe care stăteam eu – de fapt, și el și Tedy ocupau câte un braț al acelui fotoliu, și mă simțeam foarte mișto așa, cu cei mai cool doi tipi de la party de-o parte și de alta. Imediat după ce primisem băutura, apăruse o blondă cu mamele uriașe, înghesuite într-un top mov, lucios, asortat la o fustă lungă,

roz cu floricele multicolore și niște balerini galbeni cu buline verzi, cu părul decolorat până la un alb scârbos, care o făcea să pară de vreo 35 de ani, adică expirată total. O mai văzusem prin preajma lui Dev; așa am aflat că ea era Andreea:

— Ce faci aici, Cosmin, te-am căutat de mi-a venit rău!, a ricanat ea, cu o voce pițigăiată și zgârietoare pe creier.

Apoi, învrednicindu-ne și pe noi cu o privire:

— Cine sunt noii tăi prieteni, nu mă prezinți?, a întrebat, mâțâindu-se.

Dev a luat o înghițitură din paharul cu votcă și nu i-a răspuns, de parcă întrebările ei fuseseră puse cu sonorul închis. A continuat să discute cu Tedy, dar chestia asta n-a deranjat-o câtuși de puțin pe platinata țâțoasă, semn că era deja obișnuită cu tratamentul ăsta din partea lui. Ce-i drept, îmi spuneam și eu, ca să fiu cu Dev cred că aș accepta să fiu tratată oricum, să-mi facă orice, dacă în schimb aveam parte de sex cu el în fiecare săptămână. Și-a tras un scaun lângă fotoliul pe care-l ocupam noi trei, și-a potrivit machiajul într-o oglinjoară roz cu auriu scoasă din geanta ei uriașă, și a început să monologheze:

— Nu știu de ce mama dracului nu or pune și oamenii ăștia puțin aer condiționat... Un vântișor, ceva, că murim dracului aici... E cald de leșini! De abia m-am dat cu deodorant la subraț și degeaba, sunt transpirată fleașcă... Și mai suntem și puhoi, măcar de s-ar mai căra jumate acasă...

Era cât pe ce să nu mă mai pot abține și să fiu nesimțită, să o întreb direct de ce nu pleacă ea. Dar pe urmă mi-am dat seama că o compătimeam cumva. Venise să-l supravegheze pe Dev și nu putea pleca fără el. Așa mi-a picat și fisa, tot cam pe atunci. Vorbise în primul mail porno despre iubita lui, o Andreea, care era naspa... Se potriveau detaliile.

Mă trezește un claxonat intens, repetat, și injur. Căcat, e noapte, care naiba ești de bagi claxoane în mijlocul orașului la ora asta? "Care naiba ești" e un el, îmbrăcat în pantaloni argintii mulați, un fel de colanți, și cu pantofi de biciclist, adidași din ăia oribili fără talpă. Îmi face cu mâna. Stă sprijinit de o dubă, mare și albă.

— Huh?, fac eu în direcția lui, dar, imediat, în doar câteva secunde, mă luminez.

Mda, încă țineam mâna ridicată. Rememoram fazele alea, îmi aminteam de Tedy, de Dev, de Andreea și de mailurile porno în timp ce făceam autostopul spre București. Așa că individul ăsta cu pantaloni argintii mulați o luase de bună și oprise. Ceea ce era bine, fiindcă de deplasat tot trebuia să mă deplasez la un moment dat.

Că na, mâine e majoratul lui Dev.

11.

Mă apropii de el așa oarecum moderat de repede – nici nu alerg ca disperata, să par leșinată fiindcă o mașină a catadicsit să oprească și să-mi propună o călătorie, dar nici nu mă opresc în mijlocul drumului să-mi leg șireturile, să-mi aranjez coafura sau să dau un SMS, să par o fițoasă nesimțită. Ajung. Tipul are o creastă de cocalar și arată, per total, foarte caraghios. Poartă inele de aur și un tricou alb cu sclipici. Are mușchi naspa, lucrați la sală. Pare perfect ca să mă ducă până în București.

Unde mai pui că e și prietenos. Îmi întinde mâna:

— Salut, eu sunt Doru.

— Victoria, îi spun, cu gândul încă la Dev, cum stătea atunci pe brațul fotoliului și sorbea atât de sexy din paharul cu votcă, în timp ce pizda lui proastă perora despre cât de cald e la chef și cum ar trebui să se care jumătate din invitați ca să se mai răcorească și să i se usuce transpirația de la subraț, și nici nu mi-am dat seama pe loc implicațiile gestului ăsta simplu, de a-i mărturisi

numele meu întreg.

— La București mergi?, zice el.

— Da, la București.

— Eu merg decât până-n Predeal.

Apoi, observând că stau oarecum pe gânduri dacă să accept cursa sau nu:

— Predeal îi mai aproape de București decât îi Brașovu'.

La așa o logică impecabilă, nu mai ai ce argumente să aduci.

— Ok, îi spun, iar gura cocalarului Doru se lărgește, mare, mare și caraghioasă, pregătită parcă să rontăie o banană pe de-a lungul.

— Marfă!, face el.

Mă urc în față în dubiță, lângă el, și-mi aprind o țigară. Aventură, here I come.

— Îți place Antonia?, mă întreabă Doru.

— Cine?, zic.

Ca să vezi, poate m-a confundat, săracu', de asta o fi oprit... Poate crede că avem prieteni comuni prin Brașov.

— Cântăreața Antonia, așa i se mai spune...

— A, fac eu.

Nu m-a confundat.

— Habar n-am, n-am ascultat-o niciodată.

— Niciodată?! Cum naiba? Am io un sidiu cu hituri trase de-ale ei... Ia să vezi ce marfă e!, decide el.

Începe într-adevăr să cânte sus numita cântăreața Antonia. Aduce puțin cu Sanda Ladoși, pe care o asculta capra când eram eu

mică. Numai că, ciudat, nu prea mă prind în ce limbă cântă această Antonia.

Pe geam nu se vede nimic, e beznă și plouă încet. Cred că am ieșit deja din Brașov. Până la Predeal oricum e puțin de mers, slabe șanse să mă plictisesc cu cocalarul. Și cu cântăreața Antonia.

Al treilea mail porno primit de la Dev viza ciorapii mei trei sferturi, roșii cu capete negre de mort. Dev imagina tot felul de poziții sexuale ciudate, în care ciorapii mei cu capete de mort erau în prim plan. Ce-i drept, toată toamna trecută purtasem ciorapii ăștia. Fusese cald, era perioada fustelor, îmi plăcea mult să port fustă și adesea îmi uitam, voit, chiloții acasă. Era un feeling ciudat, mișto, să mergi în autobuz și în metrou în fustă scurtă, fără chiloți. În autobuz, mă urcam pe la ultima ușă și mă așezam întotdeauna pe scaunele alea ridicate, "cu spatele", și, când se așeza câte un moșulache sau un muncitor, ba chiar și un aurolac, pe scaunele din față mea, cele 3 din fundul autobuzului, depărtam ușor genunchii și savuram amuzată expresia șocată de pe fața prostului.

Țin minte că am făcut faza asta și o dată în Cișmigiu, pe bancă. Era una din ultimele zile calde de toamnă, la sfârșitul lui octombrie. Chiuleam și mă dusesem în Cișmigiu să halesc o pungă de popcorn. Mi se făcuse foarte poftă de popcorn cald și cât mai sărat. Mi-am luat o

pungă, am halit cam trei sferturi și restul am dat-o porumbeilor. Stăteam pe bancă, înconjurată de porumbei, și am observat pe scaunul din față un handicapat. Cred că nu avea mai mult de 15-16 ani. Era genul ăla de handicapat care își ține o mână ridicată și o bălăngăne tâmp, pe față cu un zâmbet retard. Genul de oligofren izolat, autist, cu care nu poți schimba cuvinte, fiindcă te lovești de zidul lui. Anyway, era cumva cute, așa cum se uita la mine pe de o parte speriat, pe de alta pofticios. Purtam tot șosetele astea care mă făceau kinky, dar erau trase peste ciorapi lungi, de nylon, prinși cu bandă adezivă sus, pe pulpe. N-aveam chiloți. Am pus întâi un picior deasupra celuilalt, iar handicapatul a făcut ochii mari în timp ce-mi schimbam poziția. Am stat așa vreo 3 minute, după care am depărtat larg picioarele, asigurându-mă că nu era altcineva prin preajmă în afara aurolacului, și am pus celălalt picior deasupra. Am mai stat așa, în timp ce handicapatul părea incapabil să-și mai desprindă privirea de fusta mea. După care am decis să nu-l mai chinui. Împărțind ce mai rămăsese din punga de popcorn guguștiucilor, am desfăcut larg picioarele. Am stat așa o vreme, savurând privirea pofticioasă și speriată a bietului om. Vorba vine, om... era mai degrabă un fel de animăluț de pluș pe care mi-ar fi plăcut să-l iau acasă și să-l torturez după bunul plac, smulgându-i câte o lăbuță, câte o urechiușă. Ca să termin într-un mod glorios, mi-am ridicat piciorul

drept pe brațul de fier forjat al băncii și am avut grijă ca fusta să fie îndeajuns de ridicată încât să nu-i umbrească vederea. Dacă era seară, probabil aș fi fost chiar mai îndrăzneață. Mi-aș fi băgat, poate, și un deget înăuntru, după care l-aș fi lins. Dar așa, în miezul zilei, nu voiam să risc, să mă trezesc cu vreun gardian stupid care să mă certe pentru exhibiționism. Gardienii sunt retardați – pentru ei, orice formă de erotism public e exhibiționism.

După ce am considerat că am excitat suficient aurolacul, m-am ridicat, mi-am tras fusta decent și am plecat. S-a ținut după mine vreo două alei, până pe la Izvorul lui Eminescu. Acolo, pe trepte, m-am aplecat să studiez o frunză și am avut grijă ca fusta să-mi descopere locul unde fundul se îmbina cu coapsele. Aurolacul, foarte aproape în spatele meu, a scos niște sunete pe care nu le-am putut înțelege. Era foarte erotică toată ațâțarea asta a lui, pentru că îmi imaginam că seduc de fapt nu un om, ci o specie involuată de animal. Dar era mai distractiv decât dacă aș fi excitat un câine, pentru că aurolacul mai păstra acea amintire a prejudecății stupide că sexul între necunoscuți e ceva interzis. Unui câine i s-ar fi părut natural ca eu să-mi expun părțile intime. N-ar mai fi existat acel șoc, vorba doamnei învățătoare, delicios.

Cam despre asta îmi scria Dev în al treilea mail porno, despre ciorapii mei cu capete de mort. Știa, cumva, poate observase el, poate

doar bănuia, poate știa de la Tedy, că în zilele în care port ciorapii ăștia cu fustă nu am și chiloți, așa cum ar trebui să poarte o școlăriță respectabilă. Mă întrebam uneori, izbucnind în chicotit chiar în timpul orelor, dacă diriga mi-ar scădea și mai mult nota la purtare în cazul în care ar afla că circul prin București fără chiloți.

Tot ciorapii cu capete de mort, fără chiloți, îi purtam și în ziua în care mi-am tras-o prima dată cu Dev, în buda cafenelei de lângă liceu.

— Ai auzit că pleacă Simona de la Acces Direct?

Speriată și ușor excitată, îmi reamintesc că sunt într-o dubă cu un cocalar prost.

— Care Simona?, întreb. De unde pleacă?

— De la Acces Direct! Simona Gherghe, mă lămurește el.

— Oh, zic eu.

— Da, ce naspa, așa-i?, mă completează el.

— Îți plăcea ție mult de ea?, bat eu apa-n piuă, numai ca să fac conversație și să treacă timpul.

— Pfai de mine... Păi n-ai văzut ce bună era?, face el, fluierând demonstrativ.

Căcat, nici nu știu dacă e blondă sau brunetă.

— Ba da... oarecum, zic.

Cred că suntem undeva la Timișul de Jos sau de Sus... Bag mâna în rucsac, caut o țigară... ce să vezi? Dau peste cheia de la TIR-ul prostului cu

ochii scoși. Mă pufnește râsul. Abia acum realizez că și lui Doru i-am spus numele meu întreg.

Nu, știu ce ar gândi acum un prost. Săraca Victoria provine dintr-o familie dezorganizată, fratele ei este antisocial, are tendințe criminale, iar fetița a fost abuzată sexual de niște necunoscuți la o vârstă foarte fragedă. De aceea a rămas cu sechele și omoară bărbații care îi află numele real, în încercarea de-a se răzbuna pe sexul tare, care i-a pricinuit neplăceri. Eu aici pot spune, cu mâna pe inimă, că prostul respectiv suge pula și n-are deloc dreptate. N-am niciun fel de sechele. De altfel, când îmi amintesc de Întâmplare, mă gândesc la ea mai degrabă cu amuzament și cu nostalgie. Sunt alte lucruri care mă deranjează infinit mai mult decât Întâmplarea, ca de pildă felul imbecil în care a reacționat maică-mea după ea, sau faptul că Tedy mă face din 2 în 2 ani să mă mut cu școala, și mai ales că acum sunt undeva la mama dracului și n-am nicio certitudine că voi ajunge la timp la ziua iubitului meu, Dev.

Teoretic, sunt oficial cu Dev de la Crăciunul trecut. De fix patru luni. Prima dată ne-am tras o prin noiembrie, de fapt, știu, pe 7 noiembrie, era cu o zi înainte de Mihail și Gavril și stătusem în cafeneaua aia până târziu. Se făcuse atât de târziu încât era ceva oarecum firesc să ne-o tragem. Barmanii se uitau la noi insistent de vreo oră, tot așteptând să ne retragem, să ne terminăm băuturile și să ne tirăm acasă. Până la urmă

le-am făcut pe plac și ne-am tirat, doar că nu acasă, ci în budă. Dar mai interesant decât primul nostru futai a fost momentul în care am aflat că el îmi trimite mailurile porno...

— Măcar de-ar găsi și ei una la fel de bună, știi?, continuă cocalarul prost.

— Ce să fie bună?, întreb și eu, iar picată din lună.

— Asistenta, prezentatoarea... La Acces Direct. În locul Simonei, știi?

— Ah, fac eu.

— Pe asta o știu de când eram mic. Maică-mea se uita la emisiune, era în limbă după ea, și m-a corupt și pe mine, pfaiii... Da' io mai mult pentru Simona mă uitam decât pentru emisiune.

— Înțeleg.

— E, mai era și emisiuni interesante din când în când, nu zic. Ca atunci când a venit Luciu, să povestească despre copiii ei, tripleții... Sau când a venit Angela Similea, ce i-a mai plăcut maică-mii emisiunea aia!... A și plâns.

— Îmi pare rău, fac eu, stingând țigara și aruncând-o pe geamul deschis al dubiței.

Miroase foarte mișto afară, ca după ploaie. Și e întuneric. Întuneric beznă.

Îi răspunsesem pe mail lui Dev, pe la al 16-lea mesaj porno, și îi spusesem că sunt de acord să ne întâlnim. "Cum o să te recunosc?", îl întrebasem în mailul în care îl anunțam că accept

întâlnirea. "Nu-i nevoie, vin eu la tine", spusese el.

Intrasem în cafenea sperând să apară cât mai repede și, de preferat, să facă și cinste, fiindcă 7 lei erau toți banii pe care-i aveam în ziua aia la mine. Capra o dăduse iar pe economii, pe "hai să strângem cureaua, Vicky, hai să fim mai atenți la cheltuielile zilnice". În același timp însă, dobitoaca mergea la supermarket de două ori pe săptămână, ieșea cu căruciorul plin ochi și burdușea mașina cu tot soiul de mâncăruri, care ajungeau în câteva zile să se strice și să împută frigiderul. Era cam a 5.555 oară când îi spuneam: n-am nevoie de 12 ouă pe săptămână, 8 pulpe de curcan și 4 oale de ciorbă. Îmi ajunge o cafea dimineața, o salată la prânz și o ciocolată sau o pungă cu chipsuri seara. Taie banii pe care îi arunci pe partea mea de haleală, pe care oricum n-o mănânc, și dă-mi restul banilor de buzunar. Dacă excludeai tonele de mâncare care reveneau fiecăruia din noi, vaca tâmpită ar fi trebuit să-mi dea săptămânal cam 8 milioane, bani de buzunar. Ți-ai găsit... Venea mereu cu placa stricată: "sigur, sigur, să-i dai pe țigări și pe droguri". Nu, nu-i dau pe astea, îmi venea să îi scuip în față – de fumat, fumez de la Tedy și Coco, iar de drogat, mă droghez de la Dev. În schimb, sunt o mie de alte întrebuințări pe care o fată de vârsta mea poate găsi banilor: o cafea cu colegii, să nu fii nevoită să te scormoni prin toate buzunarele pantalonilor și rucsacului după ultimul mărunt;

un film, atunci când chiulim, să nu fiu nevoită să o ard ca aurolaca în parc, pe bănci, să mă agațe toți jegoșii de gardieni publici; o bere sau o cola ORIUNDE, atunci când te invită cineva care-ți place – muream de draci când Manu, tipul de care-mi plăcuse înainte de Dev, și care nu ducea deloc lipsă de bani, mă invita numai în locuri cu băuturi scumpe, și uneori eram obligată să refuz, numai și numai din motivul ăsta stupid... pe atunci nu eram împreună și nu mă puteam aștepta să-mi facă cinste; de câteva ori am plecat fără să plătesc consumația, dar era naspa fiindcă locul din jurul școlii nu gemea de terase și baruri, să zici că puteai merge de fiecare dată în alt loc – trebuia să mă întorc în aceleași cafenele și era nasol să tragă barmanii de tine să le achiți datoria... parcă îți trecea tot cheful. Apoi, bani de haine. Capra n-avea de unde să știe lucrurile astea. Avea senzația că, dacă nu mă îmbrac ca o pițipoancă, în roz și auriu, feminin, așa cum și-ar fi dorit ea, nu am nevoie de haine noi. Dacă ar fi fost după idioată, aș fi purtat un an întreg o pereche de tenișI. "Iar ți-ai luat tricou negru", făcea, "păi nu mai ai vreo 20?" "Ba da, vită, dar ăsta e cu altă trupă, nu vezi, ești chioară?" Cu blugii, la fel. Îmi cumpărase de ziua mea, anul trecut, o pereche de blugi oribili, albastru deschis și peticuțe roz, jerpeliți fițos, cum crezuse ea că îmi plac mie. Firește, îi detestasem și îi făcusem cadou lui Coco, căreia îi plăcuseră, deși stăteau să pocnească pe ea, fiindcă eu purtam 26, iar ea

29. Nu pricepuse capra în ruptul capului de ce măritasem blugii ăia și îmi luasem alții, pe care îi găurisem singură și-i tăiasem în genunchi.

Și părul... Se văicărea mereu: "Vai, Vicky, de ce ți-ai mai luat și mască, nu aveai deja balsam?" Sau: "Vicky, la ce-ți folosește să ai două șampoane, unul pentru păr degradat și unul pentru menținerea culorii? Ce vrei să faci cu placa de îndreptat părul, n-ai pieptene? Dă-i cu apă..." Mă rog, parcă făcea intenționat fazele astea imbecile numai când venea vorba de mine, fiindcă pe îngrijirea ei cheltuia fără rețineri.

Cam la fel se întâmpla și când Tedy cerea bani pentru chestii legate de calculator. "Iar mouse, nu mai ai unul vechi? Abia ți-am luat anul trecut, nu?", întreba ca proasta, când bietului Tedy îi crăpa mouse-ul. "Iar mobil?! Dar ăsta ce are? Merge, cum nu merge, nu vezi că sună?", sărea ea ofticată, deși bietul frate-miu nu mai reușea de o săptămână să trimită sms-uri cu fostul telefon.

Mda, și în ziua în care aveam întâlnire cu Dev, prima noastră întâlnire, rămăsesem cu 7 lei în buzunar. Ghinionul fusese că îmi dăduse mailul, în care stabilisem întâlnirea, undeva pe la prânz. Văzusem mesajul în ora de engleză și mă gândisem – ce brodeală, și așa veneau mate, fizică și sport, adică exact ce detestam. I-am zis să ne vedem în trei sferturi de oră și el a zis că e bestial. După aia mi-am amintit că mai aveam 7 lei; înainte de ore, fusesem la pizza cu Coco,

bausem și o bere, pe lângă o Cola și un cappuccino. Apoi, pe drumul spre școală, îmi cumpărasem o pereche de cercei roșii cu pene. Ieftini, mă rog, 10 lei, dar ideea era că-mi rămăseseră doar 7 lei în buzunar.

Cum s-a terminat engleza, am fugit la Coco; i-am povestit că mă văd cu Dev, adică tipul care semna mailurile porno, despre care ea știa absolut totul, ba chiar reținuse vreo două pe dinafară. Îi plăcuseră foarte mult. Zicea că ar trebui să se facă un film cu noi doi, iar gagiul necunoscut să fie, de fapt, vampir, și finalul filmului să fie trist, cu mine omorâtă de vampirul însetat de iubire și dorință. Nenorocirea era că nici Coco nu avea bani. Mai avea doar 2 lei, și voia să-și ia doi covrigi în drumul spre casă. Mi-a dat în schimb țigări, vreo 8, pe care le-a pus din pachetul ei plin în pachetul meu gol.

Așa, înarmată cu cele 8 țigări, Marlboro roșu lung, și cu 7 lei în buzunar, am plecat să mă întâlnesc cu misteriosul străin porno.

Fac un fel de paranteză. Am observat că, atunci când ți se întâmplă lucruri ușor ieșite din rutină, parcă dintr-o dată toată lumea începe să vorbească, din senin, despre ele, total fără legătură cu faptul că ți s-au întâmplat ție. De pildă, când aveam 8 ani și ai mei s-au certat, iar tata și-a făcut bagajele și a plecat să stea o vreme cu familia fratelui său, unchiul Marian, peste tot, absolut peste tot, lumea vorbea despre divorț. La televizor erau talk show-uri despre divorț; în

toate filmele, fie că erau comedii, fie drame, fie polițiste, personajele divorțau. În orice ziar pe care îl aducea capra acasă, pe prima pagină era și ceva legat de divorțul cuiva. În Anna Karenina, pe care o citeam atunci, eroina voia să divorțeze de bărbatul ei și să fugă cu amantul. Colac peste pupăză, și ai lui Coco se gândeau serios să divorțeze. Ca și cum toți oamenii ăștia care compuneau lumea ar fi știut că părinții mei nu se mai înțelegeau și s-ar fi solidarizat într-un mod straniu cu ei. Sau, mai degrabă, ca și cum le-ar fi făcut în ciudă, dându-le de înțeles că orice ar face, tot acolo vor sfârși, unde sfârșește toată lumea – la tribunal.

Ai mei însă n-au sfârșit acolo, deși poate că ar fi fost mai bine.

Așa și acum. De când masculii începuseră să-mi acorde interes erotic, cam de pe la vârsta de 9-10 ani, când îmi și venise ciclul, când începuseră să-mi crească sânii, să mi se contureze talia și părul să mi se deschidă la culoare, ca pe vremea grădiniței, când mai avusese el perioada lui blondă, vedeam peste tot discutându-se despre pedofili. Pentru că oamenii sunt atât de proști, pedofilii erau întotdeauna asociați cu homosexualii. Firește, cei mai mulți dintre țăranii care aflau de pedofili de la televizor nu prea știau cu ce se mănâncă această categorie de perverși. Făcuse o blondă la un moment dat un sondaj pe stradă, și bătrâneii spuseseră că pedofilii sunt fie "acei sataniști care dezgroapă cadavrele și își

bate joc de ele", fie că ar fi "oameni la care le e frică de insecte, în special de păianjeni". Eu, care nu mă uitam la televizor decât în scurtele perioade în care străbăteam sufrageria ca să ajung la bucătărie și să-mi iau o doză de Cola din frigider, știam ce sunt pedofilii. Dar, cu toate astea, când la 9 ani un bătrân m-a oprit pe o alee retrasă din Herăstrău ca să-mi arate puțulica zbârcită care îi atârna prin fermoarul deschis al pantalonilor, nu m-am gândit deloc că acei bărbați care îmi arată interes sunt, în vreun fel, pedofili. Pedofilii erau, pentru mine, bărbații care vor să facă sex cu copii, iar copiii, pentru mine, însemnau doar chestiile alea mici care se jucau cu găletușa în nisip și urlau de simțeai că vrei să-i iei acasă și să-i îneci în cada plină ochi cu apă fierbinte. După mine, un bărbat care voia să i-o tragă unei fete căreia îi venise de câteva luni ciclul nu era nici pe departe pedofil, ci doar, poate, un tip cu gusturi bune în materie de femei.

Așa că, încheind aici paranteza, nu, Dev nu era pentru mine nici pe departe pedofil. Mai aveam o lună și un pic până împlineam 13 ani și, evident, nu mai eram de ceva vreme virgină.

12.

— A, nu... Nu tre' să-ți pară rău. De fericire a plâns mama, nu de supărare, când a văzut-o pe Angelica acolo la Acces Direct, cum ședea ea așa frumos pe canapea. Pe scaun adică, ăștia n-are canapea, numa' la Măruță e canapeaua. Io știu, acuma o mai duce-o dintr-o iemisiune în alta, canapeaua, da' la Acces parcă n-am văzut-o...

"Say what?" vreau să-l întreb pe necunoscutul de lângă mine, care a băgat acum viteză pe serpentine. Dar recuperez repede. Îl cheamă Doru, mă duce în Predeal, și discutam ca să treacă timpul despre Simona Gherghe și emisiunea Acces Direct. Îmi spunea că mă-sa a plâns când în platou a fost invitată Angela Similea, idolul tinereții ei. Dar n-a plâns de supărare, a plâns de fericire.

— Asta-i bine, zic. Că de fericire.

— Normal... Mă uit la maică-mea, dimineața televizor, la prânz televizor, seara televizor, știi? Adevărat că e pensionară, ce poa' să facă altceva, n-o să iasă în fața blocului cu golanii, la vârsta ei, femeie serioasă... Da' e toată

ziua cu ochii-n ecran, pfaaai de mine. Dacă o zi n-ar mai da ăștia programe, ar fi moartă, uită-te la mine, moartă...

— Cred... Știu cum e, așa fac și bunicii mei. Și străbunicii, care stau la țară, și pe ei i-a prins boala asta. Tata lui tataia, vara, cosea iarba și își mai arunca un ochi la televizorul din bucătărie, pe geam. Îl pusese cumva cu fața spre grădină, ca să poată să-și arunce un ochi când muncește pe-afară.

— Pfaaai... Da, așa e ăștia bătrânii. Mănâncă televizor pe pâine. Uite noi, ăștia mai tinerii, câți ani ai? Aha, 16, cam atâta ți-am dat și io, 15-16, noi ăștia nu stăm toată ziua cu ochii-n televizor. Mai mergi la un servici, mai faci o mangleală, mai ieși într-o discotecă... Decât la un serial mă uit io, îmi place de mor. Las Fierbinți, îl știi?

— Nu, zic.

Deși cred că am auzit câte ceva despre el. Un fel de serial cu țărani și maneliști.

— Aoleu, să te uiți. E panaramă de panaramă, râzi de te pișii pe tine, pfai de capu' meu. E unu', ăla din rolul principal, zi-i să-i zic, ptiu ce lapsus am... Ăla simpaticu'... E, ăla îmi amintește de tăticu', zici că e chiar el, că s-a întors din morți, Doamne iartă-mă. Tăticu' s-a prăpădit acu' opt ani.

— Îmi pare rău.

— E, n-ai de ce. Era mare panaramă de om. De dimineață până seara, cu țuica-n buzunar.

Mergea să descarce lăzi la firmă, hop trăgea o dușcă după camion. Venea acasă, până punea mama masa, el deja termina sticla. La meci, dădea gata o sticlă de-aia mare de votcă și două peturi de Noroc, pfai de mine. Când venea și pe la mine la școală, de eram io ciutan, se ținea de garduri, săracu', Dumnezeu să-l odihnească... La rude, la petreceri, nu mai zic, pfai... Bea de stingea. Bea și la volan, n-avea el fițe din astea de auzi acum, că să nu conduci băut... La nunți, la botezuri, el dădea tonul bairamului și tot el îl încheia, a doua zi seara. Deloc nu punea geană pă geană. Îl trimitea mama la piață, după câte o salată, o legătură de pătrunjel, un cartof, un ou... Venea noaptea acasă, pe întuneric, abia ținându-se pe picioare. Băuse banii de pătrunjel, de cartofi, n-adusese nimica acasă. Cred că el mi-a transmis și mie pofta de băutură, știi cum să zice, că astea se transmite prin sânge, de la o generație la alta.

— Da, am auzit, zic și eu, să nu tac.

— Da' nu fusese așa el mereu. Îi plăcuse cartea, să știi... Primu' la învățătură fusese la iel în sat! Numai io lua, deși n-avea săracu' bani să-și ia cărți, manuale d-astea, lua din alea vechi, pe care învățase alții înaintea lui. Știa să citească... Și să calculeze știa, rămâneai mască când îl vedeai cum face socotelile în minte, fără să le pună pe foaie. Și iubea animalele, nu-ți vine să crezi... Mereu mergea în parc și dădea pâine la rațe. Mânca alea pâine de la tăticu' de se îngrășa ca vacile.

— Tare.

— Vai, și când s-a amorezat el de maică-mea, ce tămbălău a fost! Ai lui că nu, că e prea tânăr, că Maricica – așa o cheamă pe mama – nu-i femeie serioasă, n-o să facă ei casă bună împreună. Să vezi, mama mai fusese măritată o dată. Săraca, o măritase ai ei la 16 ani, era tânără, cam cum ești tu acuma, ce să știe ea, săraca... Ai lui sărise cu gura, pfai de mine, că muierea care a mai avut bărbat o să fie toată viața cu ochii după alții. Da' tata n-a vrut să audă nimic. A luat-o într-o noapte de acasă și, până să se prindă ai lui, era măritați, gata. Se amorezase el de ea, nu glumă. Și l-a ținut ceva, dacă stai să te gândești. Până când începuse ei să se ceartă din orice, mai ales de la bani și de la băutură, taticu' o iubise ca pe ochii din cap. O ținuse și acasă, când făcuse copiii... Ca să nu se epuizeze. Tare grijă o mai avut de ea. Atâta doar că de vreo trei ori a călcat și el strâmb, bărbat, ce să-i faci... Se dădea muierile la el, pfaaai, ce vină avea săracu'? La ultimu' lui servici, ăla unde descărca sticle, pusese ochii pe el chiar patroana. Îi mărise leafa și toată ziua îl chema la ea în birou, să se dea la el. Săracu', o fi călcat pe alături, e și normal... Da' tot a iubit-o pe maică-mea. Și pe copii i-a iubit, îi ducea în parc... Mai bea o votcă acolo la butic, lângă țarcu' ăla cu nisip unde ne jucam noi... Ne-a iubit ca pe ochii din cap. Un singur ghinion a avut săracu', pe când eram mici, când a furat-o țiganii pe sor-mea...

— Ce nasol. Și ați mai găsit-o?

— Am găsit-o, cum să nu... După vreo două săptămâni. Tot tăticu' săracu' i-a dat de urmă. Ce mai suferise el când dispăruse Dumitrița... În fiecare dimineață mergea acolo la terenu' de joacă, unde o pierduse el, și se uita la copii cum se joacă și plângea... Mergea să-și înece amarul într-o votcă, alături, la chioșc. Mai bea și bere, să stingă. Abia seara se îndura să vină acasă. Și așa, într-o dimineață, a văzut-o în brațe la un țigan, care stătea acolo la chioșc și bea bere. A sărit pe țigan cu pumnii, l-a rupt... Și a luat fata înapoi! Ce-o mai iubea el... Lucru rar, un bărbat să-și iubească așa tare copiii. Mama îi iubește de nevoie, că n-are încotro, că din burta ei a ieșit... Dar bărbatul, mai rar. Să lase el casă, masă, băutură, tentații, și să fugă după copil pân parc... eu unu' n-am mai văzut mulți să facă din astea.

— E adevărat. Mai rar așa părinți. Ai avut noroc.

— Și avea un suflet!... Era tare înduioșat când vedea un bătrân. Nu putea iel să treacă niciodată pe lângă un bătrân și să nu-i dea o mână de ajutor, pfaaai. Un ban, sau măcar să-l ajute să treacă strada. Și hainele le-a dat într-o zi... A intrat mama într-o dimineață în dormitor, a deschis dulapul, și era dispărute hainele! Când l-a întrebat, a zis că le-a dat la niște amărâți fără casă. Îi plăcea bătrânii și copiii. Mereu mergea cu câte unu' din noi pe la chermezele colegilor lui de muncă. Ca să vezi, nu se îndura să ne

încuie în casă, sau pe străzi, așa aiurea, cu cheia la gât.

— Frumos, cuget eu, aprinzându-mi o nouă țigară.

În ritmul ăsta, o iau razna până-n Predeal. M-am săturat de tac-tu și de agramatismele tale, idiotule, îmi vine să-i spun omului. Pe de altă parte e cumva, într-un fel pervers, aproape simpatic. La modul ăla în care-ți vine să-l compătimești.

— Da... Om bun. Păcat că, săracu', a dat unu' cu mașina peste el și l-a omorât, om tânăr, în putere, cu 3 copii... Mai putea să trăiască, nici 50 dă ani n-ar fi avut acuma... A, ba da, fix 50 ar fi împlinit toamna asta, Dumnezeu să-l odihnească!

— Ce trist...

Mda, mai bine așa. Dacă e mort, înseamnă că i se termină și povestea. N-o mai suportam mult.

— Da... Acuma, o fi fost și vina lui, nu zic. Era beat la volan, da' oricum... Și ăla, mânca-l-ar ciorile, putea să frâneze, să nu dea așa ca ghiolbanu' peste tăticu. A intrat cu mașina în iel și l-a aruncat pe marginea drumului, într-un pom. Cu tot cu mașină, un papuc avea... S-a răsturnat și i-a intrat un fier în gât, i-a rupt jugulara, așa a zis la constatare, după aia. Bine că măcar muri și ăla de intră în el ca ghiolbanu'. Muri, putrezi-i-ar oasele să-i putrezească!

— Foarte bine, zic, deloc convinsă. Așa i-a

trebuit, dacă a condus ca apucatul.

— E drept acu', și când conduci îți apare în față tot felul de neprevăzuturi. Nu poți să zici – bre, plec de acasă întreg, mă sui la volan și mă întorc tot întreg. La circulația care e acuma, poți să te întorci și într-un sac de plastic, să nu te mai recunoască nici mămică-ta care te-o fătat, Doamne păzește!

— Așa e, nu poți să știi ce ți-e scris, comentez eu, fiindcă știu că la ăștia gen Doru prinde replica.

— Exact! Ce-i e scris omului în frunte e pus. Io, cu mașina asta, am o poveste lungă. Vreo 30 de accidente am făcut. Și nu că n-aș ști să conduc, dar vorba ta, ce-ți e scris... Da' ia uite, am ajuns la Predeal, pfaaaai! Vezi când te iei cu vorba, ce trece timpul? Unde să te las?

— Păi nu știu, undeva mai prin centru...

— Bine, în centru te las. Da' aș merge mai întâi să semnez că am ajuns la motel acolo, că mă dă ăștia dispărut, și așa trebuia să fiu pe la 8. Am întârziat ceva.

— Ok, zic.

Coborâm și o iau și eu la pas odată cu cocalarul, să mergem să semneze la motel. Motelul țac-pac, imediat la doi pași de unde am parcat. Un motel ieftin, genul unde poți duce o panaramă culeasă pe centură, dacă vrei ceva mai sofisticat decât o simplă muie. Știu asta fiindcă Tedy a dat o dată muie unei curve, când ne întorceam din tabără. Altă tabără, nu aia din clasa

I... Tedy era cred într-a 7-a, și eu eram într-a 3-a. Tedy încercase pe atunci tot felul de ciudățenii, asculta o muzică cretină de tot, și umbla cu oameni care își prindeau ace de siguranță peste tot pe haine, pe tenișii, în nas, în urechi, în sprâncene. Plecasem de la cabană cu Tedy și un amic de-al lui, despărțindu-ne de profii lui Tedy și de colegi. Făcusem autostopul. Mersesem mai mult pe jos decât cu mașina. Ăștia se opreau la fiecare chioșc deschis, mai luau o bere, țigări etc. Mie îmi luaseră un lichior de ciocolată, care era bun, dar care mă cam amețise și îmi făcuse puțină greață, poate și unde nu mai mâncasem nimic de două zile. Prin Bușteni, dintr-o bodegă ieșise o curvă. Era relativ drăguță, aducea puțin a Coco. Cred că era cam de vârsta lui Tedy. Anyway, le propusese să le sugă pula pe rând, și Tedy părea încântat de propunere, mai ales că îi explicaseră că n-au bani și ea zisese că merge și așa. Curva tot insista să meargă la hotel și eu era cât pe ce să încep să plâng, fiindcă aveam impresia că dacă mergem la hotel cu curva n-o să mai ajungem acasă niciodată. Mai rău, era ca și cum cineva ar fi încercat să mi-l răpească pe Tedy și să-l țină pentru ea. Nu doar că nu aveam să mai ajung acasă, dar aveam să rămân și fără Tedy. Până la urmă, n-au mai mers la hotel, deși curva tot insista că vrea sex normal, pe lângă muie. A trebuit să se mulțumească doar cu muia. Ne-am dus în gară, am traversat liniile de tren și ea ne-a arătat un loc pustiu, unde erau doar vreo patru

câini, dormind încolăciți. A gonit câinii, s-a așezat în genunchi și a început să presteze. Întâi i-a supt-o amicului lui Tedy, care a terminat zgomotos în gura ei. Apoi lui Tedy. Pe de o parte mă cam plictiseam, așezată pe jos, pe piatra rece, pe de altă parte, eram oarecum curioasă. După ce l-a terminat și pe Tedy, s-a ridicat în picioare, a venit la mine și m-a sărutat. Ceva între pupat și luat limba în gură, fiindcă m-am tras înapoi și am strâns buzele. Mi-a plăcut totuși ideea că avea pe buze gustul spermei lui Tedy și am avut vise ciudate câteva luni după asta.

— Rămâne și domnișoara peste noapte?, întreabă nenea de la recepție, după ce îi semnează lui Doru o foaie în care scrie că are cazare ce urmează a fi decontată de firmă.

Probabil s-o fi gândit că sunt vreo curvă. Deși n-am față. Sau, cine știe...

— Nu, domnule, eu sunt în trecere, îi zic moșului.

— Mă scuzați atunci, adaugă el repede.

"Mă scuzați că am presupus că sunteți o panaramă culeasă de pe centură, care nu ia muie în aer liber."

— Nu face nimic, zic eu.

— Auzi, până să te reped eu cu mașina-n centru, nu stai să bem o cicoladă?, întreabă Doru, din senin, în holul motelului ieftin.

O cicoladă n-aș bea, dar parcă aș mai bea o bere. Nu de alta, dar încep să simt o ușoară mahmureală.

— Nu, dar o bere nu refuz, îi spun.

— Belea, de vis, zice el.

Ne așezăm la masă. E murdară, și pe jumătate din ea este pusă o mușama jupuită și zdrențuită, cu cireșe. Primim un bol cu alune din partea casei. Un fel de scrumieră plină cu alune. Vin și cele două beri, Stella Artois. Mie îmi toarnă în pahar moșu' care îndeplinește și rolul de recepționer, fără să uite să-mi arunce o privire curioasă. Curvă nu recunosc că sunt, și totuși beau bere în toiul nopții prin cârciumi, așa deci...

Doru mi-a luat Stella Artois fără să mă întrebe. Mă pufnește râsul. Mai mereu, cocalarii care vor să te fută îți fac cinste cu Stella Artois. Probabil li se pare lor că așa e stilat. Se gândesc că pe pizdă o excită să bea bere cu nume feminin. Firește, ar putea să-mi ia și Silva, dar nu ar fi la fel de stilat. Trebuie să fie o bere cu nume străin.

Râd și termin paharul cu bere. Doru îmi toarnă și restul sticlei.

— Și, tu ce clasă ești? Ce făceai prin Brașov?

Păi, să rezumăm. Am venit de pe munte beată muci cu fratele meu. Am băut în Brașov până ne-am făcut praștie. După aia, eu m-am gândit că nu vreau să-mi continui excursia cu el și gașca lui, fiindcă mâine e ziua iubitului meu, care e cu 5 ani mai mare ca mine și face 18 ani, iar eu vreau să ajung în București în noaptea asta. Nu e chiar iubitul meu, deși ne-am futut de vreo

40-50 de ori. Are o altă iubită oficială, eu sunt "secretul lui întunecat și pervers", așa cum îi place să mă alinte. În secret, iubitul meu e puțin atras și de fratele meu. După ce am hotărât să ne despărțim, Tedy să plece în Apuseni, iar eu la București, am mai băut prin Brașov și am fumat și două joint-uri împreună. Mi-am pierdut geaca. Tedy a plecat cu troleibuzul la gară, să ia un tren până la Câmpia Turzii sau ceva de genu'. Eu am ieșit la autostop, încă regretându-mi geaca și luptându-mă cu dorința de a mă întoarce să o caut. M-a luat un manelist cu TIR-ul, Gicu sau Gigi. Cânta obsesiv și deranjant Vara nu dorm, a lui Connect-R. M-a invitat să facem sex în pădure. Am făcut sex în pădure. I-am scos ochii, cu cuțitașul primit cadou de la Tedy. Sau doar pe unul singur, nu pot ști cu precizie. M-a alergat prin pădure, orb ca un șoarece, murdar de sânge pe față. I-am furat cheile de la TIR. Am ieșit la șosea și am făcut stopul în continuare, uitându-mă la un băț de chibrit care ardea în mâna mea. A oprit un tip simpatic cu motorul. Îl chema Iepure. M-am întors cu el în Brașov și am început să căutăm geaca prin baruri de rockeri, udând căutarea ei cu multă bere. M-am ametit din nou. Am nimerit într-un bar unde era fosta pizdă a lui Iepure, ex-Iepuroaica, care se ținea bățoasă și se făcea că nu suferă după despărțirea de el. Era o mironosiță împuțită, fiindcă Iepure era un tip mișto și e imposibil să nu suferi după ce te desparți de un tip mișto. Așa că am hotărât

să-i împac și m-am sărutat cu Iepure, ca s-o fac geloasă. A funcționat. Pe urmă am plecat din barul ăla, ca să ies din nou la autostop. Pe drum, am găsit geaca. După asta, am început să rememorez tot felul de chestii întâmplate în toamnă, până când m-a claxonat o dubă, cu Doru lângă ea. M-am urcat și am ajuns în Predeal. Pe drum, am vorbit despre tatăl lui, alcoolic, mort într-un tragic accident de mașină, despre Angela Similea și dependența de televizor a oamenilor în vârstă. Am ajuns, nu știu prea bine de ce, în restaurantul unui motel, unde recepționerul m-a confundat cu o centuristă și unde bem acum Stella Artois, de fapt unde am băut Stella Artois, fiindcă sticla mea s-a golit între timp.

— Eh, pe la niște rude din Brașov am fost. Câteva zile. Plictiseală maximă, îi răspund lui Doru.

— Te cred, face el. Rudele astea la nimic nu e bune. Când ai un necaz, toți bate în retragere. Numa' când dai de bani, pfaaai, toți e pe tine, ca măgarul pe măgăreața în călduri, scuze de expresie.

Mă pufnește râsul.

Mda, și intrasem cu ăia 7 lei în cafeneaua de lângă liceu, unde trebuia să ne vedem, eu și Dev. Culmea e că mai aveam o datorie acolo, vreo 60 de lei, dar, dacă e să o iei așa, prin toate bodegile din zona școlii aveam câte o datorie, fie eu, fie Coco. Am cerut o ciocolată caldă, care era 6

lei. Mi-au adus-o. Habar n-aveam ce urma să fac după ce o terminam, cu un leu amărât în buzunar, în caz că tipul întârzia.

În cafenea erau doar două pițipoance dintr-a 10, care schelălăiau la o masă, la un Pepsi Light.

Două măsuțe mai încolo stătea Cosmin, SINGUR. Era prima dată când îl vedeam pe Cosmin singur undeva. Nici în autobuz nu era vreodată singur. Mereu în jurul lui era lume, era gălăgie, erau râsete, cu și fără rost. Nici acum, în cafenea, probabil nu avea să stea mult timp singur. Pițipoancele de-a 10-a deja îi aruncau ocheade și râdeau din senin. Probabil că pentru Cosmin încă mai trăgeau de dozele răsuflate și aproape goale de Pepsi.

Beam câte o înghițitură mică, mică de tot, de ciocolată și mă uitam spre ușă din două în două minute, sperând să intre cât mai repede individul. Speram să fie mișto... Nu știu exact ce speram. Speram, cred, să fie în primul rând sincer, să fie exact aceeași persoană ca aia care îmi trimitea mailurile. M-ar fi dezamăgit nu dacă ar fi fost urât, gras sau chel, ci dacă ar fi fost timid sau lipsit de imaginație. Voiam să fie la fel de pervers ca în mailuri, să-mi spună și cu voce clară, tare, ce i-ar plăcea să facă cu șosetele mele cu cap de mort și cu chiloții mei bleu, cu dantelă pe margini. Dacă mi-ar fi vorbit politicos și distant, aveam să concluzionez că întâlnirea noastră a fost ratată. Nu aveam nevoie de un tip care are curaj și vervă doar în fața tastaturii – voiam

pe cineva care să mi-o tragă sofisticat în real life, de cât mai multe ori, chiar și în seara aia, dacă era posibil.

Simțeam că mă excit ușor, aducându-mi aminte pe rând de ultimele lui mailuri, care deveniseră din ce în ce mai îndrăznețe și chiar căpătaseră o direcție sado-maso, și nici nu mi-am dat seama când Cosmin s-a apropiat de masa mea.

— Pot?, a întrebat el.

13.

Am mai primit o Stella Artois, în timp ce Doru s-a dus până la mașină, să-și ia geanta de voiaj. S-a întors cu ea la restaurant și a așteptat să-mi termin și a doua bere. Geanta lui era uriașă, din aia de umăr, și mi-am imaginat pentru o clipă că are înăuntru un cadavru ciopârțit, poate chiar cineva din familia lui, că tot îmi povestise despre taică-su. Uneori, îmi plăcea să-mi las liberă imaginația, s-o ia razna cât mai tare. Fără asta, m-aș fi plictisit groaznic. Cred că, de multe ori, imaginația noastră liberă și sălbatică ne ajută să nu devenim cu toții criminali în serie sau să nu înnebunim.

Am terminat și a doua bere și, habar n-am de ce, în clipa în care mi-a propus să urc până în camera pe care și-o închiriase și avea să-i fie decontată, am zis că ok. Și am urcat. Cum a închis ușa în urma noastră a început să mă sărute. Mi-a ridicat tricoul, mi-a dat jos sutienul și a început să mă muște de sfârcuri. Nu o făcea chiar prost, deși toată situația era ușor amuzantă. Am regretat că nu aveam cum să filmez toată partea asta,

așa cum ar fi fost haios să filmez și tot rendez-vous-ul cu Gicu, care s-a lăsat cu ochi căprui, impersonali, comuni, împrăștiați pe mușchiul din pădure. Tedy s-ar fi distrat maxim dacă ar fi urmărit genul ăsta de filme. Poate s-ar fi și excitat. Gândul ăsta – că Tedy ar fi putut urmări cumva ce făceam eu acum – m-a excitat până una-alta pe mine, așa că l-am îmbrâncit pe Doru pe pat și m-am urcat deasupra lui.

— Stai o țârâ, a zis el, și s-a aplecat după geanta de voiaj.

Nu fusesem chiar departe de adevăr. Geanta nu conținea lucruri inocente. Bine, nu erau nici chinezi sau negri tranșați, dar avea înăuntru o pereche solidă de cătușe, scotch și sfoară groasă. M-au atras în special cătușele, fiindcă nu erau genul care se vând prin sex shop-uri, pe care le știam prea bine. Erau cătușe serioase, care fuseseră mult folosite. Păreau cătușe luate chiar de la sursă, adică dintr-o secție de Poliție. Nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb de unde le are, pentru că știam că n-aș fi suportat încă o poveste siropoasă despre vreo rudă de-a lui, care a lucrat în domeniu, și el a moștenit ustensilele. E drept că nu aveam chef nici să-l fut. Mi se părea că sunt prinsă într-o situație absurdă, fără ieșire, în sensul că în orice parte m-aș fi uitat nu mă atrăgea niciuna dintre variantele pe care le-aș fi putut urma. Aveam și senzația că e o prostie uriașă să trec prin atâtea aventuri numai ca să ajung la ziua lui Dev, mâine. Habar n-aveam

dacă o să aprecieze. Și, dacă o va face, oricum nu va ști toate peripețiile prin care am trecut. Adică le va ști doar dacă i le voi povesti eu. Dar mâine n-o să i le pot povesti, fiindcă e ziua lui, iar Dev e un tip foarte popular – n-o să aibă timp să stea doar cu mine și să mă asculte. Așadar, mâine după-amiază, când mă voi prezenta la ușa lui cu o sticlă de vin sau de șampanie în brațe, va fi ca și cum tocmai m-am trezit acasă, la mami și tati, după nănicul de frumusețe, mi-am tras un machiaj și o rochie și am venit să dansăm împreună un blues. Cel puțin până când se va încheia seara, Dev nu va ști că am ucis ca să ajung la el. Mă rog, că am rănit grav. Poate că va afla a doua zi, dacă voi rămâne să dorm la el, când va fi mahmur și părăsit de fani și amici și va avea timp și chef pentru o istorisire picantă. Poate va crede că totul e ficțiune.

— Leagă-mă cu sforile alea de pat! De când îmi doresc asta..., mă trezește Doru din reveria tristă.

Nu! Cătușele, cătușele sunt incomparabil mai marfă, îmi vine să-i spun. Mă conformez însă. Scot sfoara, lungă de nu se mai termină, și o înfășor în jurul încheieturilor lui Doru. Îi prind mâinile de spătarul metalic al patului.

— Pot să te rog să faci ceva pentru mine? Ceva ce mi-am dorit dintotdeauna...

E, rahat. M-ai găsit pe mine zâna bună care îți îndeplinește toate fanteziile sexuale.

— Zi, îl încurajez.

— Ai putea să lași lumina doar puțin aprinsă și să te dezbraci încet în mijlocul camerei? Încet, încet de tot, și să te mângâi singură peste tot.

Ca să vezi, ce fantezii nevinovate au unii... Bietul Doru.

— Sigur, îi spun.

Încep să mă dezbrac, amintindu-mi de o noapte în care jucasem cărți cu Tedy și un amic de-al lui, și la fiecare rând pierdut trebuia să mai scoți un obiect de îmbrăcăminte. Tedy pierdea cel mai mult și, nu știu dacă era cumva o coincidență, îi plăcea și cel mai mult să stea complet dezbrăcat. Îi plăcea ca oamenii să-l vadă fără haine. Cred că Tedy avusese mereu fantezia asta – ca cei din jur să-l vadă cu adevărat, să nu se mai uite prin el, să-l vadă și să-l înțeleagă așa cum era el în realitate. Eu l-am înțeles dintotdeauna și cred că mi-a fost recunoscător pentru asta.

Mi-am dat seama, când imaginea lui Tedy mi-a fugit din minte, că rămăsesem doar în chiloți, aveam degetele strânse în jurul unui sfârc întărit, în timp ce lui Doru i se sculase bine de tot. M-am așezat deasupra lui și mi-am băgat-o încet, încercând să fac rotocoalele alea unite care mă duceau în general la orgasm, dacă le executam cum trebuie. Avusesem nevoie doar de vreo 6-7 futaiuri ca să înțeleg toată ipocrizia asta pe care oamenii o așază în jurul sexului, hainele false cu care îmbracă problema. Să te

fuți era exact ca și cum ai merge la sală – dacă lucrai cum trebuie anumiți mușchi, aveai rezultate mulțumitoare. Mă amuza teribil gândul că există femei care au de cinci ori vârsta mea și nu au avut niciodată orgasm, pentru că habar n-au că trebuie să facă și ele ceva în timp ce au o pulă înăuntru. Cerculețele mi-au ieșit bine de data asta, la fel și contracțiile mușchilor pe care le exersasem și cu Tedy, demult, în timp ce el își ținea un deget înăuntrul meu, și mi-am dat drumul peste organul întărit și fierbinte al bietului prost, care a continuat să se mai agite o vreme. Mai voiam ceva, aveam impresia că totul a fost mult prea rapid. M-am așezat deasupra feței lui, având grijă să-mi desfac labiile. Doru a bâjbâit o vreme cu limba și buzele, eu fiind cât pe ce să renunț la treaba asta, convinsă că individul pur și simplu nu le are cu așa ceva. Până la urmă însă, s-a descurcat cât de cât. Am terminat din nou.

— Poți să mă dezlegi acuma, păpușă, a zis el, gâfâind, și mi-am amintit de prostul cu ochii scoși, care mă lua și el tot cu texte din astea.

Mi se părea pervers la modul stupid să-mi zică păpușă, după ce-mi dăduse limbi. Îmi venea să-l întreb dacă linge și păpușile, sau dacă măcar are fantezii cu ele atunci când intră într-un magazin cu jucării.

Am chef să fac un duș, dar încă nu m-am convins ce ar trebui să fac cu individul ăsta. Clar, varianta în care eu îi spun că ies până pe hol să caut un gândac mort sub preș, după care o tulesc

în centrul Predealului și aștept să mă culeagă un alt obsedat sexual și să mă ducă în București iese din discuție. Nu pot să-l las așa, să-l abandonez. I-am spus că mă cheamă Victoria.

— Auzi, dar cu cătușele alea nu facem nimic?, îl întreb pe Doru.

Cocalarul mă privește derutat, semn că l-am luat prin surprindere. Nu se gândise să facem nimic cu cătușele.

— Hai să te leg în cadă și să ne-o tragem și acolo, propun.

Doru e fericit, se ridică din pat împleticindu-se, cade. Am pus laba pe cătușe. Încă nu sunt sută la sută hotărâtă asupra finalului, nu, nici pe departe, dar am o idee, de fapt, am câteva idei... Niciuna nu i-ar fi pe plac cocalarului, dacă le-ar auzi.

Îi prind mâinile una de alta cu cătușele, apoi le trec pe după robinetul căzii. Dar nu-i bine. Poate să se elibereze, ridicând mâinile. Mă uit în jur, văd țeava metalică, instalația de apă care trece prin tot motelul, de la primul la ultimul etaj. E potrivită, îl leg cu cătușele de ea. Stă strâmb în cadă, cu un umăr ieșit afară. Dau drumul robinetului de apă caldă și aștept.

— Hei, hei, pune și rece! E fierbinteeee!, zice Doru cocalarul.

Mă fac că nu-l aud. Îmi aranjez o șuviță în oglinda aburită deja. La dracu', iar mi s-a decolorat aiurea părul. Trebuie să-mi cumpăr niște vopsea. Dar până la petrecerea lui Dev, din

păcate, nu mai e timp. Măcar de-aș ajunge și așa, oricum, decolorată, nu contează...

— Mă frigeeeeeeeeee!, urlă boul din cadă, pleoscăind din picioare.

Învârt robinetul atât cât îmi permite. Apa fierbinte curge în jet puternic pe pieptul manelistului.

— Auuu...

Intru în cameră, scotocesc prin rucsac. Găsesc jucăria pe care mi-a făcut-o cadou fratele meu. Rotița cu lame de ras. O fi bună? Sigur vreau să fac asta? Da, Vicky, normal că vrei. Mă întorc la cocalar. E foarte roșu la față, ca un rac opărit. Opresc apa. Răsuflă ușurat, dar nu prea mult. Bâjbâi prin aburul din cadă și îi găsesc penisul. Încep să-l masez cu mișcări circulare, în timp ce prostul gâfâie satisfăcut. Cu cealaltă mână, așez rotița de la Tedy pe pieptul lui și o plimb, cu o mișcare rapidă, în jos pe corpul lui. Se aude un Harșt gentil, iar apa se face roz.

— Ce, ce mi-ai făcut, ce... Curvă idioată!, zbiară tâmpitul opărit, smulgându-și penisul din mâna mea.

Folosesc rotița de patru, de cinci ori, de zece, de douăsprezece. Cocalarul țipă întâi mai nervos, apoi din ce în ce mai slab. Rozul apei fierbinți devine din ce în ce mai intens. Pare că a adormit Doru, sau poate a leșinat. Nu-i bine să faci baie cu apă prea fierbinte, așa îmi spunea și capra încă de când eram mică. Dar mie îmi plăcea. Nu-mi venea niciodată să leșin după o baie

fierbinte, ci doar să ies goală din cadă, să merg în camera mea și să ascult muzică cu volumul foarte tare.

Clătesc bine rotița în chiuvetă, cu apă rece, de data asta. Îmi aranjez din nou șuvițele. La dracu', și nici n-a venit vara... Prin iulie voi avea 30 de nuanțe de blond și șaten în cap. Nu-i mai arunc nicio privire cocalarului. Îl simt în continuare leșinat, dus, fuck him. Oamenii ăștia oricum n-ar fi făcut nimic interesant niciodată. E o banalitate expresia "a face umbră pământului degeaba", dar unora li se potrivește mănușă. Nimeni n-o să plângă după Doru. Asta în cazul în care a murit. Cred că e posibil doar să fi leșinat. Dar nici leșinat nu i se va simți lipsa.

Arunc rotița la locul ei, în rucsac, răstorn conținutul portofelului cocalarului pe pat, scot actele, banii, las doar o hârtie de 50 de lei înăuntru. Bag și portofelul de piele neagră, cu ăia 50 de lei, în rucsac. Amintire. Iau actele prostului și le bag în buzunarul gecii recuperate. Îmi mai aranjez o ultimă dată părul ușor năclăit și ies pe ușă.

La recepție, moșul ăla tâmpit mă privește cu aerul că știa el... Curvă, domnule, curvă. Astea mici nu mai au niciun pic de rușine în ziua de azi.

14.

Drumul până în centrul Predealului, la benzinărie, unde am cele mai multe șanse să găsesc pe cineva care să mă ia spre București, e o adevărată plăcere. Bate vântul, e răcoare, și asta mă calmează, mă duce cu gândul la dimineți de toamnă din copilărie. Într-un septembrie, am înălțat un zmeu cu Tedy. Îl pictase el, avea un craniu roșu pe fundal mov, era foarte frumos. Tedy nu prea mă lăsa să țin sfoara, de teamă că o să-i dau drumul. Am început să plâng, iar Tedy m-a mușcat de umăr, pe urmă de obraz, ca să mă facă să tac. Fără succes. M-ar fi făcut să tac numai dacă mi-ar fi dat sfoara de care era legat zmeul. Dacă mi-ar fi arătat că are încredere în mine.

Cred că l-am iubit dintotdeauna pe Tedy. Adică, nu-mi amintesc vreo perioadă din viața mea, chiar și foarte timpurie, în care să nu-l fi iubit pe frati-miu. Cred că nimic din ce ar fi putut să-mi facă n-ar fi avut cum să schimbe asta.

În mijlocul Predealului îmi dau seama că mi-e poftă de ciocolată. Dar o poftă nebună, neomenească, așa cum mă apucă pe mine de obicei.

Nimic deschis, însă. Ciocolata e sadic așezată pe rafturi, dincolo de geamurile securizate, undeva foarte departe de Vicky, iar singurul lucru care-i rămâne de făcut lui Vicky e să încerce să nu se înece cu bale de poftă.

Ca să mai uit de poftă, dar și de dorul care mă apucase de Tedy, un pic și de Dev (de multe ori, când mi se făcea dor de Tedy, mi se făcea și de Dev, și invers), scot o țigară și o aprind. Cu bricheta șterpelită de la cocalarul tăiat, fiindcă îmi dădusem seama că sunt pe terminate chibriturile și sigur nu mi-ar fi ajuns până la București. Dacă tot eram acolo, nu avea rost să mai pierd timpul... Întind o mână, cu degetul în sus, în direcția de unde vin mașinile dinspre munte. Și aștept.

Mă prinsesem relativ repede, după ce el s-a așezat la masă, că Dev e Cosmin și că venise special acolo pentru întâlnirea cu mine, stabilită pe mail cu câteva ore mai înainte. Mă rog, mă prinsesem undeva între foarte repede (dacă aș fi făcut-o mult prea repede ar fi dat oricum prost, ar fi crezut că am luat în calcul toate variantele, am aruncat bănuielile mele asupra tuturor tipilor din liceu, deci era mai bine să mă prind moderat de repede) și nu chiar atât de repede (dar suficient încât să scap de acuzația că aș putea fi, cumva, retardată). În prima fază, firește, am crezut că pur și simplu Cosmin, care mă știa de la Tedy, vrea să stea cu mine la masă ca să scape

de ocheadele pițipoancelor imbecile dintr-a 10-a. Chiar am făcut mișto puțin cu el pe subiectul ăsta, spunându-i că pițipoancele respective sunt maimuțe în călduri și, dacă merg pe plajă, ar trebui să poarte slipi de culori foarte distincte, imposibil de confundat de la distanță – gen galben, roșu, verde, albastru – pentru ca stăpânul lor să le deosebească și să nu le încurce numele. Așa văzusem, când eram mică, un om cu o trupă de maimuțe, care făcea fotografii turiștilor pe litoral. În Neptun, cred. Caprei îi plăcea cel mai mult la Neptun. Mă rog, și omul ăla îmi explicase că îmbracă fetița cu chiloțel roz ca să o deosebească de băiat, fără să-i mai întoarcă cu fața în sus să-i verifice dacă au puțică sau nu. Era foarte important să-i deosebească, pentru că fetița era foarte prietenoasă și îi plăcea să se lase fotografiată în brațele copiilor, în timp ce băiețelul mușca. Bietul fotograf îi încurcase de câteva ori, dându-le copiilor să-l țină pe băiat, și primise multe reclamații din partea părinților supărați că maimuța îndrăznise să le muște odraslele.

Cosmin râsese. Apoi mă întrebase dacă vreau să bem bere.

Uneori, când sunt singură ceva mai mult timp, îmi este foarte ușor să-mi imaginez că Tedy e de fapt cu mine. Pot vorbi cu el și fără ca el să fie cu adevărat lângă mine. Făceam de mult timp chestia asta. Coco știa. Zicea că e foarte ușor de explicat – pentru că eu îl cunoșteam atât de bine pe fratele meu, puteam intui întotdeauna ce

părere avea el față de o chestie sau alta și, deci, ce avea să-mi răspundă la orice întrebare pe care i-aș fi pus-o. De pildă acum ar fi foarte amuzat de aventurile mele cu Gicu și cu Doru, sfârșite tragic pentru cei doi. Ar zâmbi încurajator și mi-ar arăta, cumva, că este mândru de mine. Totuși n-ar înțelege de ce am făcut sex cu ei. Tedy nu înțelege exemplarele feminine. Poate fiindcă nu prea îl interesează cum gândește o femeie. A spus dintotdeauna că femeia are multe alte utilități și că mintea ei este total irelevantă. Cred că are dreptate, per total.

Începe ploaia. Căcat, mai bine aș fi rămas în barul ăla cu Iepure și ai lui. Aș fi făcut parte dintr-o telenovelă pe viu, ar fi fost fun. Am chef să ascult Disturbed. Și să mănânc ciocolată, multă ciocolată.

Când eram în clasa a patra, o vită îi recomandase maică-mii să ne ducă pe amândoi, pe mine și pe Tedy, la psihologul școlii fiindcă, spunea ea, vita adică, "e ceva în neregulă cu copilașii ăștia ai tăi". Îi băgase cumva maică-mii în cap că există șanse ca în viitor să dezvoltăm un comportament antisocial, ba chiar criminal. Așa ne-a dus capra la psiholog. Tedy stătea pe un scaun rotativ, cu un crac îmbrăcat în blugi rupți și tenișI negri pe brațul scaunului, și se tot învârtea. Mânca hârtie și o scuipa în direcția biroului psihologului. Eu eram ceva mai cuminte. Tocmai îmi făcusem o gaură în nas, pentru

pierce, și încercam să o ating cu limba. Nu mai știu exact de ce, țin minte că mă ustura și aveam senzația că dacă voi da cu limba peste ea, n-o să mă mai usture. Capra se îmbrăcase cu un compleu bleu, fusese la coafor, își luase tocurile mari și subțiri, caraghioase, și acum stătea picior peste picior, făcându-i ochi dulci psihologului. Capra făcea ochi dulci oricui: poștașului care aducea pensia vecinilor, taximetriștilor, administratorului, vecinilor pe care-i întâlneam în lift, vânzătorului de la butic, oamenilor din stație, când aștepta autobuzul, tipilor cu care se întâlnea când făcea jogging în parc, antrenorului de fitness, tipului de la cafeneaua unde bea un fresh de portocale după sală, profilor mei, profilor lui Tedy, amicilor lui Tedy, prietenilor tatei, tatălui lui Coco, omului care venea să repare Tv-ul, mașina de spălat, instalația din baie, gardienilor din parc, bodyguarzilor de la bancă, aurolacilor. Psihologul școlii era, din punctul ăsta de vedere, un pas înainte. Avea părul alb, dar era relativ strangely cute, un fel de John Malkovich. Era amabil, ne privea frumos, ne punea multe întrebări. Când dădeam un răspuns, își nota cu un aer reflexiv ceea ce aflase într-un carnețel elegant, îmbrăcat în piele neagră. Și caprei îi arunca priviri blânde, probabil se prinsese că e în călduri și nu voia să o jignească. Avea și un birou decorat frumos. Mda, păcat că era prost. Ăsta era singurul lui neajuns, altfel era chiar simpatic. Dar era prost bâtă; ne tot întreba

dacă ne place să torturăm animalele. Când i-a pus prima dată întrebarea asta lui Tedy, fratemiu a scuipat în direcția lui un cocoloș mare de hârtie înmuiată în salivă, care a aterizat pe caietul elegant, îmbrăcat în piele neagră.

— Tedy, potolește-te! Ce-i comportamentul ăsta?, a țipat capra la el.

E comportamentul lui de toate zilele, ce, nu l-ai mai văzut scuipând cu chestii în oameni, îmi venea să o întreb pe capră, s-o fac de râs în fața lui Malkovich ăsta, dă-o-n morții mă-sii de ipocrită. Dar m-am abținut.

Tedy a ignorat-o, așa cum făcea de obicei. A continuat să scuipe hârtie mestecată spre psiholog.

Firește, atât el, cât și eu am răspuns că ne plac animalele la nebunie și nu le-am răni niciodată.

Firește, am spus eu, completată de Tedy, oamenii sunt altceva. Pe ei nu avem de ce să ne abținem să-i rănim.

— Păi de ce nu-i priviți ca pe niște animale și pe ei? Niște animale mai mari, mai evoluate..., a spus Malkovich.

Tedy a scuipat nervos un alt cocoloș de hârtie, care a aterizat de data asta pe costumul lui Malkovich.

— Ție ți se pare că oamenii sunt la fel de inteligenți și frumoși ca animalele? Ești nebun sau doar prost?, l-a întrebat Tedy, direct, așa cum era el mai mereu.

— Tedy!!! Vorbește frumos, astea-s

maniere?!, s-a scandalizat capra.

— Tedy are dreptate, am comentat eu.

— Omul este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, firește că e mai frumos și mai inteligent decât un animal, s-a băgat și capra, vorbind pițigăiat.

Până și Malkovich, cât era el de prost, a privit-o cu compătimire.

— Taci tu, în pula mea, că ești proastă, a replicat Tedy, scuipând hârtie, de data asta pe jos.

— Tedy!!! Așa vorbești cu mama ta?!, a urlat iar capra.

— Vă rog, vă rog, a încercat Malkovich să aplaneze conflictul familial. Ne aflăm aici ca să elucidăm...

Mi-era cumva milă de el, prins la mijloc, așa că am intervenit și eu:

— Ce vrea Tedy să spună, și are dreptate, este că omul e mai degrabă un animal defect. Un animal care nu mai știe să funcționeze. N-are pentru ce trăi, orbecăie ca prostul, copiază tot ce vede în jur și asta îl face, desigur, inferior.

Eram mândră de cum îmi ieșise asta. Și Tedy era:

— Vezi, proasto?, a întrebat-o retoric pe mama. Pune mâna și învață de la Vicky. Mai gândește și tu, să vezi că n-o să te mai plictisești așa tare cu viața ta.

— Vă rog, vă rog, să păstrăm un nivel decent al conversației..., a intervenit Malkovich.

— Nu știu ce să mai fac, domnule doctor,

copiii ăștia au luat-o razna total..., s-a plâns capra.

— Pff, a pufnit Tedy. El e psiholog, nu-i doctor. Psihiatrul e doctor. Mai cultivă-te și tu, a apostrofat-o el, în timp ce scuipa hârtie.

Îl iubisem tare mult pe Tedy în ziua aia. De fapt, îl iubeam mereu, constant, mai mult decât iubeam pe oricine altcineva. Dar cel mai mult îl iubeam când se manifesta, când se exprima, când era el însuși. Îl iubeam mult și în perioadele în care aflam că iar aveam să ne mutăm, că iar făcuse amenințările lui tăcute, neștiute de alții. Deși gesturile lui îmi afectau viața, iubirea mea față de Tedy nu scădea, ci dimpotrivă.

— Ca să vă dați și dumneavoastră seama, să înțelegeți de ce sunt aici și prin ce calvar trec, eu cu acest comportament antisocial am de-a face zilnic, zi de zi, vai de capul meu, nu știu ce păcate oi avea de ispășit..., s-a plâns lui Malkovich capra, cu o moacă de parcă avea să izbucnească în plâns.

— Nu-i antisocial, e doar antiprostie, a spus Tedy, calm, fără să mai scuipe hârtie.

Cred că i se terminase. I-am întins, cumva pe ascuns, o foaie din caietul meu de mate, cu tema. A rupt jumătate din ea și a băgat-o în gură.

— Ok, a spus Malkovich, după o pauză de gândire. Și cum ați vrea voi să fie oamenii ca să vă placă, ca să vă înțelegeți cu ei? Ca să-i tolerați?

— Inexistenți, a spus Tedy, scuipând din nou hârtia morfolită.

— Deștepți, am spus eu, cam în același timp cu frati-miu.

Malkovich și-a notat de zor în carnețel. Probabil o remarcă de genul "fata mai are șanse de intregrare în societate, băiatul nu, e un caz pierdut".

După aia a început din nou cu băsinile lui, cu torturarea animalelor.

— Vreau să-mi răspundeți pe rând. Avem următoarea situație: pe marginea trotuarului, găsiți o pisică lovită de mașină. Sângerează și are o lăbuță ruptă. E întuneric și nu e nimeni prin preajmă. Ce faceți cu pisica?

— O duc la un cabinat veterinar nonstop, o repară ăia și o adopt, a spus Tedy, în timp ce capra și-a dat ochii peste cap:

— Sigur, pisici ne mai lipseau...

— E doar un experiment, vă asigur, a liniștit-o Malkovich. Nu e ca și cum pisica ar exista...

— Vedeți, chiar e proastă, a spus Tedy spre psiholog, pentru prima dată privindu-l cu complicitate.

— Tedy! Te rog frumos să mă respecți! Sunt mama ta!, a țipat iar capra.

— Ca să te respect, tre' să meriți, a pus-o Tedy la punct, imediat.

Malkovich s-a întors spre mine, așteptând și răspunsul meu. A, da. Pisica lovită de mașină.

— O iau acasă, o pansez, o hrănesc și aștept să se facă dimineață ca să o duc la doctor. Sau

cum a zis Tedy.

— Îhm, hm, a zis Malkovich, notând răspunsul meu în carnețelul pe care aterizase iar hârtie scuipată de frati-miu.

— Nu vă iau nicio pisică, să vă puneți poftan cui, a mai zis, supărată, capra.

Cred că o deranja și faptul că Malkovich nu părea să-i acorde atâta atenție pe cât ar fi sperat ea.

— Hai să ne gândim și la următoarea situație: aveți o pisică. Într-o zi, prinde un porumbel și îl aduce acasă, rănit. Cum procedați? Salvați porumbelul? Pedepsiți violent pisica?

Tedy părea ocupat cu mestecatul hârtiei, pe care o scuipa de data asta pe pantofii cu toc înalt ai caprei. Ea își scutura murdăria și îl privea urât.

Am răspuns eu prima:

— Salvez porumbelul, îl fac bine, pe urmă îi dau drumul, dar nu pedepsesc pisica. Îi explic frumos că n-are voie să prindă păsări.

Malkovich și-a notat răspunsul, satisfăcut. Până să răspundă și Tedy, capra s-a băgat iar în discuție:

— Domnu' doctor, dar ce importanță au toate astea, ce pisici, ce porumbei? Eu oricum nu le iau animal de companie, fiindcă nu am timp să stau după el... Să-mi lase păr prin casă... Nu văd rostul discuției. Mai bine le-ați da un tratament, ceva, ca să nu se mai ia la bătaie cu copiii, să fie cuminți la ore, să nu-și mai supere profesorii...

Tedy a pufnit în râs.

— Îmi pare rău, dar nu există un tratament pentru așa ceva, a spus Malkovich, zâmbind condescendent.

Cred că realiza și el cât de caraghioasă e capra.

— Ceea ce vreau eu să stabilesc acum este dacă dorința lor de a răni ființe umane este un impuls inconștient sau, așa cum pare să fie cazul, mai degrabă o convingere dobândită, a încercat să o lămurească Malkovich. Ultima situație ipotetică, după care terminăm cu întrebările, ni s-a adresat nouă. Sunteți în curtea școlii și îi vedeți pe amicii voștri chinuind un câine. Cum procedați?

— Merg la ei și le ard câțiva bocanci în bot. Pe unul îl bag cu capul în jos în tomberon și îi dau foc, a zis Tedy, foarte calm, fără să mai scuipe hârtie.

— Doamne ferește!, a zis capra, speriată. Păi și dacă, doamne ferește, e un copil de la noi din bloc, care ne cunoaște?! Să se ducă vorba prin tot cartierul...

Am început să râd cu poftă, în hohote. Tedy a zâmbit și el. Terminase iar hârtia, dar nu i-am mai dat din caietul meu. Cred că nu mai avea rost. Experimentul Malkovich părea să se apropie de sfârșit.

Diagnosticul a fost ceva de genul că suntem prea deștepți pentru vârsta noastră, gândim prea mult, și că nu ar trebui să se îngrijoreze capra. Mai degrabă, i-a spus Malkovich, ar trebui

să fie mândră fiindcă noi doi vom ajunge, fără îndoială, artiști sau ceva oricum remarcabil.

Mai naspa a fost pe urmă la mate, unde profa a crezut că îmi bat joc de ea când i-am spus că Tedy, fratele meu, îmi mâncase tema fiindcă era puțin nervos.

Bine că măcar am găsit geaca. M-ar fi făcut ciuciulete ploaia, fără ea. Și s-a făcut și frig ca dracu'.

Măcar de-aș avea acum o ciocolată.

15.

Îmi amintesc că am notat numărul de mobil al lui Iepure pe cutia de chibrituri pe care cred că o mai am, prin buzunar. L-aș putea suna. Mobilul meu n-are baterie, dar aș putea să vrăjesc pe cineva să-mi dea voie să dau un apel. Poate că Iepure s-ar urca pe motor chiar și așa, beat, și ar veni să mă culeagă. Dar ce rost are? Am ajunge să ne-o tragem. Asta n-ar fi așa rău, dar m-aș îndepărta iar de București, și de party-ul care o să înceapă în jumătate de zi, party-ul lui Dev...

Băusem beri, multe beri, bucurându-mă că Dev are bani, că nu mai trebuia să-mi fac griji în privința asta. Îmi plătise și ciocolata de dinainte. Era mișto că Dev era Cosmin. De fapt nu era mișto, era pur și simplu perfect. Îmi plăcea Cosmin. Și, după a patra sau a cincea bere, când începuse deja să se întunece afară, iar eu uitasem complet că trebuia să ajung acasă, că a doua zi aveam un rahat de teză și alte mizerii, Dev începuse să-mi vorbească cu cuvintele pe care le

folosise în mailuri.

Bine, singura deosebire era că Dev, adică Cosmin, vorbea în continuare relativ puțin față de alți oameni. Adică, o frază pe care eu aș fi exprimat-o însoțită de 30 de adjective și 20 de interjecții, el o spunea așa, doar cu strictul necesar. În strictul necesar al lui Cosmin era mereu inclus și câte un zâmbet, dar și datul părului peste cap sau după ureche. Ce mai, Cosmin era perfect.

Aș fi vrut să sar pe el chiar acolo, sub ochii pițipoancelor în călduri, care cu siguranță ar fi fost ofuscate peste măsură că Dev s-ar fi giugiulit cu una dintr-a 7-a. Era ceva imposibil de imaginat, probabil, pentru ele. Cred că pentru o mare parte a liceului era așa, de altfel. N-am sărit până la urmă, fiindcă am început să vorbim despre Tedy. Dev îl admira foarte mult, am vorbit despre dățile trecute când frati-miu amenințase că dă foc școlilor, cum fusesem nevoiți să ne mutăm la alta și apoi la alta și tot așa. Dev mă întrebase dacă sunt de părere că Tedy o va face vreodată. Sigur o va face, i-am răspuns eu, și Dev, Cosmin adică, mi-a zâmbit cu cel mai sexy zâmbet cu care îmi zâmbise vreodată un tip. Tot vorbind despre Tedy, mi-am amintit că trebuia să ne vedem în seara aia, să ieșim cu niște amici de-ai lui. I-am dat întâlnire și lui Dev la party-ul respectiv. Aveam să ne revedem în numai două ore și jumătate.

Oprește o mașină. Mă îndrept spre ea nu chiar nerăbdătoare, parcă presimțind că n-o să iasă nimic de aici. Un om cu femeia lui. Mă privesc ciudat, cu ceva între milă și nedumerire.

— Unde mergi, dragă?, mă întreabă femeia.

E foarte urâtă. Parcă n-aș merge în mașină cu o femeie atât de urâtă ca ea. De la femeile urâte te poți aștepta la orice. Uite, de pildă, mama...

— La București, îi răspund.

— Noi te putem duce până în Ploiești. Ai bani de benzină?, mă întreabă el, masculul urâtei.

N-am, vreau să-i răspund, și oricum nu sunt sigură că aș merge cu voi, femeia ta e înfiorător de urâtă. Dar nu-i mai răspund nimic. Mă întorc cu fundul spre ei și mă car de unde am venit. Aud cauciucurile scârțâind nervos când cuplul se tirează. Mă piș pe mașina voastră, îmi vine în minte. Și-i dau foc, ar completa Tedy.

Îi spusesem după o vreme și lui despre Dev. Nu puteam ține secret. Era ceva important pentru mine, Dev, și lui Tedy îi spuneam cam tot ce era important. Nu a zis nici că da, nici că ba, în sensul că nu a părut nici încântat, dar nici deranjat. Cumva fără a face mare caz din asta, am început să ieșim mai des toți trei. Toți patru, mă rog, fiindcă mai venea și Andreea uneori. Uneori, toți cinci, când nu aveam unde să o lăsăm pe Coco.

Încă de la a doua întâlnire cu Andreea

– după ce o cunoscusem la chef, când ne împuiase capul că nu e aer și că ar trebui să se care petrecăreții – și eu, și Tedy ne-am dat seama că nu e doar caraghioasă fizic, ci și oripilant de proastă. Își făcuse un grup pe Facebook, ceva gen Mișcarea Feministelor Romînce, și când o căutai era călare pe mobil, ca să posteze acolo, în grup, ceea ce ea numea argumente. Ne citea și nouă în timp ce posta, și mai mereu eram crăcănați de râs. Ultimul ei argument feminist – care, culmea, devenise și foarte la modă, imbecila fiind urmată de o șleahtă întreagă de nefutute – era ceva "Uterul meu nu e o piață publică! Spuneți NU discriminării". Nu m-am prins exact în ce fel îi discriminau dușmanii uterul, dar era cât pe ce să spun, într-un glas cu Tedy: nu e o piață, e doar un zgârci obosit căruia nu merită să-i acorzi prea multă atenție. Această remarcă, cu siguranță, m-ar fi exclus pe veci din preajma feministei.

Dev nu râdea de ea chiar așa în hohote cum râdeam noi, prefăcându-ne că ne-am înecat cu bere sau cu suc. Dev doar zâmbea condescendent. Altfel, proasta era relativ amabilă, făcea cinste întregii găști. Revelionul trecut l-am făcut tot cu ei, la munte, în Bușteni. Ce chestie, nu prea departe de locul în care stau acum, din nou cu mâna întinsă. Când ești obosit, autostopul nu mai e ceva prea distractiv... Acum, mă simt un pic ca și cum aș sta cu mâna întinsă așteptând pomană. Poate chiar asta fac, aștept să primesc o

mașină de pomană. Când te gândești că Tedy e acum la o cabană, unde e cald, multă bere, fum, muzica tare, pizde probabil... Naiba m-a pus să plec după Dev.

Dar, cine știe, poate nici n-am plecat după Dev, de fapt. Poate pur și simplu am vrut ceva neprevăzut, am vrut să mă descurc singură, să iau o pauză de Tedy, să nu mă mai țin după pantalonii lui. Cu Tedy, oricât de demente ar fi fost lucrurile, ceva era sigur – avea întotdeauna, cumva, grijă de mine. Și asta putea deveni plictisitor, la o adică.

Și ziua mea, pe 21 decembrie, aniversarea mea de 13 ani, o făcusem tot cu ei, într-o casă de la marginea Bucureștiului, după ce scăpasem de capră și de tortul ei imbecil pe care scrisese "Victoria", nici măcar "Vicky". Era o casă a unei rude de-a Andreei, și, culmea, veniseră acolo toate membrele turmei feministe de pe Facebook. Ce-i drept, fusese fun. Megafun. În seara aia am sărutat pentru prima dată o tipă. Alta decât Coco, I mean. Gaițele erau contrabalansate cumva de cei 8 sau 9 amici aduși de Dev, dar și de gașca de punkeri cu care venise Tedy, gașcă din care chiar nu știam pe nimeni. Când Tedy aducea undeva oameni pe care nu-i cunoșteam, însemna că abia i-a cunoscut și el. Și mai însemna că n-are deloc o părere bună despre proprietarul casei unde îi ducea pe nebuni, ba chiar că are un dințișor împotriva lor.

Întotdeauna erau nebuni... Și ăștia fuseseră.

Feministele nebune, pe de o parte, ocupaseră sufrageria. Puseseră o muzică oribilă și lacrimogenă, ceva în genul Celine Dion cu melodia aia din Titanic și blonda aia veche, cu Eclipse of the Heart. Vreo patru grase dansau, cu ochii închiși. Una din gașca uteristelor era în vârstă, pe la vreo 40 de ani, dracu' știe ce căuta ea cu Andreea și restul caprelor de liceu, maxim facultate. Din ce prinsesem firul discuțiilor, în prim-planul disputei fusese subiectul cum să naști – natural sau prin cezariană. N-am ascultat decât vreo 3 minute, suficient ca să mă pufnească râsul. Faza era cam așa: o treime din pizdele uteriste erau virgine. Restul de 2 treimi nu mai erau virgine, dar, cu o singură excepție (de fapt, cu două, dacă o punem la socoteală și pe Andreea), nu erau într-o relație și nu dădeau semne că aveau să fie curând. Așadar, dacă, doar cu aceste două excepții, nu aveau oricum cu cine să se fută, era din cale-afară de caraghios cum discutau ele despre naștere și cum e bine să aduci pe lume copilul. Păreau convinse că se pot sări etapele – adică nu e nevoie să fii cu cineva ca să rămâi gravidă, nu e nevoie să faci mai întâi sex ca să ajungi la cezariană. Am râs ce-am râs și m-am cărat.

Neavând unde să mă duc, am ajuns în restul camerelor ocupate de băieți. Punkerii aduși de Tedy, fără Tedy însă, răsturnaseră un dulap în mijlocul dormitorului principal, peste pat, și făceau concursuri de sărituri. Din ce-am prins eu,

unul din ei tocmai se lovise la coaie și ceilalți îi dădeau sfaturi, cum ar trebui să scape de neplăcerile acestui incident. Altul, oarecum simpatic, pe la vreo 15 ani, m-a luat deoparte, la o discuție serioasă, explicându-mă că și-ar dori tare mult să recreeze scena dintr-un film, Alpha Dog cred, în care un tip se cacă în mijlocul sufrageriei într-o casă de fițe. Voia și el să se cace acolo, "dar", spunea, "mi-e teamă că o să mă intimidez exact la momentul decisiv și o să râdă lumea de mine, cum stau cu chiloții în vine, constipat". Mie mi-a venit o idee care mi s-a părut în clipa aia relativ genială, și am împărtășit-o cu el, convinsă fiind că n-o va pune în aplicare. De fapt, i-am spus-o doar din complezență, ca să par și eu altruistă, să vadă că i-am ascultat cu seriozitate problema și am venit chiar cu o soluție constructivă. "Cacă-te în baie, singur, cu ușa închisă, și pe urmă aduci caca și îl pui în mijlocul sufrageriei. În felul ăsta, ai și intimitate, dar îți îndeplinești și visul", i-am spus. Tipul m-a privit vreo două minute, fascinat, parcă nevenindu-i să creadă că i-am spus asta. După aia a sărit la mine, m-a luat în brațe, și a început să mă pupe ca un isteric peste tot. M-am bucurat cumva că era fericit, am scăpat din brațele lui și am trecut în camera cealaltă. Acolo, vreo doi punkeri de-ai lui Tedy se mixaseră cu amicii lui Dev, și dădeau din cap pe ceva thrashăreală. Am dat și eu un pic, după care m-am plictisit și am plecat să-i caut pe Tedy și pe Dev. Am mai nimerit într-o cameră, în care

un puști, genul tocilar, se masturba. M-am scuzat și am ieșit. Poate, săracul, era prima lui partidă de sex. Am dat de Tedy și Dev cocoțați pe scări, sărutându-se. Mai era un tip cu ei, foarte drăguț, pe care îl văzusem de multe ori în preajma lui Dev. Mă rog, tot liceul era în preajma lui Dev, dar pe tipul ăsta chiar îl remarcasem. Nu m-am mirat excesiv, mai ales că, după ce m-au văzut, au început să râdă. Știam cumva că lui Dev îi place de Tedy, lui Tedy îi place de Dev și așa mai departe. Firește, Tedy nu era gay, Dev nici atât, dar am fost oarecum puțin geloasă. Eram geloasă pe oricine îl atingea pe Tedy.

— Încotro, mânca-ți-aș bulanele alea frumoase?, se aude de undeva foarte aproape de mine. Cu căcatul ăsta de ploaie, nici nu mai vezi bine. Reușesc totuși să disting prin ploaie un camion oprit la câțiva pași de mine. Omul, un bărbat între două vârste, are capul scos pe geam, cu o pungă deasupra.

— Te-a udat ploaia asta pân' la piele, vai de sufletelul tău! Ce faci aci, în drum?, continuă el să mă chestioneze.

— Aștept o mașină cu care să merg până la București, îi zic eu, strâmbându-mă în timp ce apa îmi intră în gură.

Are un gust sărat, probabil mi se mai scurge ceva sânge din păr.

— Te ducem noi. Așa e, coaie, ducem fata asta frumoasă?, întreabă bărbatul pe cineva de

lângă el, pe care nu-l pot vedea.

În schimb văd, atârnând deasupra bordului, o plăcuță imensă pe care scrie "Nu te v-om uita Jeane". Bestial, asta e o mașină cu poveste. Necunoscutul de lângă vorbitor răspunde probabil pozitiv, sau oricum nu are nimic de protestat în ce privește ipoteza transportării mele către orașul natal.

— Mulțumesc, zic eu simplu, sec, și dau să urc, ocolind camionul, acolo unde mă așteaptă cu ușa deschisă.

Dar nu reușesc. Scara e foarte înaltă și pe deasupra udă de ploaie.

— Ajută, coaie, fata!, zice bărbatul în vârstă necunoscutului de lângă, a cărui față o observ acum pentru prima dată.

Pff, și ce față. O moacă tipică de oligofren, cu un ochi mai mare și unul mai mic, cu o cicatrice pe obraz, cu o mustață rară, ca și cum de abia a început să-i crească. Cu nasul turtit și urechile clăpăuge. Îmi amintește de ăla din Cișmigiu. Va fi o călătorie distractivă, îmi spun, în timp ce apuc mâna întinsă a oligofrenului.

E cald sus. Cald, fum și manele. Perfect, îmi spun, și deja mă imaginez, în câteva ore, pe genunchii lui Dev, fără Andreea prin preajmă, făcând mișto de toate astea.

După scena cu Tedy și Dev, nu mai știu exact cum am ajuns să o sărut pe Gina. Era și ea venită cu gașca uteristelor, era și ea naspa, dar

în momentul ăla nu prea a contat. Știu că era și Dev în cameră, discutând ceva ce aducea a politică. Tedy le explica des principiile lui despre anarhism și Dev îl întrebase ceva gen dacă s-a gândit vreodată să își facă un partid. Dev credea că Tedy și-ar putea aduna un număr foarte mare de adepți. Firește că putea, adică ar fi fost culmea să n-o poată face, de vreme ce până și Andreea strânsese 40 sau chiar mai multe uteriste revoltate. Gina a venit și s-a așezat, tam-nesam, cu capul în poala mea. M-a enervat gestul ei, dar am sărutat-o. M-am aplecat și am sărutat-o. Nu a părut deranjată, ba chiar a entuziasmat-o sărutul meu, fiindu-mi greu să-mi mai desprind apoi buzele din ale ei. Băieții s-au oprit o clipă din dezbaterile despre anarhism și ne-au privit. Unul a făcut o remarcă porcoasă, ceva funny. Pe urmă discuția a continuat firesc, am zis și eu vreo două-trei chestii, și pe Gina n-am mai băgat-o în seamă la cheful ăla. Am băgat-o în seamă abia pe la sfârșitul lui ianuarie, la școală, dar mai mult ca s-o pun la punct, să o fac să înțeleagă că între noi două nu este nimic. Mă rog, începusem deja să mă afișez cu Dev, ca și cum am fi fost parțial oficial împreună, deci vaca uteristă se putea prinde și singură. Oricum, era a 11-a, așadar era bătrână.

Pe drumul spre camera feministelor, de unde se auzeau răgete de parcă un îngrijitor pervers de la Zoo ar fi selectat cu grijă toate exemplarele feminine în călduri și le-ar fi închis într-un staul separat de restul viețuitoarelor, mi-am

dat seama de două chestii. Primul, că Gina mă sărutase cu atâta poftă pentru că văzuse gestul ăsta ca pe o încercare de a se răzbuna pe bărbați, de a le arăta că nu are nevoie de ei. Cumva, mă folosise în numele unui principiu, și asta era suficient ca s-o urăsc mult timp de acum încolo. Al doilea lucru pe care l-am realizat a fost că punkerul ăla mic îmi urmase sfatul – un caca mare, maro, mai degrabă moale, trona în mijlocul dormitorului, lângă dulapul răsturnat peste pat. Punkerii poșteau o bere la pet, liniștiți, fără să se mai încumete să facă sărituri, de teama de-a nu ateriza în căcat. Dacă primul lucru, cu Gina și motivațiile ei de uteristă imbecilă, m-a scârbit teribil, al doilea, cu căcatul, m-a amuzat peste măsură. Una peste alta, fusese o aniversare mișto de 13 ani. Spre dimineață, când feministele matoale dormeau claie peste grămadă în sufragerie, mi-am tras-o cu Dev pe covorul aspru pe care dansaseră ele. Vreo două au deschis ochii și ne-au privit. Una a bombănit ceva, probabil nemulțumită că Dev mi-o trăgea pe la spate, iar asta nu era deloc o poziție care să recompenseze cu adevărat meritele incontestabile ale femeii. Pe scurt, eram doi porci misogini nenorociți care făceau sex antifeminist.

Am adormit abia pe la prânz, după ce Tedy a asistat la finalul partidei noastre de sex, trântit și el pe covor, și ne-a dat să fumăm o chestie acrișoară, care mi-a făcut greață. Dar n-am mai apucat să vomit, fiindcă am adormit sau am

leșinat sau ceva pe acolo. Când m-am trezit, era seară, uteristele se cam tiraseră, mai rămăseseră doar Gina, Andreea, baba și încă una, iar Tedy, din ce-am înțeles, era sus pe casă, cu o pancartă pe care scrisese un mesaj anarhist. S-au dus să-l salveze, "să-l recupereze", cum ziceau ele. Eu nu m-am mișcat de pe covor. Tedy știa să-și poarte de grijă, era evident că nu avea să moară cazut de pe o casă cu uteriste în ea.

Cum ziceam, fusese o aniversare simpatică. La aia de 14 ani, planificam însă s-o fac lată de-a binelea, să terminăm cu copilăriile astea.

16.

— Io-s Nelu, zice omul între două vârste, care conduce camionul.

— 's Nelu, îngână oligofrenul de lângă Nelu.

Râd. Ușor, să nu-i sperii prea tare pe cei doi.

— Ăsta-i fii-miu, Jean. Să-l ierți, el e mai încetuț la minte.

Da, m-am prins, vreau să zic, dar mă abțin.

— Vicky, spun eu.

Mi-e lene să întind mâna, mai ales că omul între două vârste pare concentrat la volan.

— Vicky, spune și oligofenul, după mine.

Îi zâmbesc.

Râde și el, ca prostul.

— Mergeți chiar până-n București?, îi întreb eu.

— Sigur, chiar la București, la oraș, face omul.

— La oraș..., se aude și vocea înfundată a oligofrenului.

La dracu', mă gândesc, șansele să mă culeagă doi nebuni erau destul de mici... să vezi că Tedy

nici n-o să mă creadă. O să spună că am inventat toate astea. Și Radu, jegul ăsta de telefon, dacă ar mai fi avut baterie aș fi putut să le fac oligofrenilor o poză. Să am dovada. Eh, dacă ar mai fi avut baterie aș fi ținut-o tot drumul într-o conversație neîntreruptă cu Coco.

— Da' cum stăteai tu acolo, măi, tată, în ploaie, să faci doamne păzește o pleumorie, cum mama mă-sii îi zice?

— Mama mă-sii îi zice, sună și vocea oligofrenului, așa cum era de așteptat.

Dar lui Nelu nu-i place replica asta. Ridică mâna și-i arde un dos de palmă lui Jenică. Jenică închide un ochi, de frică, ochiul ăla cu pleoapa mai căzută.

— Bă, tu să nu-njuri la mine-n mașină, mă, futu-ți nația și grijania morților tăi! Ai auzit, mă? Lua-ți-aș pe mă-ta-n pulă să ți-o iau...

— Să ți-o iau..., se aude și Jenică.

— Bă, tu ești prost? Ce-am zis io, bă? Tu n-auzi, mă, să nu înjuri, futu-ți paștele mă-tii!

— Paștele mă-tii, repetă, ascultător, Jenică.

— Nu, că băiatu' ăsta nu-i sănătos la cap. Fii-miu, domnule, fii-miu... Cică să mai faci copii în ziua de azi. Habar n-ai ce iese din ei, domle. Câte speranțe mi-am pus eu în ăsta... I-am și zis ca lu' taică-miu, Jean, Ion, mă rog, așa cum mă cheamă și pe mine. Pe toți bărbații din familia noastră i-a chemat Ion, dacă stau să mă gândesc. Pentru taică-miu e plăcuța asta de aci, în memoria lui. Să știe și el că nu-l uităm niciodată. S-a

prăpădit săracu'. Era tâmplar, a căzut într-o zi un copac pe el... Da' nu de aia a murit, săracu'. Cancer la plămâni... De aia zic... Nici nu știi ce copii faci. Îți dai silința, faci de toate pentru ei, și se apucă să te îngâne, să înjure ca un măgar opărit...

— Opărit, zice și Jean.

Eu râd, nu mai pot, sunt pe jos. De fiecare dată când Nelu deschide gura, Jean închide de frică un ochi, așteptând lovitura.

— Opărită-i mă-ta! Să înjure ca un măgar, la mine-n mașină...

— La mine-n mașină..., repetă și Jean.

— Ce-ai zis, mă, javră?! O fut pe mă-ta, coaie, știi cum? În doi timpi și trei mișcări! Mașina ta, fraiere? De când e mașina ta, futu-ți pastele mă-tii, cine a făcut, mă, leasingu' la ea, boule?

— Boule, repetă iar băiatul, cu un aer nevinovat.

Râd ca apucata și vreau să-i fac un semn bătrânului, să-i explic că ăla micu' o să tot înjure cât timp înjură și el, că ăla, săracu', nu înțelege ce spune, repetă ca papagalul.

— Nu-l mai înjurați nici dumneavoastră, îi spun, oprindu-mi cu greu hohotele.

Nu-l mai înjurați, vă rog eu, că mor naibii aici de râs, așa suna fraza întreagă, dar am zis să nu-i supăr încă de pe acum. Nici n-am ieșit din Predeal.

— Ce să nu-l înjur, frumoasa tatii? Că ăsta mi-a mâncat zilele... Ăsta și cu mă-sa, mare

panaramă și aia.

— Panaramă și aia...

— Iar înjuri, mă, javră? Așa vorbești tu de mă-ta, mă? Vrei să-i spun când ajungem la București că ai făcut-o panaramă? Să vezi ce pune mă-ta făcăleț' pe tine, nu mai pupi tu nici mâncare, nici bani de buzunar, o să dormi pe străzi!

— Să dormi pe străzi...

— Io, mă?! Io să dorm pe străzi, mă?! Bă, tu nu mai ai chiar niciun pic de rușine, mă?! După ce că te-am crescut, te-am făcut om, am băgat bani în curul tău...

— Bani în curul tău...

— Ba în al tău, fraiere!, urlă omul în vârstă la fii-su, Jenică, și face un viraj neașteptat, evitând un animăluț mic sau un buștean, nu reușesc să văd, de abia ajung cu nasul acolo unde se termină parbrizul.

Cad în brațele lui Jenică, care scoate sunete ca de animal de pluș, din ăla vorbitor. E și moale, ca un ursuleț. I would fuck him, probably. Cred că ar fi mortal de distractiv. Probabil e virgin, sau cine mai știe.

— Auzi, măgarul, îmi ține mie socoteală ce-am făcut cu banii. L-am dat la școli, de mi-a venit rău. Nimic, nimic nu s-a prins de el. Un analfabet, ce să mai...

— Analfabet, ce să mai...

— Analfabetă-i mă-ta!, urlă Nelu la el, și mi-e teamă că, pe serpentine, să nu ne răsturnăm

dracu'.

Îmi vine să-i pun mâna la gură oligofrenului, să termine cu îngânările. Evident, lui taică-su nu prea îi plac. Daddy doesn't digg it, îmi spun, și iar încep să râd.

— E și de râs, da-i și de plâns, mă apostrofează omul, pe un ton dojenitor.

— De plâns, e de acord și Jenică.

— De plâns, da, fi-ți-ar pielea a dracu', recunoști și tu că e de plâns, ai?

— Plâns-ai, zice Jenică.

Din senin, Nelu îi arde iar un dos de palmă. Jenică pare că a început să se smiocăie. Distracția se termină brusc. Mă uit la picăturile de apă adunate pe geamul camionului, împrăștiate de ștergătoare în mai multe direcții, și nu mă pot opri să-mi amintesc. E și camion, e și ploaie, iar mintea mea, aia responsabilă cu amintirile, nu este sub deplinul meu control, oricât de mult am dresat-o să facă asta. Oricât m-am străduit să așez un strat gros de negreală peste noaptea aia, peste tot ce am simțit atunci, și oricât de mult mi-aș fi promis mie că nu-mi voi mai aminti niciodată. Indiferent ce momente vor veni, cât de asemănătoare vor fi cu cele de atunci, eu n-o să-mi mai amintesc Întâmplarea, n-o să mai văd fețele de atunci și n-o să le mai aud glasurile. Și când momente din astea au venit, uneori mi-a ieșit să nu mă gândesc la ce a fost atunci, alteori nu mi-a ieșit. Acum aș vrea tare să pot să găsesc în locul ăla de care fug, din mintea mea,

nu Întâmplarea, ci o cameră goală, în schimb. Aș vrea să nu-mi amintesc, să nu mai fie nimic rămas acolo.

Aș vrea să nu, dar azi nu-mi iese.

Întâmplarea, da. Acum, la începutul iernii ăsteia, s-au făcut doi ani în cap.

Plecasem de la o petrecere. Băusem ceva beri, dar nu îmi amintesc să fi fost beată mangă. De fapt, pe la 11 ani nu beam extraordinar de mult. Beam 6-7 beri pe seară, cam cât bea toată lumea din gașcă. Nu eram cine știe ce excepție... Plecasem cumva ofticată, fiindcă Tedy fusese distant toată seara. Conversase cu toată lumea, dăduse din cap, glumise, mă rog, nu mai fusesem doar noi doi și restul lumii, cum eram de obicei. Era perioada în care eram leșinată după Tedy. Era idolul meu și cel mai bun prieten. Tot ce făceam și gândeam se raporta la Tedy. Acasă mă țineam după Tedy, la școală fugeam să stau cu el în pauze, când mă invitau amicii undeva nu mergeam fără el și, de cele mai multe ori, din fericire, nici el fără mine. Acum însă ținusc morțiș să mai stea. Avea chef să se facă muci. Eu nu aveam chef de asta, fiindcă mă enerva de fiecare dată când mă îmbătam că se legăna patul cu mine și mă chinuiam ore în șir să adorm.

Drumul spre casă trecea pe lângă un maidan, unde vara se făcea o piață ambulantă, cu legume și fructe. Acum, iarna, se făcuse un târg cu chestii de artizanat și cu vinuri, pălinci, chestii. Dar, fiind noapte, tarabele erau goale, părăsite.

Lângă tarabe, aproape de intersecție, pe unde trebuia să o apuc eu ca să ajung acasă, era parcat un camion mare, siguratic. Am trecut pe lângă el și, de undeva, de parcă stătuse ascuns până atunci, a apărut un copil. Un băiețel de 8-9 ani, negricios și jerpelit. M-am ferit de el, încercând să privesc în altă parte, dar inevitabilul tot s-a produs: a început să se țină după mine și să mă bată la cap să-i dau bani. Mai aveam ceva mărunțiș în buzunar, dar n-aveam niciun chef să-i dau puștiului. L-am gonit, întâi prin vorbe, dar nu prea au avut efect. Era disperat. Mort de frig, probabil și de frică. Ai lui i-or fi cerând să vină acasă cu o sumă minimă în fiecare seară... Cel puțin, așa am crezut atunci. L-am înjurat, am bătut și cu bocancul în pământ, așa cum alungi câinii maidanezi, dar el a continuat să se țină după mine. Mă irita chestia asta. Eram un pachet de nervi și de oboseală. Tedy ar fi trebuit să plece cu mine, la naiba, doar eu venisem acolo numai și numai pentru el. Mă plictisisem de moarte la cheful ăla imbecil. Nu-mi plăcuse muzica, nu-mi plăcuseră oamenii, băutura îmi picase prost. Ultimele trei ore le petrecusem cu ochii în gură de somn, dar Tedy mă tot amânase – hai că mai stăm doar un pic, doar jumate de oră, bla, bla. Nu era nici măcar Coco la petrecere, să mă retrag undeva cu ea și să vorbim de ale noastre, să mai treacă vremea. Adică fusese și ea, dar se cărase cam pe când se dumirise, ca și mine, că party-ul ăsta sugea destul de tare. Aveam din ce

în ce mai mulți draci, cu atât mai mult cu cât se făcuse polei, și nu cred să existe pe lumea asta o combinație mai scârboasă decât poleiul și tocurile înalte, oricât de zimțată ar fi talpa bocancilor. Așa că, pur și simplu, m-am întors și i-am dat puștiului negricios un pumn în față. Am lovit tare, imaginându-mi că acolo se află nu un copil sâcâitor, ci un dușman fără identitate clară, acel vinovat care nu îmi dă voie să petrec tot timpul din lume cu fratele meu, acea bovină nenorocită care a inventat și alte distracții care îi răpesc pe Tedy de lângă mine, vinovatul care a adus-o pe lume pe idioata de mama, tartorul din pricina căruia nu am niciodată atâția bani cât mi-aș dori. A căzut. M-am apropiat de el și am continuat să-l lovesc în cap, de data asta cu bocancii și cu tocurile lor de metal. Îmi plăcea senzația de moale, bocancii parcă mi se afundau într-o cârpă fără duritate, ceva catifelat și cald. Apoi, nici nu mai știu exact cum s-a petrecut totul. S-a auzit un fluierat, copilul negricios a fost în picioare, iar eu am fost pe jos, cu un picior prins într-un lanț gros, care mă rănea. Înainte să-mi pierd cunoștința, am văzut aprinzându-se farurile camionului pe lângă care trecusem, de după care apăruse puștiul cerșetor dobitoc.

— Ce-a făcut, mă?! Lasă-i, mă, așa, să-i crească caninul acolo, dă-l în pula mea! Acuma, noaptea? Ce pula mea dinte?, urlă Nelu, lângă mine, cu mobilul lipit de ureche.

Aștept, resemnată, și replica inevitabilă a retardatului Jenică.

— Pula mea dinte...

— Taci, în morții mă-tii de idiot! N-auzi că-i căzu lu' frati-tu un dinte și n-are ăla nou' unde să crească? Ești prost?

— Ești prost, repetă și Jenică.

— Bă, te ia mama dracu', acu' te dau jos din mașină, paștele mă-tii de imbecil...

— Imbecil...

— Da, ești un imbecil, bine că recunoști!, concluzionează Nelu.

Râd cu hohote, și asta se pare că îi produce suspiciuni femeii de dincolo, nevasta bărbatului, probabil, fiindcă Nelu e obligat să dea explicații:

— Ei, o fată... Am cules-o de pe drum. Era plouată, săraca, înghețată de frig... Merge la București. E mică, da. NU, nu, nu-i d-alea...

— Nu-i d-alea..., vine și ecoul.

Îmi vine să-i mulțumesc oligofrenului că a întărit și el ideea că nu sunt centuristă.

— Păi acum, în miezul nopții, să-l duci la stomatolog? Ești lovită la cap? Las' să stea până dimineața, nu i-o crește caninul la noapte cât casa.

— Caninul la noapte cât casa...

— Canin e mă-ta!, urlă Nelu. Nu, Ginuțo, cu ăsta vorbeam, cu Jean. Mi-a mâncat zilele pe drum, nu-l mai iau cu mine cât oi trăi, să moară ce-am mai scump.

— Ce-am mai scump...

— Ai mai scump pe mă-ta!, urlă iar Nelu. Hai că închid, Ginuțo. Ia, vezi și tu. Lasă-l în pula mea cu caninul lui, mergi de te culcă.

— Te culcă...

— Culca-ți-aș familia în somnul cel veșnic!, țipă iar Nelu, dintr-o dată atent la volan.

Îi fac un semn lui Jean, șșștt, și se pare că funcționează. Handicapatul mă privește cu interes, de parcă i-am arătat o jucărie. Râde.

— Poliția, să moară mama!!! Ia, frumoaso, lasă-te și tu jos, stai așa pitită până trecem de ei, că nu-i voie să transporți persoane străine, luate de pe drum, aicea.

— Drum aicea...., zice și prostul.

Mă ghemuiesc, dar nu încap cum trebuie. N-am ce face și mă așez cu capul în poala handicapatului, care chicotește fericit. Probabil se gâdilă.

Trecem de poliție, nu observă nimeni că suntem persoane în plus, sau nu le pasă. Pula mea, iar sună Ginuța pe Nelu.

— Da, fă, ce-i? Hai că conduc, nu am vreme. Cu ușa? Scoate-i-l cu ușa, ce să zic și io acuma... Dacă nu mai poate răbda până mâine... Da' io zic că nu crește caninul ăla peste noapte, dar-ar dracii-n el.

— Dracii în el, zice și ăla micu', de sub mine.

Nu știu exact ce mă apucă, îl iau de mână. Are mâna moale și transpirată. Se smucește, nu-i place să-l țin de mână. Mai mult ca sigur,

sunt singura fată care a îndrăznit să facă gestul ăsta cu el. Îl înțep cu o unghie lungă, ascuțită, în coapsă. Așa îmi zicea Coco că trebuie să faci puilor de mâță, ca să stea cuminți. Îi înțepi sau îi tragi ușor de o ureche, și se calmează. Și oligofrenul se liniștește și-și lasă mâna în a mea. Se uită șașiu și un pic speriat la mine. Îi fac cu ochiul.

— Cum să tragi? Ia, îi legi dintele cu o ață de ușă, și după aia tragi de ușă, în morții mă-sii, da...

Oligofrenul tace, cu mâna strânsă în pumnul meu mic.

— Dă-l în pastele mă-sii, îl doare o dată, și gata! Ai făcut și economie, nu mai prăpădești banii la dentist, da, iacă...

Oligofrenul se uită la mine pe furiș, cu ochii umezi, de vacă de sex masculin.

— Stai, fă, Ginuțo, că i-o fi rău la Jean, de nu mai vorbește... Ai adormit, fraiere?, îl întreabă Nelu, cercetându-l speriat. Ce-are ăsta de-a amuțit?, mă întreabă pe mine, nedumerit.

— Cred că e obosit, îi spun eu.

Lanțul gros, prins de camion, nu doar că îmi sfâșiase ciorapii și îmi rănea piciorul. Făcea altceva și mai groaznic. Pur și simplu, mă TÂRA pe jos, pe zăpadă, în urma mașinii. Ca pe o conservă goală, ca pe un gunoi agățat din mers, din nebăgare de seamă. M-a târât așa câțiva metri, după care a oprit. A stins farurile. Copilul a coborât

de data asta de sus, din camion. S-a uitat la mine și a început să râdă, cu o față de retardat, pe care aș fi dat orice să-mi plimb din nou bocancii.

Pe urmă, mi-am pierdut din nou parțial cunoștința. Îmi reveneam câteva minute, după care picam din nou în semi-adormirea aia ciudată, densă, în care auzeam în continuare voci în jurul meu.

Din când în când, deschideam ochii și vedeam o altă față deasupra mea, gâfâind și scoțând sunete ciudate. Întâi a fost omul gras, între două vârste, care conducea camionul și care părea a fi tatăl copilul idiot. Pe urmă a fost un altul, mai tânăr. Pe urmă, l-am văzut chiar și pe copil, și m-a scuipat. Un jet cald, scârbos. Mă durea tot corpul, mai puțin picioarele, care îmi amorțiseră. Am leșinat din nou, sau am adormit.

M-am trezit pe zăpada maro, murdară, cu hainele pe jumătate rupte. Simțeam o durere surdă în stomac, unde îmi aminteam că primisem un picior de la grăsan. Era târziu, mi-era frig și aveam picioarele tot amorțite. Mi-am imaginat-o pe capră cum avea să zbiere că întârziasem atâta. Eram sigură că Tedy încă nu plecase de la chef. Naspa, chiar nu avea cine să mă acopere.

— Oprim aicișa, zice Nelu. Să bag niște benzină.

17.

Ne dăm cu toții jos din camion. Acum observ mai bine silueta handicapatului. E mic, grăsuț, cu ochii înfundați în orbite. Îmi amintește de o specie mai ciudată de rozătoare pe care o văzusem acum câțiva ani la Zoo. Doar că șoriceii ăia erau foarte agitați, săreau pe tine, chițăiau. Jenică e bleg, molâu și zâmbește timid. Duce degetul mic la gură și începe să-l rontăie. Un șoricel tembel.

— Stați icișa, la mașină, da?, ne întreabă Nelu.

Pornește spre benzinărie. La intrare vede o fufiță, îmbrăcată în roz din cap până-n picioare. Adidași roz, șosete roz, colanți roz, tricou roz cu galben, elastice roz în păr, ruj roz, ochelari de soare pe cap, cu rama roz. Pleacă cu ea după colț.

Scotocesc după pachetul de țigări. Observ că mi s-au terminat. Mai scotocesc după pachetul plin, ăla care căzuse din hanoracul lui Iepure, dar nu-i de găsit. O fi căzut pe undeva... Nu-i nimic, am 50 de lei însușiți de la prostul ăla care nu voia să facă nimic cu cătușele. Noroc că fetele

din ziua din azi au învățat să aibă inițiativă. Era păcat de așa frumusețe de cătușe.

— Pipiiii, se aude de lângă mine, parcă din asfalt, o voce șoptită. Pipiiiiiiiiiiiiiiiiii.

E oligofrenul. Îl trece pișarea, se ține cu mâinile împreunate între picioare.

— Mai ține, îi zic handicapatului.

— Pipi, face el, de data asta cu glas mai timid.

Văd un bărbat în fața benzinăriei, fumează. Îl las pe handicapat singur, mă duc la omul ăla și îi cer o țigară. Primesc, mi-o și aprinde. Fumez. Îl văd pe handicapat dând ture în jurul camionului. Mă întorc. Mă vede și face iar, pe un ton de data asta cu ceva mai multă speranță:

— Pipiiiiiii!

Mă fac că nu-l aud, fumez liniștită țigara primită. Mă întreb oare unde o fi dispărut taicăsu cu gagica în roz. Poate rozulica i-a propus o muie. Cine poate să reziste la promisiunea unei mui, mai ales când pizda care îți propune are elastice roz în păr?...

Uite, oligofrenul cred că ar putea să reziste. Singurul lucru căruia îi e mai greu să-i reziste pare a fi presiunea vezicii pline, dar la ofertă de păsărică s-ar putea dovedi, pe de altă parte, absolut imun.

Termin țigara. Cine știe când voi mai ajunge să savurez vreuna. Poate că nu mai pup tutun până la București. La gândul ăsta întunecat, îmi fac curaj și mai trag un ultim fum din chiștocul

ars până la filtru. Mda, dar poate că n-ar fi așa o tragedie, numai să ajung dracului cât mai repede.

Nici n-am idee pe unde suntem. M-am luat cu râsul de proștii ăștia și n-am observat dacă am trecut de Bușteni sau nu.

— Pipiiii!, continuă să-și strige of-ul retardatul de lângă mine, sărind în loc, într-un cerc imaginar.

Așteaptă să termine tac-tu muia și să vină să-ți dea să te pișii. Sau fă pe tine, îi spun în gând, privindu-l cu un început de milă.

De cum intrasem în casă, în noaptea aia, după Întâmplare, îmi dădusem seama că o să urmeze scene neplăcute cu capra. Nu de alta, dar erau lumini aprinse peste tot. Lumină la bucătărie – semn că vaca își făcuse o cafea nocturnă, o savurase și eu pierdusem astfel șansa să o găsesc adormită buștean. Lumină în baie, semn că, având bâzdâc, se dusese și zăbovise pe acolo, făcându-și o mască de față scârboasă cu argilă și verdeață care arăta și mirosea a spanac. Și, oroarea ororilor, lumină aprinsă în dormitor. Semn că, după ce băuse cafele și își răsfățase tenul mixt cu argilele și verdețurile balansatoare de PH, se retrăsese în dormitor și se pusese cu burta pe carte. Până la ora la care apărusem eu – julită, plină de vânătăi, cu sânge pe ciorapii sfâșiați de la lanțul care mă târâse prin zăpadă, cu fața umflată de la câteva lovituri de bocanci

–, să fi fost vreo 4.30 dimineața, capra știa deja care sunt "Zeci pași pentru o viață perfectă", dar și "Cum să ai succes în afaceri, fără efort", fără a omite că o mamă perfectă, așa cum se credea ea, nu trebuie să lase deoparte "Rețete fără foc pentru o viață sănătoasă", și, pentru că o femeie nu poate rămâne pentru totdeauna tânără, pe ascuns devorase și "Trucuri pentru o viață sexuală de nota 10+ la maturitate". Nici nu apucasem să-mi torn un pahar cu apă, că îi auzisem vocea de animal castrat și totuși în călduri, veșnic neîmplinit sexual, voce care venea de sus, din dormitor:

— Victoria, c'est toi?!

Mda, avea perioade în care vorbea în franceză, perioade în care o dădea pe o engleză (dar o engleză absolut diareică, de acum o sută de ani, de om care nu s-a uitat în viața lui la un film de acțiune, o engleză care ne termina de râs pe mine și pe Tedy, motiv pentru care o încurajam să prelungească perioada de vorbire a acestei limbi), și perioade în spaniolă. Pentru că pe Tedy îl distrau la culme perioadele caprei de vorbitoare de engleză, o motiva prin toate mijloacele de care putea dispune, atât etice, cât și mai puțin. De pildă, într-una din perioadele astea diareice, Tedy îi spusese "mama". Era a treia oară în viața lui când îi spunea așa. Prima dată îi spusese mama când avea vreo 5 ani și venise acasă cu hainele rupte, bătut, cu ochiul învinețit. Ceilalți doi bătăuși, cu 3, respectiv 4 ani mai mari decât

frati-miu, petrecuseră toată vacanța de vară în spital. Firește că, după acel "mama" atât de abil plasat, Tedy beneficiase de tot suportul familiei și scăpase basma curată. A doua oară îi spusese "mama" după ce se întorsese la noi, la sfârșitul a două luni fugite de acasă cu toate finanțele pe care le găsise prin gențile caprei și prin dulapul pe care-l ținea încuiat. Fusese nevoie ca Tedy să apeleze din nou la acest "mama", pe care-l detesta, dar care era întotdeauna parola ce te scotea din încurcături, oricât de grave ar fi fost ele. Pe lângă că era mort de foame, avea nevoie de bani serioși ca să-și plătească niște datorii. A treia oară, "mama" rostit languros de buzele perfecte ale lui Tedy a făcut-o pe capră să prelungească perioada de vorbit engleza, convinsă fiind că există o legătură între cele două evenimente. Chiar exista. Tedy a fost amuzat peste măsură, și, cât timp a durat nebunia anglofilă, și-a invitat toți amicii la noi ca s-o asculte făcându-se de râs. A și filmat o scurtă secvență, în care proasta aducea ciorba și îi întreba pe copii "if they really like it", pe care a postat-o pe YouTube. A fost dată jos după vreo jumătate de an, când o amică de-a maică-mii a tot reclamat-o ca "inappropriate content", dând peste ea din greșeală.

În restul timpului, Tedy i se adresa caprei cu "bre", sau "vaco", când era ușor nervos, iar eu îi spuneam, de obicei, un simplu "mă". Atunci când îi vorbeam.

— Da, mă, eu sunt, i-am răspuns din hol, și

m-am îngrozit de cât de străin putuse să-mi sune vocea.

Pe urmă mi-am turnat paharul cu apă rece, m-am așezat pe scările din hol și am așteptat.

A coborât, așa cum mă așteptam, cu papucii ei caraghioși, roz deschis, cu pene de găină în vârf. Purta un capot verde măr, pe care i se întinsese masca aia scârboasă de argilă. În cap avea patru bigudiuri mari. Renunțase de câteva luni la ondulator, era de părere că îi usucă firul de păr și-l face friabil.

— Mais qu'est ce que ca?, a făcut ea, uitându-se, oarecum speriată, la mine.

Am ridicat din umeri.

— Am avut un incident, i-am spus, în timp ce terminam de băut apa.

Avea un efect liniștitor, ca și cum toată furia îmi cobora prin corp, dusă de apa rece.

— Mais quel incident?!

— Un incident. Ce incident, ce incident... Un incident ca toate incidentele.

— Te rog frumos să-mi spui ce s-a passe. Regarde-toi... Arăți ca un porc! Cum ai putut să te murdărești în halul ăsta?! Jur, nu știu ce să mă mai fac... Tot ce este mauvais la Tedy imediat e de regăsit și la tine! Pe ma parole, chiar nu mai știu ce să mă mai fac cu voi, mi-ați mâncat tous les jours... Și ton pere ăsta, parcă nici n-ar fi părinte, își pune mâna-n cur și spală-te pe cap! Quelle oroare... Ciorapii sfâșiați, haine distruse, vai de capul meu, cum poți să umbli așa prin

oraș?! Tu nu te gândești că poate ai o vârstă, poate te vede cineva pe stradă care te cunoaște, ce dacă e noapte?! O domnișoară trebuie în orice circumstanțe să fie aranjată și onorabilă. Nu e vorba aici doar de tine, pe toți ne bagi în gura lumii cu comportamentul ăsta! Oamenii văd și vorbesc. Nimeni n-o să spună, da, Victoria aia e o stricată, ci va spune – toată familia est une famille de stricați! Pentru asta am muncit eu?! Pentru asta am grijă să ies mereu pe stradă într-o ținută impecabilă? Ca să ajung de râsul oamenilor doar pentru că fii-mea est une irresponsable?! Cum te-am crescut eu?! Cu grijă te-am crescut, cu iubire, ca pe o floare, mon dieu... Ți-am dat cea mai bună și cea mai scumpă educație. Tot ce a fost mai bun pentru tine am păstrat. Și tu, se poate atâta nerecunoștință? Să umbli în toiul nopții cu noroi pe haine, comme une panarame!... Victoria, ou est toi?! Victoria!!! Victoriaaaaa!!!

— Aici sunt, nu mai zbiera, îi răspund din bucătărie, unde mă dusesem să-mi mai torn un pahar cu apă.

— Eu vorbesc cu tine, et toi... Tu pleci așa când vorbesc cu tine? Explică-mi și mie, te rog, cum au ajuns ciorapii tăi în starea aceasta.

— Păi... ciorapii probabil s-au sfâșiat în clipa în care un cârlig de remorcat mașini m-a prins de picior și a început să mă târască pe zăpadă. Cred că tot atunci mi-am luxat și mâna, dar, firește, asta e pagubă colaterală, comparativ cu

sfâșierea acestor mirifici ciorapi. Probabil că, în timp ce eram târâtă pe jos, în urma camionului, noroiul nesimțit a catadicsit să mi se urce pe haine și să mi le păteze, în așa fel încât să mă facă să par une panarame și să comploteze de fapt ca un mizerabil la ruinarea reputației tale. Sau, poate, cine știe, m-am umplut de noroi în timp ce stăteam pe jos și un camionagiu îmi ardea perechi de palme peste față. Firește, asta n-ar fi însemnat mare lucru, numai că, oroare, vorba ta, noroiul mi-a sărit și-n păr, iar, la ora asta târzie din noapte, orice fată zărită pe geam purtând noroi în păr nu poate fi decât une panarame. Deci, mă scuzi, ma mere, dar totul a fost împotriva reputației tale de femeie serioasă în această nefericită seară.

A amuțit și mă privește ușor speriată. Cam de pe când aveam 8 ani, nu mai poate deosebi când vorbesc serios și când o iau la mișto.

— Mais qu'est que ca? Ce camion, ce târât prin zăpadă? Ai avut un accident?!, întreabă, cuprinsă parcă dintr-o dată de frică.

— Nope, stai calmă, nu-i nimic serios. Glumeam și eu. Hai că mă duc la somn, îi spun, dar nu urc scările spre dormitor, ci intru din nou în bucătărie și îmi iau o doză de Ursus din frigider.

Asta o să mă ajute să dorm. O să-mi fac o baie lungă, o să beau repede berea și o să încerc să adorm. Iar mâine am să-i povestesc lui Tedy toată întâmplarea.

— Mais... mais qu'est que... Je ne comprends rien...

Se agită pe holul casei ca o găină în călduri, cu argila ei ridicolă de pe fața care oricum a început să i se umple de riduri, iar procesul este oricum ireversibil, oricât spanac ar consuma pentru măștile ei nocturne. Își pipăie bigudiurile și da, chiar o cred, chiar nu înțelege nimic. Nici n-ar avea cum.

— A, apropo, îi spun, în timp ce încep să urc scările spre patul meu confortabil care mă așteaptă și spre cada unde urmează să-mi savurez berea. Să-mi lași mâine niște bani pe dulap, pentru pastile. Probabil am fost violată.

18.

— Pipiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii....., se aude de lângă mine.

Glasul unui om care nu mai are nimic de pierdut pe lume.

Realizez că amintirea cu capra francofilă m-a amuzat într-o oarecare măsură. Uitasem de Jenică, cu vezica lui plină. Firește, Nelu încă nu s-a întors. N-a terminat muia.

Mda, îmi lăsase bani de pastile a doua zi, pe dulap. Chiar mulți bani, cât să-mi iau pastile de a doua zi pentru jumate de an de atunci înainte. Ceea ce, oricum, n-ar fi stricat. Mi-am luat însă numai câte pastile credeam că am nevoie și în rest i-am cheltuit pe două perechi de blugi, pe Elena, geaca de motor pe care o pierdusem seara trecută și pe care acum o am pe mine, beri cu Coco, beri cu Tedy și un plecat la munte tot cu Tedy.

Urcasem la etaj, cu berea, și mă pufnise râsul. De jos, capra tot scotea câte un "Mais... mais... je ne comprends...", la intervale regulate.

Avea dreptate Tedy. Orice ți s-ar întâmpla, prin orice chestie naspa ai trece, atunci când vii acasă și ea e pe acolo, prin peisaj, NU AI CUM să nu te binedispui. Am făcut o baie megasuperfierbinte, mi-am băut berea și am adormit imediat.

Dimineața, când m-am trezit, Tedy era în patul meu. Capra îi spusese ce înțelesese ea că se întâmplase, iar Tedy părea ciudat de afectat. Tot repeta că era vina lui. "Ești bolând, cum să fie vina ta", i-am spus. "Tu ai insistat să mai stau la chef și să plecăm împreună acasă. E doar vina mea, dacă trebuie neapărat să fie vina cuiva. Dar, cel mai corect spus, nu e vina nimănui. E doar una din întâmplările alea aiurea, ciudate, peste care trebuie să treci cât mai repede, atâta tot", i-am spus, și parcă s-a mai calmat.

Am făcut duș împreună și eu am plecat la școală.

— Pipi. Pipi. Pipiiiiiiiiiiiiiii, își strigă of-ul năpăstuitul de lângă mine.

— Hai să-ți dăm pipi, îi spun, și-l iau de braț. Mai știi, poate o să fie fun.

Ocolim benzinăria și găsim în spate budele. Îl bag pe oligofren la femei, gândindu-mă că o să stau și eu pe acolo să-l aștept. Îl împing înăuntru și trag ușa după el.

Mă minunez în oglindă de cearcănele mele care par să crească într-o jumătate de noapte cât altele într-o săptămână... când aud, din budă, un sunet firav:

— Pipiiiiiiiiiii...

La dracu', după ce l-am adus, tot nu face? Deschid, mă uit la prost. Stă și mă privește încurcat.

— Păi de ce nu faci?, îl întreb.

— Pipi, zice el, și realizez imediat că este probabil în așa hal de handicapat încât nu se poate descheia singur la pantaloni.

Intru și trag ușa. De alături, din buda vecină, se aud niște gâfâituri. E clar, probabil vreun pervers nebun care își face o labă nocturnă. Cu greu, găsesc fermoarul prostului și reușesc să i-o scot, ca să facă pipi în sfârșit cu ea. Dar tot nu face.

— Vrei să ies, ca să faci?, îl întreb.

Dă din cap că nu, nu. Bun atunci, îmi zic, și sprijin în continuare ușa. Ascult gâfâiturile de alături și îmi vine să mă cac pe mine de râs. Săracii oameni, unii din ei...

Boul tot nu se pișă.

— Bă, ce faci, nu mai vrei pipi? Dacă ți-a trecut, hai în pula mea înapoi, îi spun.

Mă privește speriat.

Mă gândesc că, săracul, poate e obișnuit ca taică-su, Neluțu, sau mă-sa, Afrodita sau cum naiba îi zicea, ăia de bănuia că bărbată-su dă ture din când în când pe la centuriste, să i-o țină bietului handicapat când trebuie să se pișe. Fără să mai stau pe gânduri, apuc penisul micuț și zbârcit al oligofrenului și îl îndrept spre veceu.

— Hai, fă pipi, îi zic, cu cel mai blând glas pe

care-l găsesc la ora asta imposibilă.

Poate chiar prea blând. Poate sexy de blând, pentru că observ că penisul micuț al prostului nu mai e dintr-o dată chiar atât de micuț. Nu știu de ce, îmi vine să-l felicit. Ia uite, poți avea erecție, vreau să-i spun, dar mă gândesc că-l sperii și mai tare și adio pipi. Oricum, nu pare să vrea sau să poată să mai facă ceea ce ceruse când venisem aici. Stă sprijinit de perete și a început și el să gâfâie încet, în ton cu zgomotele labagiului de alături.

I-o frec încet, pentru că mi se pare fun. Nu știu de ce, chiar mi se pare fun. Cred că și lui, într-o anumită măsură, fiindcă are un zâmbet larg pe față. Îmi amintesc că, pe lângă hârtia de 50 de lei, am luat de la Doru și 2 prezervative. Le am în rucsac, iar rucsacul e la mine, pe umăr.

— Stai așa, îi spun handicapatului.

El stă, dar scâncește a regret în momentul în care îmi iau degetele de pe organul care îi pulsează. Alături, în budă, omul dedat păcatului onaniei gâfâie din ce în ce mai aprins.

Găsesc în rucsac prezervativul. Încerc să îl rulez pe penisul obiectului uman pe care-l am la îndemână, dar operațiunea e teribil de grea. Se smucește, semn că nu i s-a mai pus niciodată cauciuc pe puță.

— Stai cuminte!, îi zic.

Am reușit, cu chiu, cu vai. N-am reușit să i-l rulez până jos, fiindcă începuse să mă împingă. La naiba, poate ăsta o să fie primul lui act sexual.

N-ar fi așa naspa, chestia asta sfârșește prin a mă excita destul de tare, ca și gemetele omului de alături, care pare pe cale să termine. Las jos capacul budei, mă așez cu picioarele desfăcute și-l trag pe oligofren deasupra mea. Firește că stă ca o balegă, așa că îl ghidez cu degetele. E în sfârșit înăuntru, dar nu prea știe cum să se miște.

— Dă-te jos, îi zic.

— Mnu, zice el.

Păi sigur, parcă e după tine. Îl dau jos, pe urmă mă așez peste el pe capacul budei. Mă las încet, cât să-i dau timp să înțeleagă ce se întâmplă. Scoate un chițăit ciudat, dar oarecum sexy. Încep să-l fut din ce ce în ce mai repede și am trei imagini în cap, care se tot succed în timp ce oligofrenul chițăie, iar labagiul din buda vecină se apropie repede de orgasm: fac sex cu Dev, suntem pe o terasă de bloc, și toată clasa, în frunte cu diriga, e acolo și ne privește – diriga fumează o țigară lungă și dă din cap dezaprobator. A doua imagine – cea din momentul ăsta: fut un handicapat, într-un veceu cam murdar, fără hârtie igienică, dintr-o benzinărie undeva între Predeal și Ploiești. A treia imagine n-are neapărat legătură cu sexul: îmi dau seama că îmi doresc foarte mult să port vara asta sandale din alea transparente despre care îmi povestise Coco. Sandale din silicon, ușoare și comode, sandale sexy care îți fac piciorul să pară dezgolit. Simt că mă pregătesc să termin, așa că încetinesc ușor ritmul și pun o mână a lui Jenică în jurul gâtului meu.

Îi fac semn să strângă, dar nu pricepe. Gâtul, îi arăt, apasă-mă dracului pe gât. Se prinde el, vag, și reușește cât de cât să pună ceva presiune pe traheea mea, pentru a-mi intensifica orgasmul. În timp ce-mi dau drumul, cu ambele mâini lipite de pereții budei și cu picioarele încolăcite în jurul handicapatului, din buda vecină se aude:

— Nu mi-a mai supt-o nimeni așa niciodată! Bravo, fată!

Încep să râd. Așadar, nu era o labă solitară. Instant, realizez că sunt șanse ridicate ca omul de după perete să fie nimeni altul decât Neluțu, tatăl lui Jenică, prin urmare acopăr cu mâna gura handicapatului, care încearcă acum tot felul de triluri înăbușite.

— Șttt, în morții mă-tii.

Mă dau jos de pe handicapat. Mă doare gâtul rău, unde reușisem să-l fac pe prost să mă apese. Chestia asta o descoperisem în timpul unui joc cu Tedy. Aparent, frati-miu știa tot felul de șmecherii din astea sado-maso, poate doar de pe site-uri porno, poate chiar le experimentase. Viața sexuală a lui Tedy era pentru toată lumea un mare mister. E drept, pentru mine era un mister mai mic decât pentru ceilalți.

Știam că făcuse sex înainte de 10 ani. Știam că, apoi, diversificase foarte mult. Știam că făcuse sex cu femei atât foarte tinere, cât și destul de bătrâne. Umblau zvonuri că o făcuse și cu profa de engleză, din școala în care ne aflam provizoriu pe atunci. Profa de engleză era pe

la vreo 55 de ani... dar se ținea bine, după cum cădea de acord oricine o vedea. Știam că și-o trăsese și cu un tip. Un timp, umblase vorba că Tedy făcuse sex anal cu un Saint Bernard, dar nu-l întrebasem dacă era adevărat și nici el nu-mi confirmase de la sine putere. Mă rog, și el mă învățase chestia asta cu strânsul de gât. Cam pe la 8 ani, Tedy mă învățase să mă masturbez. Mă rog, știam să mă masturbez, dar nu cunoașteam toate tehnicile. Habar n-aveam că îți poți introduce și chestii în vagin. Primele chestii care au intrat în vaginul meu au fost degetele lui Tedy. Întâi două, apoi trei. Apoi, diferite chestii pe care Tedy mi le aducea, curios să le încercăm. Nu după mult timp, a venit și cu un vibrator. Într-una din serile haioase în care ne jucam de-a "băgat degetele în Vicky", Tedy mi-a prins gâtul subțire între degetele de la mâna pe care o avea liberă și a început să strângă. În câteva secunde mi-am dat seama că nu mai aveam aer și simțeam că gâtul îmi va fi strivit de presiune. Am început să mă agit, să dau din mâini, dar Tedy a făcut un simplu Șttt, continuând să-și miște degetele în vaginul meu. Învățase s-o facă din ce în ce mai bine. Când am avut orgasm, la numai câteva clipe după asta, a fost ceva total diferit de tot ce simțisem până atunci. A fost cam de trei ori mai intens, sau poate chiar mai mult. A mai fost apoi așa după o vreme, când Tedy mi-a dat un praf bej, ciudat, să trag pe nas. Mă rog, de atunci Tedy m-a tot strâns de gât, cam de fiecare dată

când ne jucam de-a băgatul degetelor.

Tot din experiența lui ciudată și secretă în ce privește sexul, Tedy m-a învățat cum e cu strângerea sfârcurilor cu o panglică, apoi cu cleștișori special concepuți pentru așa ceva. Chiar avea efect. Pe urmă, el a fost primul care m-a zgâriat ușor cu unghiile în talpă, în timp ce aveam orgasm. Și m-a mai învățat chestia aia cu pasul rapid al șoarecelui. Era ceva inventat de el, așa se lăuda, cel puțin. Nu existau decât patru oameni în univers care să știe cu ce se mănâncă pasul rapid al șoarecelui. Eram una din cei patru fericiți, dacă era să-l cred pe Tedy.

— Pipiiii, se aude, pe nepregătite, de sub mâna mea.

Incredibil, ăsta tot nu s-a pișat.

— Ștt, îi zic. Fă pipi și taci din gură, șoptesc.

Vechii ocupanți ai budei de alături sunt acum pe hol. Mi-o imaginez pe rozulie aranjându-și fața la oglindă, ștergându-și rujul roz care i s-a împrăștiat dincolo de conturul buzelor.

— Cât datorez?, întreabă de afară Nelu.

— Nimic. A fost plăcerea mea, răspunde vocea feminină.

Ca să vezi, îmi spun. Poate că am judecat-o greșit. Poate nu era curvă. Poate e o creatură mișto. Există un moment în viața fiecăruia din noi în care ne lăsăm înșelați de aparențe.

— Pipiiiiiiii, se aude din nou, de lângă mine.

— Șttt, șoptesc spre Jenică. E taică-tu afară,

vrei să afle ce ai făcut?, îl amenințț.

Nu cred că pricepe, totuși. Vocile au dispărut din peisaj, așadar se pare că s-a cărat Nelu cu falsa curvă. Deschid ușor ușa. Într-adevăr, holul este pustiu.

— Hai, pișă-te, îi spun retardatului.

Căcat, ce cearcăne pot să am. Și cât de încâlcit îmi e părul.

Lui Tedy îi plăcuseră mereu blondele. Deși Tedy chiar nu părea genul de tip căruia să-i placă blondele. Mă rog, genul ăla de tip care să se uite după pițipoance, după pizde supercolorate. Îi l-ai fi imaginat de mână cu o brunetă cu părul făcut țepi, cu multe pierce-uri pe față. Dar cred că părul blond era mai degrabă un fetiș. Nu îi plăcea, de altfel, orice fel de blond. Îi plăcea doar blondul pe care-l aveam eu în cap, vara. Ceva între natural, de la soare, și puțin, doar puțin, peroxid.

Mă rog. Sau mai era varianta în care nu-i plăceau de fapt blondele, ci îi plăcea Vicky. Asta era și varianta pe care o agrea Coco.

Din budă nu se mai aude niciun susur, așa că nu pot decât să-l felicit pe handicapat pentru reușita acțiunii îndelung amânată, dar într-un final dusă la bun sfârșit. Pișarea.

— Știi să ajungi înapoi la camion?, îl întreb, fără să mă obosesc să deschid ușa și să văd dacă e totul în regulă în veceu.

Dar nici nu e nevoie, fiindcă o deschide el și iese cu un rânjet uriaș pe față. Nu, sexul nu

reușise să îl facă atât de fericit. Nici discuțiile cu taică-su, nici călătoria în cabina camionului, nici întâlnirea cu mine. Golirea vezicii era cel mai minunat lucru care i se întâmplase oligofrenului pe ziua de astăzi.

— Mă duc la camion. O iau înainte, să vii și tu în câteva minute, îl instruiesc.

Degeaba. Abia ies eu, că nebunul scoate și el capul, țopăind în urma mea, de parcă am fi un cuplu debil care s-a gândit să retrăiască Halloween-ul, costumându-se mental în doi iepuri mari și fericiți.

Văd camionul, îl văd și pe Neluțu cu burta scoasă la înaintare, fumând fericit lângă camion. Mă îndrept spre el, cu iepurele mare zburdând fericit în urma mea, când aud, de după o mașină parcată în lateral:

— Pisi! Tu, da. Vino un pic încoace.

19.

Mă apropii de ea și rozulia îmi întinde o țigară. O iau și o aprind de la țigara ei.

— Eu sunt Vanessa, spune ea.

— Vicky, îi zic și îi întind mâna, politicoasă.

Mă amuz în gând amintindu-mi cum a refuzat să-i fie plătite serviciile oferite. Cred că e o gagică care ar merita aprofundată.

— Ești cu handicapații ăia doi?, mă întreabă ea.

— Hah, e așa evident? Că-s handicapați, vreau să zic.

— Păi da... Uită-te la ăla tânăr, săracu', cum își ține mâinile, zici că se pregătește să sară la groapă! Și cum își târâște el piciorul ăla... Fii atentă cum își bălăngăne capul! Aș zice că e chiar sexy.

O contemplu pe Vanessa din cap până-n picioare. Îmi place.

— Păi chiar e sexy, într-un fel, ușor sick, ca să fiu sinceră. E sexy când îți dorești altceva decât normalul ăla boring.

— Exact!, confirmă Vanessa, cumva

încântată de intuiția mea.

Mă rog, nici nu e foarte greu să reconstitui genul ăsta de raționament. Cu siguranță, în cărțile de psihanaliză el poartă o denumire complicată și greu de reținut. Eu îi spun pasiune pentru diversitate, poftă de a explora lumea, atenția pentru tot ceea ce există în jurul meu. Ceva de genu'.

— Nu-s cu ei, adică abia i-am cunoscut. M-au luat din Predeal cu stopul.

— La Buci mergi?

— Da, îi zic. La București. Și-n pula mea, chiar mă grăbesc, trebuie neapărat să fiu mâine – adică azi – acolo.

— Și n-ai vrea să schimbi mașina?

— Cum adică?, o întreb pe Vanessa.

— Te duc eu. Cu chestia aia mică, albă, de acolo, zice ea, și îmi arată o mașinuță minusculă, pătrată, din aia cu numai 2 locuri.

Nu știu de ce exact, mă așteptam ca, în cazul în care ar fi avut o mașină, să fie tot roz.

— Păi... beton. Sigur, e mai fain cu tine, îi răspund și chiar sunt cât se poate de sinceră.

— Hai să-i dăm bătaie, că și eu trebuie să fiu la cursuri de Kangoo Jumps de la 7 prin Pipera. Măcar să am vreme să trec pe acasă.

Îmi dau seama însă că am un feeling aiurea, ca și cum am lăsat ceva neterminat. Ca și cum, dacă plec acum cu ea și în mai puțin de două ore sunt acasă, stric o parte a călătoriei care ar fi putut să fie mișto.

— Auzi, îi spun blondei îmbrăcate în roz. Ai chef de ceva trăznit, ultramegatrăznit? Cea mai trăznită chestie ever?

— Hm, de ce nu. Îmi plac trăznăile. Zi, să te auzim!

— Hai să-l răpim pe handicapat.

Vanessa termină țigara, o aruncă pe jos și o stinge cu vârful adidasului roz bonbon. Mă privește foarte atentă câteva secunde. Eu mă abțin din răsputeri să nu izbucnesc în râs. La fel mă abțin și să-i arăt entuziasmul meu, care m-a pălit odată cu ideea răpirii. Tensiunea e ruptă de fată, care pufnește într-un râs imposibil de stăvilit.

— Doamne, nu ești normală! Ce idee, auzi, să l răpim pe handicapat! Doamne ferește! Știi... mă bucur tare că te-am întâlnit.

— Și eu mă bucur, îi spun, și râdem împreună ca apucatele.

— Păi hai, fugi. Adu-l încoace și al nostru e. Singura chestie naspa e că habar n-am unde să-l punem.

Arunc o nouă privire mașinuței ei minuscule. Mda. Poate că ar încăpea în portbagaj. Dar cum să-l bagi în portbagaj fără să te vadă cineva?...

Chiar în punctul culminant al cugetărilor mele, tatăl retardatului, imbecilul libidinos bătrân, Nelu, începe să claxoneze. Vrea să plec, probabil, ne cheamă pe mine și pe Jenică la camion. Claxoanele lui sunt din ce în ce mai

nervoase. Le însoțește și cu strigăte, din care disting ceva aluzii la rudele plecate dintre cei vii ale bietului băiat. Plăcuța cu "Nu te v-om uita Jeane" se clatină sus, în față.

Dintr-o dată, îmi vine o idee.

— Îl ținem în mașină, la picioarele noastre. Ghemuit, pe jos.

— Ok, zice Vanessa. Cred că o să meargă. Fii atentă. Trag eu mașina pe partea astălaltă, lângă veceuri, ca să nu ne vadă taică-su. Tu îl chemi spre mașină, îl băgăm înăuntru și îi dăm bice.

Zis și făcut. Mă rog, doar zis, momentan, dar sunt convinsă că planul rozuliei va merge. Sunt ușor contrariată, habar n-am ce este fata asta, sau cam ce vârstă ar putea avea. De aproape, pare ceva mai bătrână față de cum mă gândisem eu, la prima vedere. Dar acum să ne concentrăm puțin... Așadar, handicapatul. În timp ce mă îndrept spre budă, unde am o bănuială că s-ar fi refugiat, îl observ ascunzându-se după un stâlp. Râde și-mi face cu mâna.

— De cine te ascunzi?, îl întreb.

— Ascunzi, îmi răspunde el.

— Vrei să te dai în leagăn?, îl întreb, străfulgerată de un moment de genialitate.

— Leagăn!, zice el, plin de entuzisam.

Îi lucesc ochii, iar gura refuză să i se mai închidă.

— Hai cu mine să te dau în leagăn, îi spun.

— În leagăn...

Ajungem la mașina fetei.

— Intră, îi spun, ușor poruncitor.

— N-nu, face el.

Vanessa, la volan, râde.

— Ia uite, are personalitate puștiul...

— Hopa sus, insist eu. N-ai zis că vrei în leagăn? Ăsta e leagănul. Arată doar ca o mașină, da-i leagăn.

Jenică pare neîncrezător la început. Ne privește pe amândouă și mormăie ceva, ne mai privește o dată... pe urmă se urcă în mașină, întâi cu un picior, așa cum încerci să vezi dacă e rece apa. Se așază pe locul liber de lângă Vanessa.

— Nu acolo, treci jos!, îi spun. Jos!

Dar câinele biped refuză să asculte comanda. Cu așa un tată ca Nelu, firește că n-a avut parte de un dresaj profesionist. N-am ce face, înghesui prostul și mă așez lângă el, în margine. Vanessa iese cu spatele din parcare și, chiar în fața benzinăriei, ghinionul naibii, Nelu, pe scările camionului, își zărește progenitura în minimașina rozuliei.

— Hooo, morții mă-tii de panaramă, ce faci cu fii-miu acolo, fă?!, zbiară el.

E foarte caraghios cum stă așa, revoltat, cu burta înainte și cu o mână în buzunar, cu cealaltă agățat de camion. Încep să râd. Vanessa însă pare ușor impacientată.

— Să i-l dăm?, mă întreabă ea.

— Nu cred că e nevoie, zic eu, râzând în continuare.

Am ieșit din parcare. Vanessa a băgat viteză pe șosea, iar bietul Nelu a rămas lângă camion, gesticulând furios, nehotărât ce ar trebui să facă. Mă gândesc cum va arăta următoarea lui convorbire telefonică cu Vasilica lui, Ginuța parcă – "Alo, muiere, vezi că l-a răpit o nimfomană pe fiul nostru... Da, pe Jenicuță... O nebună, o panaramă, dracu' știe cine și de ce... Ca să-l exploateze sexual, normal... Păi i-a plăcut băiatu'... De unde știu că e panaramă, e, de unde? După cum arăta, morții mă-sii de curvă... Numai pocnitoare e peste tot, se întinde cu oricine, prin veceuri la benzinării... E, de unde știu, știu eu... Păi cum, nevastă, știu eu unde merge, unde să mă duc?... Păi și poliția ce să facă, ai băut gaz? De unde să o ia ei pe panaramă, din București pe dreapta?! Acu', l-a luat, l-a luat... Să se spele cu el pe cap... Poate se satură de el și-i dă drumu'... Las că știe și el, că e băiat educat, o să-și cumpere prezervative... Da' n-are bani săracu', că l-a luat ca din oală... Păi de ce să-i dau, fă? Dacă era lângă mine acilea, la ce să-i trebuiască bani?! De unde să știu că-l răpește panarama?... Da, o nebună... A răpit și o fetiță... Aia de-o dusesem io cu mașina câțiva kilometri... Nu, fă, ce să fac cu ea... Ce crezi că-s io, satanist din ăla, necrofil?... Era o fetiță, de vreo 14 ani, ce pula mea, cum s-o fut, ești lovită la cap?... Acu' lasă, i-o da aia drumul la băiat cândva... Nu știe să ajungă acasă, nu cred... Da' poate întreabă el, se descurcă, e băiat deștept, nu l-am ținut atâta prin școli?... Poți să

aprinzi o lumânare, nu strică, da' ce bun poate să facă? Las' că vine el într-o bună zi înapoi... Auzi, muiere, nu te mai văita atâta, bine că-l mai avem măcar p-ăla micu'."

— Ia mâna de acolo!, strigă Vanessa la handicapat, care pare fascinat de mânerul frânei, pe care-l lovește cu ambele mâini, cu putere, și râde.

— Stai, mă, cuminte. Te dăm jos, îl amenințe pe Jenică.

— Jooooos, zice el.

— Nu-ți place în leagăn?, îl întreb, râzând.

Acum a descoperit oglinda de deasupra Vanessei. O înghesuie pe femeie ca să ajungă să se vadă în oglindă.

— Ah, dar ce enervant e!... Potolește-l, please, mă roagă ea, cu vocea ei suavă.

Nu știu de ce, blondele au în general voci mai feminine decât brunetele. Coco, de pildă, are voce aproape băiețească.

— Treci jos, treci jos imediat, țip la el, băgându-i degetele în păr și trăgând cu putere.

— Jos imediat, au, au, zice el.

Culmea e că devine ascultător. Se ghemuiește la picioarele mele. E clad, moale și confortabil. Îmi ridic picioarele pe spinarea lui.

— Eh, altă viață, răsuflă ușurată Vanessa.

Întâmplarea nu fusese ceva nasol sub toate aspectele. Faza e că, la câteva săptămâni după ce trecuse, și după ce începusem cât de cât să

o uit, mi-am dat că se schimbase felul în care priveam oamenii. Mi se păreau proști. Proști, neinteresanți și caraghioși. Mă amuza teribil goana lor retardată după lucruri pe care nici măcar nu și le doreau cu adevărat și, cu atât mai puțin, nici nu erau pe aproape de a le merita. Numai idioții total nu realizează că există lucruri pe lume pe care nu le vor avea niciodată, pentru că nu li se potrivesc, pentru că lucrurile alea nu-s făcute să fie ale lor. Mă distrau profii, mă distrau uteristele de tot felul, mă distrau părinții nemulțumiți de copiii lor rebeli, mă distrau oamenii în vârstă. Ce-și doreau profii mai mult și mai mult? Well, pe lângă salarii ceva mai mari – dacă se poate, de 7-8 ori banii pe care îi luau în prezent – își doreau ca elevii să iubească învățătura și școala și să acorde respect dascălilor. Ce nu pricepeau ei era că lucrurile astea nu aveau să se întâmple niciodată și, oricum, nu aveau să se întâmple din senin, fără efort. Trecuseră de mult vremurile alea biblice despre care ni se povestea la orele de română sau dirigenție: nu știu ce mare personalitate, care în copilărie fusese sărac lipit, iubea cartea atât de mult încât învăța pe ascuns în timp ce păștea gâștele pe câmp. Bieții profi ne tot dădeau exemplul ăsta nostalgic și trist, ca și cum, dacă ni l-ar fi repetat isteric, dintr-o dată valorile lumii de azi aveau să se răstoarne cu curu-n sus și noi toți aveam să renunțăm la a ne mai dori mobile cât mai profi, haine cât mai scumpe, corpuri

cât mai sexy, călătorii cât mai exotice, mașini cât mai sofisticate și brusc ne-am da seama că valoarea supremă a omului e să învețe ceea ce-i spun profii. Săracii nu înțelegeau că lumea de azi funcționează după cu totul alte principii, iar noi, copiii, ne adaptăm pur și simplu din mers. Nu pentru că valorile de azi ar fi cu adevărat ale noastre, ne-ar reprezenta în vreun fel, ci pentru că e mai bine pentru noi să ne adaptăm, să nu ne trezim lăsați pe afară. Și mai era un lucru important pe care săracii profi patetici nu-l pricepeau nici să-i pici cu ceară: erau și ei vinovați de direcția în care o luase lumea de astăzi. Ei, alături de toți oamenii maturi, care stătuseră cu degetu-n gură și observaseră resemnați cum se schimbă societatea și cum impune noi subiecte ce trebuie prețuite. Era o imbecilitate să ne reproșeze nouă, copiilor, că avem capacitatea de a ne adapta la o lume creată prost de către ei. Stătuseră ani, ba chiar zeci de ani, pe margine, observând detașați mersul chestiilor care contau. Uneori se scandalizaseră, dar în particular, cu voce șoptită. Uneori, își mai făcuseră pe ascuns câte o cruce. Atât. Probabil, dacă și-ar fi trăit prima parte a tinereții în lumea de azi, ar fi compus o petiție online, cerându-i lui Dumnezeu să aducă din nou pofta de învățătură în sufletele bieților copii rătăciți pe calea idolilor materiali. Cu petiția asta ar fi dormit liniștiți noaptea, convinși că au făcut tot ce au putut pentru a transforma lumea într-un loc minunat.

Și erau proști și dintr-un alt motiv, mai banal. Pur și simplu nu înțelegeau că există și copii nu din cale-afară de inteligenți, care sunt exclusiv produsul părinților lor. De pildă, eu și Tedy, care eram geniali cu acte în regulă, eram produsul a tot ce se întâmplase în viața noastră. De asta nu semănam întru totul cu părinții noștri retardați. Dar alții nu avuseseră norocul ăsta. Așadar, un plod de 11 ani care visează manele, mobil de ultimă generație, mașină, pizde blonde cu silicoane numărul 6, vacanțe prin diferite insule, cu cocktailuri colorate și pizde multe dezbrăcate în jurul lui nu e vinovat cu nimic. Nu visează chestiile astea fiindcă e pervers, sau rău, sau devotat Satanei. Le visează pentru că și tasu le visează. Deci era tot vina generației lor, cea din care făceau parte și profii. Ba chiar mai mult decât atât. Unii profi aveau boraci acasă și – guess what – habar n-aveau să îi educe în așa fel încât, în 10 ani, să devină acei elevi la care visau ei umed. Îi creșteau cu Acces Direct, cu Inna, cu Salam, cu certurile de dimineața până seara de la Tv, apoi cu certurile live acasă, îi lăsau să asiste la discuțiile în care era vorba într-un procent de 90 la sută despre bani și 10 la sută despre mâncare. Fără să-și dea seama, le băgau în sânge ideea că numai banii și mâncarea contează atunci când devii matur. Apoi, dintr-o dată, boracul creștea, ajungea să își exprime un fel de protogusturi, de început de personalitate, și vacile și boii se scandalizau dintr-o dată. Vai, dar de ce

ascultă manele? Pentru că și tu asculți, vită. Vai, dar de ce nu știe să pună cratimă? Pentru că i-ai populat viața cu retardați care nici ei nu știu să pună cratimă. Vai, dar de ce nu pune și el mâna pe o carte? Pentru că nu i-ai arătat prin nimic că cititul îi poate aduce vreun fel de recompensă în viață.

Când ajungeam la ce-și doreau uteristele, aici era distracția cea mai copioasă. În general, uteristele de vârsta mea și un pic mai mari își doreau, în esență, un anumit mascul. Se îndrăgosteau (80 la sută), li se punea pata, sau credeau că e bine pentru ele să fie văzute lângă un anume exemplar masculin, fie pentru bani, fie pentru prestigiu. Apoi începeau crizele și nebunia. Pentru a ajunge la masculul dorit, trebuiau să fie: frumoase, epilate, cu părul strălucitor, cu unghiile îngrijite, suple, cu pielea tonifiată, bronzată, catifelată, hidratată, cu buzele glossate, cu sânii mari și rotunzi, cu fundul bombat, cu gâtul drept, fără cocoașă, fără celulită, fără vergeturi, cu genele lungi, pleoapele atent machiate, cu călcâiele bine exfoliate, cu gleznele subțiri, cu hainele cele mai pe trend, dar și cele mai potrivite pentru silueta lor; cu pantofii cei mai pe val, indiferent cât trebuiau să scoată din portofel pentru a-i avea. Cu topurile asortate mereu în culoarea anotimpului. Cu o poșetă de vară și una de iarnă. Cu o poșetă în culoarea pantofilor și sandalelor, și alta într-o culoare diferită, pentru o pată de culoare și un stil mai wild. Cu

o poșetă din piele, una din piele întoarsă și una din material textil. Cu o poșetă mititică, prinsă cu lănțic pe umăr, pentru club și disco, și un rucsăcel pentru mers la școală, în care să încapă un caiet studențesc sau măcar o agenduță. Cu o poșetă cu franjuri și una cu ținte. Cu o poșetă cu ținte aurii și alta cu ținte argintii. Cu ghete cu ținte pătrate și ghete cu ținte piramidale. Cu ghete negre cu ținte, dar și ghete roșii sau albastre cu ținte. Cu ghete maro închis sau roșcat, dar și nude, pentru că lungesc piciorul. Cu ciorapi negri, fiindcă subțiază, dar și maro, fiindcă sunt stylish, dar și roșii sau portocalii, fiindcă sunt crazy și dau bine la imagine, dar și o pereche verzi, fiindcă sunt sexy, mai ales la o fustă de blugi. Cu abonament la fitness, dar și pilates, și tae bo, și sărituri de cangur. Cu abonament la cosmetică, masaj, coafor, saună, piscină, mani-pedi și cursuri de aranjat frumos florile în viitoarea lor casă. Undeva, în toată această fugă retardată ce avea ca scop transformarea în femeia perfectă, biata uteristă își pierdea masculul mult visat. Poate din cauză că programul lor era prea încărcat și pur și simplu nu mai aveau timp pentru a alerga și după tip. Poate fiindcă, atrase de mirajul feminității în permanentă perfecționare, masculul nu mai părea deloc interesant. Sau, cum se întâmpla de cele mai multe ori, tipul fugea cât îl țineau picioarele, speriat de bagajul interminabil cu care uterista îi venea la pachet. Să fim serioși... Una e să te combini cu o pizdă și cu

totul altceva e să te combini cu 20 de abonamente la saloane și un dulap cu opt uși plin numai cu încălțăminte de iarnă. În general, oamenii cu ceva în cap au tendința să-și simplifice viața, nu să și-o încarce inutil.

Mda. Și părinții, supărați că fiii și fiicele lor se revoltă împotriva unui sistem de tot căcatul, pe care ei l-au lăsat moștenire lor fiindcă au fost prea proști sau prea lași să le lase unul care chiar să funcționeze. Rușine nouă că ne revoltam împotriva prostiei, prejudecăților și conformismului ăla degeaba. Rușine nouă că avem idei, rușine că suntem originali și inventivi. Să ne punem cenușă în cap, să ne tăiem un deget de la mână drept pedeapsă că ne-a trecut prin cap că am putea schimba lumea. Cum de îndrăznim să nu acceptăm căcaturile pe care ei le-au mestecat și înghițit cu zâmbetul pe buze? De ce suntem aroganți, de ce căutăm propriul nostru drum? Rebelii vor arde în iad, spun ei. Să trăim în frică, în impotență, în lașitate, în prostie, asta e soluția, asta visează ei pentru noi. Din iubire, firește. Fiindcă ne vor binele.

Pe urmă, coșmarul vieții lor. De ce fumăm, de ce bem, de ce facem sex, de ce chiulim de la școală, de ce pierdem nopțile prin oraș? N-ar trebui să avem hobby-uri, n-ar trebui să avem pasiuni, n-ar trebui să avem nici măcar preferințe muzicale sau culinare. Ar trebui să ducem o viață de măgar. Să-ți știi mereu locul, să stai în banca ta și să-ți vezi de treaba pe care o ai de

făcut, spun ei. Aceleași sfaturi pe care le-ai putea da fără probleme unui măgar. Ei, uite, noi nu vrem să fim măgari. Vrem să simțim gustul lumii în care trăim, nu doar să ne uităm la ea cu jind, cu bale la colțurile gurii. Vrem tot, vrem acum. Vrem să alegem, vrem să știm ceea ce ne place și ce nu, vrem să simțim cât mai mult pe propria piele. Vrem să fim ființe întregi, unice, cu personalitate, să fim colorați și intenși, nu doar roboți sau doar măgari. Au fost ei destul și pentru noi.

Nu mă interesează să mă apuc de sex la 20 de ani și de fumat la 30. La vârsta aia, cred că o să am cu totul alte preocupări și alte rahaturi de descoperit.

Oamenii în vârstă... Ăștia, sincer, nu mă distrau chiar așa rău, ci mai degrabă mă întristau. Am avut pentru ei dintotdeauna o slăbiciune. Îmi iubeam străbunicii, pe care îi consideram unii dintre cei mai simpatici oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Eram mândră de ei. Mă durea să știu că nu vor mai fi mult timp pe aici. Țuki, străbunica mea, era femeia pe care aș fi înlocuit-o oricând cu mama, la modul că aș fi dat 80 de vaci proaste pentru o Țuki. Restul bătrânilor însă mă întristau foarte tare, fiindcă nu înțelegeam de ce sunt așa cum sunt. Aveau probleme mari, erau săraci, bolnavi, părăsiți, însinguranți și plictisiți. Și, cu toate astea, nu-și priveau niciodată problemele în față, să încerce să le rezolve cumva. Se refugiau într-o altă lume, într-o lume atât de nepotrivită lor. Toți bătrânii

tării ăsteia trăiau și trăiesc pentru și prin televizor, cum bine zicea manelistul de mai devreme. Acolo e întreaga lor viață, acolo sunt preocupările lor, grijile lor. Îmi venea să plâng când vedeam un bătrânel pe o bancă în parc, care nu-și mai recunoaște nepotul sau nici chiar fiul, în schimb ar recunoaște-o pe Luciu și dacă ar vedea-o în telegondolă, la un kilometru în aer. Oamenii care habar n-au când și-au văzut ultima dată prietenii și rudele, dar care așteaptă cu masa pusă să iasă Andreea Esca din televizor și să mănânce cu ei un papanaș. Ce naiba le făcuse televizorul, ce promisiuni ascundea el, în așa fel încât să devină centrul vieții lor?

Și, firește, toți ăștia erau doar o parte din toată îngrămădeala enormă de oameni proști în mijlocul căreia trebuia să supraviețuiesc. Iar Întâmplarea îmi deschisese cumva ochii, mă făcuse să văd lumea în culorile ei reale, neînfrumusețate. Sau poate că nu fusese Întâmplarea. Poate eram pur și simplu la vârsta la care se întâmplă genul ăsta de lucruri. Treziri, eliberări, înțelegeri. Tedy îmi povestise cum chinezii sau indienii sau alte neamuri din astea au o filosofie în care se spune explicit că trăim într-o lume pe care de cele mai multe ori nu reușim s-o vedem așa cum este. Oamenii sunt supuși iluziei, iar iluzia, care adesea e singura care ne ajută să mai bifăm în calendar o zi, încă o zi, trebuie înlăturată pentru a înțelege lumea. Vălul Mayei era iluzia, la oamenii ăștia ciudăței, și îmi plăcea

numele Maya. Mi-ar fi plăcut ca, dacă voi avea cândva o fetiță, să-i spun Maya. Dar nu prea aș vrea să am copii, poate doar cu o singură excepție: dacă i-aș face cu Tedy. Copiii pe care eu i-aș face cu Tedy fie ar distruge universul, fie l-ar salva. Oricum, ceva ar schimba, ceva s-ar putea întâmpla cu viețile lor. Ar fi singurii oameni care ar putea face asta.

— Ce dracului pute așa? S-o fi căcat ăsta pe el?, aud de lângă mine, de pe buzele brunetei frumoase și bronzate care stă la volan.

20.

Prima mea reacție este să mă sperii și să mă uit cu ochii mari la ea, ca o proastă picată din lună. Așa cum se mai uita mama uneori la carnetul meu de note. WTF, dar femeia asta era blondă! Apoi, ca prin vis, în ceață, îmi amintesc că am văzut-o, da, am văzut-o, în timp ce mă gândeam la uteriste, am văzut-o pe Vanessa scoțându-și părul blond și lung de pe cap și dând la iveală un păr ceva mai scurt, negru și buclat. Perucă. Nu era blondă în realitate, așa cum nu era, probabil, nici curvă, fiindcă curvele cer bani întotdeauna când sug pula clientului. Pentru curve, toți bărbații sunt potențiali clienți. Părul blond era vălul Mayei, vălul pe care-l folosea Vanessa ca să înșele pe toți cei care o priveau.

Hm, da. De fiecare dată când Tedy îmi spunea ceva nou, fie că era istorie, filosofie, muzică, literatură, mă marca o vreme. Tedy era teribil de genial. În cele mai multe zile, chiar era idolul meu. Cum se face atunci că nu-i povestisem niciodată CU ADEVĂRAT ce se petrecuse în noaptea aia?

Well, în primul rând nu-i povestisem, cu detalii și tot, pentru că mi-era teamă că mă va admira mai puțin. Poate că avea să mă disprețuiască. Poate că avea să-mi țină o predică, să-mi explice ce ar fi făcut el în locul meu. Poate avea să-mi spună, pe șleau, că fusesem o proastă.

Îi spusesem, în schimb, lui Țuki. Și îmi părușe rău, fiindcă povestirea mea o făcuse nefericită, sau cel puțin așa păruse. E drept, la Întâmplare Țuki avea 82 de ani, trecuse prin 3 accidente cerebrale și nu prea mai procesa informația așa cum trebuie. Dar mă simțisem bine în timp ce-i povestisem.

Firește, capra de mama nu primise alte detalii de la mine. Îmi dăduse bani, mă întrebase dacă am rezolvat, și cam atât. Ba nu, mai fusese o fază. La numai câteva săptămâni după întâmplare, diriga o chemase să o certe că nu sunt cuminte, că nu fac aia, că nu fac aialaltă, că de ce chiulesc, că aș putea să am note mai mari la mate și fizică, bla, bla. Și, după trei sferturi de oră în care tembela de dirigă o tocase la creieri, mama se ridicase din bancă, își îndreptase fusta, își aruncase geanta pe umăr și îi spusese calm, sobru, dar categoric:

— Doamnă dragă, fiica mea a fost violată. Eu cred că, date fiind aceste circumstanțe, se descurcă absolut remarcabil. Cred că, dacă fiica sau fiul dumneavoastră ar fi fost în locul ei, s-ar fi difuzat până acum un reportaj despre sinuciderea ei, respectiv, a lui. V-am salutat, o seară

frumoasă să aveți. Păstrăm legătura.

Toată discuția mi-o povestise Tedy, care se afla în sala alăturată, relaxându-se la un joint, după ore, cu câțiva amici.

Din păcate, foarte rar se manifesta capra mea așa. În cea mai mare parte a timpului, era o capră proastă, de care îmi era rușine. Dar, se pare, o dată pe an măcar ne făcea să ne amintim că, la urma urmei, avem ceva în comun, suntem, de bine, de rău, un fel de familie. Trăznită, dar totuși familie.

— Ai făcut pe tine?, îl întreb pe Jean, care dormitează la picioarele mele.

Într-adevăr, miroase a caca, dar poate fi și de afară. Așa mai miroase uneori pe lângă cotețele de porci. Căcat, încă n-am deloc idee pe unde mai suntem și cât mai e până acasă.

Coco spunea că sunt norocoasă că am prins în viață alte patru generații din familia mea. Da, până împlinisem 9 ani, trăise și stră-străbunica mea, Tanti Aglaia. Murise cu patru zile înainte de a împlini 100 de ani. Nu mai vedea, mergea prin curte numai pe bâjbâite, dar îmi recunoștea vocea și se bucura întotdeauna când veneam să o văd. Pe mine mă iubea cel mai mult. De Tedy îi era puțin frică, iar pe mama, din câte realizam eu, nu prea putea să o sufere. Firește, chestia asta era îndeajuns ca să mi-o facă foarte simpatică, dar nu era numai asta. Cu numai un an și

ceva înainte să moară, fusesem în vizită, toamna. Bărbații erau prin vie, cu treabă, la un pahar (culmea, mi se părea foarte fun să culegi struguri ca să faci vin în timp ce bei bere), și țin minte că i-am pus bătrânei să asculte Green Day, tot albumul American Idiot. Aveam sonerie la mobil din Jesus of Suburbia (în perioada aia aveam oricum o fixație pentru Kelli Garner, ea era exact cum îmi doream eu să arăt, și eram și puțin îndrăgostită de Lou Taylor Pucci și de țepii lui din videoclip) și Tanti Aglaia a întrebat cine cântă asta, așa că i-am pus tot albumul. Mama s-ar fi plictisit; n-ar fi oprit muzica, ca să nu mă jignească, dar s-ar fi apucat de orice altceva, cum ar fi fost pilitul unei unghii ciobite la vârf, cusutul unei mâneci desprinse la rochie, culesul de scame de pe covor, ba chiar spălatul unui geam. Tanti Aglaia, in schimb, a ascultat cu atenție, încercând să fredoneze câte un refren. Pe la sfârșit, a suspinat și a zis ceva de genul că, dacă ar fi fost și măcar cu 40 de ani mai tânără, acum ar fi vorbit și ea engleza. Mă pusese deja să-i spun câteva cuvinte în engleză, cum ar fi corespondentele la "Bună ziua", "Ce mai faceți", "Numele meu e Aglaia", "Te iubesc". Oamenilor mereu le place să afle cum se spune "Te iubesc" în limbi străine. Nu știu de ce. Probabil așa au senzația că pot compensa lipsa de afecțiune din viețile lor. Sau poate vor să rămână deschiși la tot felul de posibilități, sperând că într-o zi va veni un străin sau o străină de pe un continent

îndepărtat, ei îi vor spune "Te iubesc" în limba aia a străinului pe care n-o cunoaște nimeni, iar el sau ea le va oferi o viață nouă. Un pornit de la zero. Tabula rasa, o expresie pe care o auzisem la Tedy. Anyway, la 98 de ani și jumătate, Tanti Aglaia e posibil să fi fost cel mai vârstă român care să fi ascultat vreodată albumul American Idiot.

Am plâns când a murit, dar, pula mea, deja se întâmplau lucruri, deja aveam chestii multe la care să mă gândesc, aveam nopți în care nu puteam adormi fiindcă știam că am lucruri lăsate neterminate, știam că există situații fără ieșire în viața mea, știam că poate aveam, în timp, să dezamăgesc oameni care îmi plac. Îmi făceam planuri, aveam speranțe și, cu ele, veneau și multe decepții, inevitabil. Creșteam.

În afară de asta, capra se certase cu șobolanul și n-a vrut să mergem la înmormântarea lui Tanti Aglaie. Nu voia ca bunicii ei, străbunicii mei, să pună întrebări: unde e băiatul, ce este, v-ați certat, nu-i bine pentru copii, puneți mâna de vă împăcați. De parcă n-ar fi putut discuta cu ei așa cum vorbesc oamenii, să le explice ce și cum. O tâmpenie, dar devenise deja o capră puternică, rigidă, și nu aveam prea mulți sorți de izbândă atunci când mă încumetam să o contrazic.

Îl întrebasem și pe Tedy dacă nu vrea să dăm o fugă, cu trenul, ca să-mi iau și eu rămas bun de la stră-străbunica. Tedy a stat un pic pe gânduri, cât pe ce să fie de acord. Nu era prima

dată, plecam cu el pe ascuns în o mie de locuri. Mergeam la concertele care-i plăceau lui, la 7 ani fusesem în Vamă și făcusem plajă la nudiști, iar Tedy agăța pizde în draci fiindcă, spuneau amicii lui, deși are 10 ani jumate, arată de 13. Numai că atunci nu a vrut să mergem. Avea și el grijile și problemele lui. Se pregătea să dea iar foc școlii. Era într-una din perioadele alea.

Așa că au înmormântat-o pe Aglaia fără ca eu să-mi mai iau rămas bun. Purtasem o rochie neagră o săptămână după asta, până când capra mi-o luase din șifonier și o dăduse pomană femeii de serviciu a blocului, pentru fiica ei. "Nu vreau să porți negru, nu-ți stă bine, iar Aglaia ți-a fost o rudă prea îndepărtată ca s-o jelești", îmi spusese ea. Drept răzbunare, îi aruncasem saboții de piele, proaspăt cumpărați, în fața blocului, unde îi roseseră câțiva pui de maidanez. Când am văzut că le plac, i-am aruncat și o geantă la maidanezi, geanta aia pe care i se pusese ei pata în toamna de atunci, geantă pe care o purta nonstop, deși era mov cu o dungă galbenă și nu se asorta la nimic. A stat bosumflată vreo patru zile și n-a mai gătit nimic, obligându-mă să mă mulțumesc și la prânz și seara cu câte o porție de cartofi prăjiți de la Mc, pe care mi-o aducea Tedy, și o bere.

— Cred că doar s-a bășit ăsta mic, nu s-a căcat, îi spun Vanessei.

Bruneta râde. Sper să mai fie ceva de mers

până la București. Mi-ar plăcea să mai vorbim. Dar, deocamdată, pare adâncită în gânduri. Cine știe cine este femeia asta, de unde vine și care e visul ei în viață...

Tedy îmi spusese că putem judeca și categorisi oamenii în funcție de visul lor, cel mai important, pe care-l au. Îi categorisim astfel, spunea Tedy, în oameni care ne plac și oameni pe care-i detestăm sau ne sunt indiferenți. Îi împărțim în oameni cu care merită să-ți pierzi timpul și oameni care nu merită nici să le arunci o bășină în nas. Pentru Tedy, oamenii cu care merita să-ți pierzi timpul erau cei care voiau să distrugă universul, să ucidă toți reprezentanții rasei umane, să tortureze și să incendieze prezentatoarele TV în frunte cu Andreea Esca și, bineînțeles, să lege cu sfoară toți profii de copacii din curtea liceului și să-i oblige să asiste la înghițirea de către flăcări neîmblânzite a școlii lor dragi. Culmea e că Tedy găsea oameni din ăștia. Probabil ăsta era unul din multele lui talente, să găsească oameni interesanți. Mă gândesc că, totuși, erau greu de găsit, fiind, la urma urmei, foarte puțini.

Tanti Aglaia fusese cântăreață, în tinerețe. Cântase de toate – muzică populară, romanțe, fusese într-un cor și cântase și chestii patriotice, când era cazul. Îi plăcuse mereu să cânte, indiferent ce. Primise și roluri în piese, tot de cântăreață. Țuki, străbunica mea, fiica ei, îi călcase cumva pe urme, devenind dansatoare. Nici

ea nu se sfiise să danseze orice, oriunde, cu o plăcere nebună, ca și cum dansul ar fi fost singurul lucru pentru care merita să trăiești. Poate chiar era. Țuki fusese, până acum, când era aproape senilă, o ființă care știa cum stau lucrurile pe lume. Era o persoană de la care aveai multe de învățat. Apoi, Eugenia – fiica lui Țuki, bunica mea și mama caprei – urmase cumva tradiția artistelor din familie, devenind actriță, pictoriță și poetă. Trei într-una. Dar totul se împotmolise la capră, care urmase o carieră de economistă. Firește, atât Aglaia, cât și Țuki și Eugenia sperau ca eu să reiau cumva linia întreruptă de mama, să fac ceva prin care să-mi exprim personalitatea. Poate că urma să le fac pe plac, deși probabil nu aveau să mai fie prin preajmă.

Dacă Aglaia era speriată ușor de Tedy, de gesturile lui bruște, de impulsivitatea lui, nu același lucru se poate spune și despre Țuki. Străbunica îl adora pur și simplu. Când Tedy împlinise 12 ani, ea îi dăruise o brichetă metalică, cu un cap de vultur, legată cu un mic lanț argintiu. Văzuse, pe de o parte, că Tedy începuse să fumeze (uneori pe ascuns, alteori nu), și mai observase că lui frate-miu îi plăceau tare mult focurile. Plăcerea lui cea mai mare era să aprindă toamna frunzele moarte, în curtea casei lor de la țară. Îmi părea bine, într-un fel, că Țuki se sclerozase, fiindcă nu urma să aibă remușcări că i-a dăruit bricheta, în cazul în care el avea să o folosească la incendierea vreunei școli.

Capra mă rugase de câteva ori să discut cu Tedy și să-i scot din cap gărgăunii cu incendiile din școli. "Convinge-l să ardă dracului altceva, mai bine o biserică", spusese ea. E drept, dacă Tedy ar fi mărturisit prin jurnalele lui că plănuiește să dea foc unei biserici, nu am fi fost obligați să schimbăm iarăși școala – la biserică oricum nu mergeam, deci treaba asta nu ne-ar fi afectat cu nimic. În plus, i-ar fi dat ei un răgaz să înceapă o idilă cu oricare dintre părinții pe care pusese ochii la sedințe. Asta era neplăcerea ei majoră – de fiecare dată când i se aprindeau călcâiele după părintele divorțat sau doar separat al vreunui coleg de-al meu, țac-pac trebuia să schimbăm colectivul, fiindcă Tedy era îndeajuns de neglijent încât să-și mărturisească intențiile criminale. Altă dată, într-o seară când venise foarte obosită de la o petrecere a burlăcițelor, îmi spusese că ar prefera ca Tedy să pună mâna și să ardă odată ceea ce amenința să ardă. "Să știu că a trecut naibii și asta", spusese ea, și urcase repede în camera ei. Mi-a fost simpatică în seara aia. Am simțit ceva pentru ea, după luni bune de indiferență.

Dau cu piciorul în ceva moale, în timp ce-mi aprind o țigară din pachetul Vanessei, și îmi amintesc că sunt în mașina minusculă a unei femei necunoscute. De obicei, când rememorez întâmplări importante sau haioase din trecut, nu reușesc să ies atât de perfect din prezent cum

o fac în noaptea asta, când am uitat de mai bine de zece ori unde și cu cine sunt. A devenit chiar aproape obositor să mă mire de fiecare dată revenirea la realitate. E drept, s-a și schimbat peisajul foarte mult de când m-am despărțit de Tedy, e firesc să-ți ia câteva clipe până te adaptezi. De fiecare dată când revin în prezent, în dreapta mea e alt om. Acum sunt cu un tânăr oligofren la picioarele mele. Un oligofren pe care l-am răpit. Deși nu vrem să facem nimic cu el, cel puțin eu nu vreau. Nu mai vreau, fiindcă ceva-ceva tot am făcut. Habar n-am de ce l-am răpit. Și habar n-am cine-i Vanessa, dar pare mișto.

Mă așteptam să asculte manele, ținând cont de costumația ei roz, de ochelarii de soare și de bijuteriile de aur. Dar ascultă jazz, ceva ce suna destul de ciudat. Nu poți să îi minte niciun refren, dar creează o oarecare atmosferă. Păcat doar de miros...

Anul trecut, cam pe vremea asta, Coco venise la mine să-mi spună că și-a dat seama că e lesbiană. "Nu cred", i-am spus, "nu-ți mai place Tedy?" Era în faza Tedy-crush, era leșinată după el. "Dacă te excită Tedy, înseamnă că nu ești lesbiană. Cel mult, poate ești bisexuală." "Nu", a spus ea, "sigur sunt lesbiană, știu eu ce spun." Avusese această incredibilă revelație în timpul orei de sport. Stăteau într-un colț și așteptau să sară pe rând la ladă. Vorbeau vrute și nevrute, despre băieți și machiaj, adică subiectele care ocupau cam 90 la sută din discuțiile particulare

în clasa noastră. Restul de 10 la sută erau despre note, profi, teme. Eu chiuleam de la sport, ca de obicei. Uram orele de sport, o uram și pe profă. Preferam să beau o bere sau o cola, lângă o scrumieră plină cu mucuri de țigară. În fine, și Coco vorbise ce vorbise cu fetele, apoi Mădălina, dintr-o dată, își scosese bluza, pe sub care nu avea sutien. Transpirase, așa că a schimbat bluza cu un maieuț pe care-l avea în rucsac. Atunci căzuse păcatul pe Coco, care avusese o revelație uluitoare legată de orientarea ei sexuală: își dăduse seama că are sfârcurile întărite. Firește, pusese neplăcutul eveniment pe seama schimbării maieului Mădălinei, care le arătase sânii minute bune, continuând să vorbească în timp ce țâțele i se legănau în fața colegelor. "Sigur mi s-au întărit sfârcurile fiindcă vreau să fac sex cu Mădă, deși nu m-am gândit până acum niciodată la asta. Adică, nici nu știu de ce cu Mădă. E cam urâtă", mărturisise Coco, cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Mă anunțase apoi că va trebui să ieșim împreună ceva mai rar, și cu atât mai mult va trebui să tăiem serile de sleepover, fiindcă se teme că o va împinge la un moment dat păcatul să se dea la mine. Descoperirea din sala de sport o cam dăduse puțin peste cap, punându-i tot felul de dileme existențiale. "Dacă eu nu am fost niciodată cu adevărat o prietenă pentru tine și am stat în preajma ta doar pentru că mă atrăgeai fizic?!", se întrebase ea, aproape distrusă. "Dacă am trăit într-o minciună?!", se căina biata Coco.

Mersese până-n-acolo încât să hotărâse ca, la următoarea oră de dirigenție, să iasă în fața clasei și să mărturisească faptul că are o altă orientare sexuală decât cea pe care o bănuiseră toți până acum. "Vreau să fiu un exemplu pentru cei care sunt gay sau lesbi, dar se tem să o recunoască!", spusese Coco, cumva cu mândrie. Se simțea deja un fel de eroină, un model, o deschizătoare de drumuri. Coco, puștoaica cu părul creț care a descătușat sexualitatea reprimată a colegilor, care i-a făcut să accepte ceea ce sunt cu adevărat. Toată nebunia asta s-a dezumflat însă brusc și cam prozaic, când eu am întrebat-o simplu și sec pe Coco: "ești sigură că nu era frig în sala de sport și de asta ți s-au întărit sfârcurile?".

Acceptase versiunea mea repede, privind-o ca pe cea mai rațională explicație. Spusese, ca de obicei, că Vicky e culmea genialității și că omenirea s-ar duce pulii de suflet dacă pe lume nu ar fi venit, în urmă cu 12 ani și trei luni, Victoria Violeta V. Marinescu. Dar, totuși, cred că îi păruse rău că îi spulberasem momentul ei de eroism, de descoperire profundă. Dacă Coco ar fi fost într-adevăr lesbiană, chestia asta ar fi scos-o toată viața din anonimat. S-ar fi simțit, probabil, mai împlinită ca lesbiană. Speram ca totuși să mă fi iertat.

Și habar n-avusesem niciodată dacă într-adevăr lui Coco i se întăriseră sfârcurile de la frig sau de la țâțele lui Mădă. Dar nu-mi plăcea să dau înapoi, odată ce-mi asumam o poziție sau

o idee.

— Bem o cafea în Sinaia?, întreabă vocea de la lângă mine.

— Daaaaa!, zic eu, și pe urmă realizez că nu am motive să par chiar atât de entuziasmată.

S-ar putea ca Vanessa să-și facă o impresie greșită. Numai de nu aș avea și eu probleme cu sfârcurile, de la frig.

21.

În Sinaia e frig ca dracu', e ceață și, dacă nu mă înșel, pare ușor ușor să se lumineze de ziuă. Sau e doar ceața care dă efectul ăsta.

— Vrei încă un pulover pe tine?, mă întreabă Vanessa.

Aș vrea, ca să-l pun pe sub geacă, pe sub hanoracul ăsta al lui Iepure, dar nu roz, nu roz, pliiiiz nu roz... Uite că nu e roz, ba e chiar negru. Moale și confortabil. Îi mulțumesc fetei.

Lăsăm mașina în centru, lângă unul din hotelurile alea mari. 10 lei/ora scrie pe semnul de lângă, dar Vanessa nici nu pare să se gândească că tariful ar putea fi valabil și pentru ea.

— O secundă, să mă schimb, îmi zice.

— Pe ăsta îl lăsăm aici?, întreb eu cu jumătate de gură.

Dacă ar fi după mine, ori l-am lăsa aici, ori l-am elibera. Mi-am făcut cheful, l-am răpit, acum nu cred că mai avem ce să facem cu nebunul. Se descurcă el prin Sinaia, poate primește chiar un job de distrat turiștii. Orice, numai să nu-l luăm cu noi la cafea, că mi se taie cheful.

— Lăsăm aici, dă-l dracu', nici nu se trezește până venim, răspunde vocea înfundată a femeii, din mașină, după care apare și corpul ei, cu noua costumație.

Rămân efectiv cu gura căscată. Hainele roz au devenit istorie. Vanessa poartă negru din cap până-n picioare, negru și țintе argintii. Adidașii roz, oribili, au lăsat loc unor ghete cu șireturi și toc cui. În numai 2 minute, brațele și degetele i s-au umplut de accesorii, care mai de care mai fistichii. Îi mai lipsește o zgardă cu țepi și un bici. Zâmbesc încântată.

— Cool, spun.

— Mersi, zice ea, zâmbindu-mi.

Încuie mașina, lăsându-l pe nebun în continuare ghemuit sub scaunul de lângă șofer. Tocurile ghetelor se aud pe asfalt în timp ce ne îndepărtăm de mașinuță, în josul străzii.

— L-ai futut?, mă întreabă ea, din senin, în timp ce mergem în pas de plimbare pe străduța îngustă.

— Da, răspund, simplu.

— Ești tare.

Habar n-am unde am putea bea cafea, totuși e mult prea devreme. De parcă mi-ar citi gândurile, Vanessa spune:

— Mie îmi place cafeaua de la Peleș, dar ar trebui să așteptăm pentru ea cel puțin 4 ore. Ce zici, te grăbești?

— Not really. Pe la 5 după-amiaza trebuie să fiu la un party al iubitului meu, până atunci sunt

free.

— E mișto iubitul tău?, întreabă ea.

— Da. Cel mai.

— Bravo! Păi atunci să nu întârzii, mai spune ea și-mi face discret cu ochiul. Hai să bem o cafea la barul hotelului și după asta mai vedem.

Intrăm în hotelul luxos, care poartă numele stațiunii în care se află. Un bodyguard ne întreabă ce dorim.

— Două cafele, spune Vanessa, pe un ton pițiponcesc, însă sofisticat, fluturându-și genele și o mână prin păr.

— Poftiți, poftiți, spune el, devenit dintr-o dată amabil. Dumneavoastră nu sunteți...

— Ba da, face Vanessa. Dar azi sunt undercover.

— Oh, am înțeles, zice el, zâmbind de data asta complice.

Pare un pui de câine, fericit când primește mângâiere între urechi.

— La noi sunteți în deplină siguranță, vreau să zic, intimitate... Nimeni nu va ști că ați trecut pe aici... Noi nu facem ca alții, să-mi scuzați limbajul, care fug repede să cheme tabloidele când dau de o vedetă... Noi ne bazăm pe profesionalism și discreție, încheie el, regăsindu-și tonul rece, stăpân pe sine.

— Am înțeles. Apreciez, spune Vanessa, și mă trage de mână după ea.

Intrăm în bar. Promptă, o tipă ne aduce meniurile.

— Așadar, ești vreo celebritate?, îi spun eu Vanessei, pe un ton ușor ironic, deși nu știu dacă asta se observă. Eu pot afla mai multe despre misterul ăsta, sau voi rămâne în ceață, la fel ca restul muritorilor care nu vor ști niciodată că ai băut o cafea aici, grație discreției și profesionalismului maimuței de la intrare?

Vanessa râde. Tipa cu meniurile ne ia comanda. Eu cer frappe cu înghețată, frișcă și vișine.

— Am vorbit serios, îi spun Vanessei. Chiar nu prea citesc tabloidele.

— Filmele românești nu-ți plac, așa-i?, mă întreabă ea.

Un răspuns neașteptat, de fapt o întrebare, care mă face să mă simt ușor stânjenită.

—Well, zic. Nu că nu-mi plac, dar nu prea am avut motive până acum să mă uit. Nu mi-a recomandat Tedy niciun film românesc, iar în găștile prin care mă perind eu nu prea se vorbește de ele. Totuși, la câteva din astea mai noi chiar m-am uitat și mi-au plăcut. Mă mai uitam când eram mică la filmele lui Sergiu Nicolaescu.

Vanessa râde cu poftă.

— Nu, nu Sergiu... A făcut și el filme bune, dar ceea ce facem noi azi e cu totul altfel. Să te uiți, ți-ar plăcea.

Așadar, o actriță. Total neașteptat. Mă rog, nici eu nu sunt astăzi la deplina înălțime a facultăților mele mentale, altfel poate că m-aș fi gândit... Vanessa, actriță, pregătește un rol de

piți care suge mădulare prin veceurile benzinăriilor. Yup, it makes a lot of sense. Sau, cine mai știe.

— Mă uit, dar recomandă-mi unul cu tine.

— Nu, nu, zice ea. Nu vreau să te influențez. Vreau să-ți las plăcerea de-a mă descoperi tu singură.

— Ok. Atunci zilele următoare o să fac un maraton de vizionat și revizionat filme românești, îi promit.

Femeia pare încântată. Costumația ei de dominatoare o fi tot pregătire pentru un rol? Nu poți ști. Citisem la un moment dat ceva legat de asta, că o actriță în general este o femeie dificilă, pentru că nu poți fi sigur niciodată dacă e sinceră sau doar joacă. Acum, la lumina din bar, pare ceva mai în vârstă. 25 de ani, pe acolo.

— Zi-mi despre oligofren, propune ea. Mă fascinează. De ce ai făcut sex cu el?

Acum chiar nu mă mai simt așa în largul meu. Am imaginea unei gângănii bagate în borcan și studiată atent de un cercetător curios, care scrie un studiu cu care speră să rupă gura târgului. Nu, mersi, nu-mi place să fiu insectă.

— E cam complicat, îi răspund Vanessei.

— Nu-i nimic, avem timp până se deschide cafeneaua de la Peleș, zice ea.

Beau din frappe-ul meu, abia adus, care arată dementțial. Și e și bun.

— Nu știu nici eu exact. Chestiile astea nu sunt ceva ce îmi propun să fac. Pur și simplu,

uneori îmi dau seama că există lucruri care nu se potrivesc deloc cu personalitatea mea. Sunt genul de lucruri despre care spui cu convingere că nu le-ai face niciodată, iar ceilalți din jurul tău sunt la rândul lor convinși că nu le-ai face niciodată. Când apare un astfel de lucru, despre care eu cred că sunt puține șanse să vreau să-l fac, iar ceilalți jură că nu l-aș face în ruptul capului, pur și simplu închid ochii, îmi țin respirația și pun mâna și-l fac. E cel mai simplu mod de a-ți extinde granițele. Să-ți depășești limitele.

— Oau, zice Vanessa și bea din cafeaua ei simplă, neagră, în care nu a pus deloc zahăr. Câți ani ziceai că ai?

— 13, îi răspund.

— Ești fenomenală. Toți tâmpiții trecuți de 30 și de 40 de ani între care îmi pierd eu zilele și nopțile ar trebui să ia lecții de la tine.

Dacă nu aș fi atât de obosită și aș mai găsi ceva sensibilitate la laude, acum probabil m-aș înroși de plăcere. În schimb, doar îi zâmbesc.

— Thanks.

— Pe bune, ești fenomenală. O să ajungi departe. Cred că o să ajungi o mare artistă. Sau, poate, o să mori în câțiva ani, comentează ea.

— Mda, nu-i exclus, îi răspund, râzând.

Îmi termin frappe-ul. Vanessa observă că mi-am golit paharul.

— Mai vrei unul? Fac cinste cu tot, bineînțeles.

— Da, mulțumesc, îi răspund.

Mai cerem un rând. Barul e pustiu. Probabil, când vom ieși de aici, vom vedea că s-a luminat. Trebuie să fie vreo 6-7 dimineața. Am pleoapele grele, dar habar n-am dacă aș mai putea dormi acum. Mai degrabă am un chef teribil de party. Presimt că am s-o fac lată la majoratul lui Dev.

Când ieșim din hotel, s-a luminat aproape complet. E o dimineață rece, noroasă, cu ceață. Poate fiindcă suntem la munte, poate nu. Poate și la București, la Dev, e la fel de frig. Doar că el probabil n-are de unde să știe, fiindcă doarme. Cu siguranță, a băut până târziu, ca să se pregătească pentru cheful din seara asta.

— Merg cu tine să bem cafeaua aia la Peleș cu o sigură condiție, îi spun Vanessei.

Mă rog, știu că pare aiurea să pun condiții. Oricum, tot cu mașina ei voi pleca de aici cel mai probabil.

— Zi, spune ea, cu curiozitate în glas.

— Spune-mi litera cu care începe prenumele tău adevărat.

— Ok, îți zic, spune ea. Dar după ce ajungem la castel. Va trebui să te mulțumești cu promisiunea și să ai încredere în mine.

22.

A doua oară când mi-am tras-o cu Dev a fost chiar în camera mea.

Scena debutase timid, ba chiar ușor încurcat. De la prima noastră partidă de sex, nu ne mai sărutasem, nu ne mai ținusem de mână, prin urmare Dev ar fi putut pretinde oricând că a fost doar one time shit, ceva ce nu mă îndreptățește deloc să cred că se va repeta. Dev urcase în camera mea, iar eu îi adusesem un 6pack de Ursus din frigider. Casa era pustie, știam că nesuferita de capră avea să ajungă abia după 11 seara, fiind în oraș la un vernisaj. Era în perioada ei snoabă, în care încerca să folosească tot soiul de experimente artistice pentru a-și mai astâmpăra decepția de a fi o mamă absolut ratată.

Dev desfăcuse o bere, eu, la fel, și ne pusesem pe ascultat muzică. Intrasem pe Facebook și făcusem mișto împreună cu el de mesajele pe care le primisem peste noapte. Un nene, pe la vreo 60 de ani, dar care folosea, bineînțeles, o poză de când era tânăr – adică de pe la 45 de ani, unde ni se înfățișa cu o șapcă de manelist și cu

o mustață total vomitivă – îmi scria comentarii porcoase, sub o poză cu mine în costum de baie, cu o acadea în gură. Chipurile, îi plăceau cele două codițe ale mele, prinse cu fundițe albe. E drept, nu-i ca și cum poza ajunsese acolo din alte motive decât acelea de a excita babalâcii și a face apoi mișto de ei. Dar, chiar și așa, boii ar fi trebuit să se prindă că e o capcană. Să nu pună botul așa ușor. Era totul mult prea pe față. Dar deh, nu se putuseră abține, iar acum primeau exact ceea ce meritau. Dev a răspuns în locul meu la vreo 40-50 de mesaje, promițându-le bieților babalâci înfierbântați partide pedofile de neuitat.

Între unul din acești domni înfierbântați și iubitul meu a avut loc următoarea conversație, în timpul căreia ne-am tăvălit pe jos de râs și am consumat toate cele 6 beri fără să știm când:

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: aolo...ce tias manca...bulanasele alea simaptice... frumoas-o ! ... nu vi tu...pe la nenea sa te invete... ca-te ceva ?!

Nymphette_dark: si cam ce ati dori sa ma invatati, carismatic si elevat domn?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: nu pot...sati spun...e deocheat.

Nymphette_dark: incercati totusi. e pacat sa nu faceti un efort, lucrurile deochiate ma umezesc incredibil.

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: :)) bine da ce vreau eu sati spun...e deocheat rau... cred ca pasarica ta...e frageda ca si o capsunica

parguita...si buzele tale sunt ca si...fragii...dulci si amagitori...

Nymphette_dark : mai spuneti, draga domn. am inceput sa tremur toata.

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: si gurita ta...canta zanele in ea...cea m-ai frumoasa gurita...curge roua din ea....

Nymphette_dark : ah!

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: sa i-ti vad tatele...si pe urma pot...s-a mor ! atat vraeu dela veata... i-mi arati ?!...

Nymphette_dark: oh!

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: tu esti tot ce a-m visat...eu...pelea ta arsa...de soare...si parul...blod...ca si razele astrului de aur...

Nymphette_dark : aaaaah!

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: fragi tai...dupe sani...si fragute-le buzelor...

Nymphette_dark : aaaaaaaah. mai spuneti, nu va opriti, oooh.

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: pe fragi tai mias plimba limba....fragi tai rosi dulci ca si fructeel din crang...

Nymphette_dark : oh, da.

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: nimeni nu a mai gustat asa fragi dulci...si pasarica ta...o fraguta rosie si rotunda...sani cu fragi in varf...

Nymphette_dark : hm. stati asa. va cam repetati sau mi se pare mie?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: ce

?... cum?...

Nymphette_dark : pai am senzatia ca ati mai zis-o pe asta cu fragii. cum sa va spun, eu, daca n-am originalitate la interlocutor, cum sa va spun frumos... ma usuc. adica toate eforturile minunate pe care le-ati facut pana acum s-au spulberat. mai incercam?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: da ! sigur ca mai incercam...ai ochi ca si doua petale de crin...de crin salbatic...in ele tipa dorintele sugrumate in fasa...

Nymphette_dark: frumos. poetic. demodat si penibil, dar totusi poetic. continuati, va rog.

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: luna...in ochi tai...si fragi...pe buze...minunea minuniilor...

Nymphette_dark: vai, domnul meu, dar ma dezamagiti:) doar atat puteti? pai si vasile alecsandri, draga domn, s-a descurcat mai bine la vremea lui. l-ati citit?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: hai...ca devi obraznica !!! cum i-ti permiti sa m-i vorbesti asa ?!!!! sigur ca am citit...eu am 88 de volome publciate !!! ce esti tu ?! o mucoasa ?!!!!

Nymphette_dark: stati ca am o nedumerire. ma intrebati daca sunt o mucoasa sau afirmati?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: esti ! esti o mucoasa... !

Nymphette_dark: aha, deci afirmati. sa stiti insa ca e o afirmatie gresita. n-am mai fost racita din octombrie, deci de doua luni.

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: da...nu m-a interereaza daca esti tu racita...nu team intrbat nik...nesimtit-o !!!!

Nymphette_dark: pai e simplu: daca nu sunt racita, n-am cum sa fiu mucoasa. intelegeti?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: esti o vaca so nesimtita !!!! de ce i-ti pui fotografi deocheate in locurile unde poate sa intra si copi ?! daca vede un copil pozele in care tu i-ti scoti tatele pe afara...ca si o curva ?! nuti e rusine ???!

Nymphette_dark: iar m-ati bagat in ceata:) copi e cumva pluralul de la politist?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: rusinica !!! aveam o parere buna...la inceput... dar esti o scoafa ca toate...din genreatia ta...sta-ti pe internet inloc sa merge-ti la scoala...ati ajuns analfabeti...vai de voi...nici bacaloreatu nul mai lua-ti....habar naveti sa scri-ti ! va bate-ti joc de limba stramosaesca !

Nymphette_dark: uitati, sunteti mult prea simpatic si ma doare gandul ca v-ati suparat pe mine. facem asa: o luam de la capat. dumneavoastra imi spuneti ce va inspira pozele mele, iar eu reactionez prin ah-uri si oh-uri. e bine?

Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu: eh... tiau venit mintiile la cap...asa mai zic si eu...sa sti de la mine...o femee nu trebuie sa cracneasca in fata barbatului...sa lase gargonii de oparte....nui sta bine !!!!

Nymphette_dark: va multumesc pentru sfat. haideti, incepem? ramasesem la fragi.

Ne-am distrat așa cu bietul tataie vreo oră și jumătate. La un moment dat, cam mirosise el că e la caterincă, așa că am început să-i atașez pe chat poze cu pizde goale, toate blonde și minione, convingându-l că sunt eu în ipostaze incendiare. Bietul moș se înfierbântase destul de rău, nu prea mai reușea să tasteze. Dev l-a întrebat, ușor voalat, dacă îi place ce vede și dacă se masturbează în timp ce le privește. Tot voalat, bătrânelul a recunoscut că da. L-am rugat să ne spună când se apropie de punctul culminant și când a emis un "acduuuumm" chinuit, cu mâna tremurândă pe tastatură, mâna liberă, mda, i-am atașat poza la care visase atât. "Acum vine", l-am atenționat, "e o poză cu mine complet goală, în timpul unui act sexual în care sunt penetrată vaginal și anal". "Oohjhh", a zis moșu', după care i-am atașat fotografia. Era un colaj cu doi homosexuali grași și bătrâni care se penetrau cu dildo-urile, apoi se satisfăceau folosind un berbec. Am râs minute bune, terminându-ne berile și dând muzica mai tare. Când ne-am apropiat din nou de monitor, Inginer Avp. Nicolae V. C. D. Chiperiu dăduse sign out.

După aia am coborât și am mai cules de prin frigider toată berea pe care am găsit-o, și am șterpelit și șampania caprei din debara, pe care o ținea pentru Crăciun sau rev. Dev a desfăcut șampania, am combinat-o și cu bere și am aprins și un joint. Am mai vorbit, am mai glumit, el a râs de Andreea, și miezul nopții ne-a

găsit goi, îmbrățișați pe covor. Vărsasem pe acolo și șampanie, și bere, iar alcoolul se amestecase cu sperma lui Dev, care se împrăștiase tot pe covor. Râdeam de muream când am auzit cheia în broască, urmată de țăcănitul tocurilor cui ale caprei, întoarsă ca Cenușăreasa, atunci când orologiul bătuse miezul nopții. Ei nu-i bătuse niciun orologiu, probabil doar îi sunase mobilul și se gândise că ar face bine să fie acasă, să nu lase copiii toată noaptea nesupravegheați. În treacăt fie spus, n-aveam nici cea mai vagă idee pe unde alesese s-o ardă Tedy în noaptea aia. Oricum, undeva departe de casă.

— Victoria, are you awake? I'm coming up!, a zbierat vaca, de jos.

Mda, era în faza de engleză. Faza care o făcea să-și amintească de ziua în care Tedy i-a spus "mamă".

Dev a început să hohotească ca disperatul. Veselia lui se amplifica destul de mult de la iarbă. La mine nu avea întotdeauna efectul ăsta. Iarba mă trecuse, în timp, prin toate stările posibile: depresie, tristețe, revoltă, violență, veselie, atac de panică, paranoia, delir, somnambulism. Acum era doar o ușoară apatie.

— Taci, mă, nu mai râde, că vine încoace, i-am zis lui Dev, și Dev într-adevăr s-a oprit.

Dar era prea târziu. Auzise pesemne o voce masculină venind de sus, din camera mea, și s-a gândit că este Tedy, cel mai probabil.

— What are you doing here, kids, it's time

for bed..., a zis ea, în timp ce deschidea ușa și intra.

Dev tocmai se pregătea de o nouă rundă de sex, prin urmare era echipat corespunzător, așa cum stătea, complet gol, pe covorul de lângă patul meu, terminând șampania pe care o băuse direct din sticlă. Eu, la rândul meu, eram goală, așa că mama a avut nefericirea de a-mi vedea și cele mai recente două tatuaje, precum și piercing-ul din buric.

— But what is this, who is happening...., a comentat ea, cu un glas pierdut.

— "What is happening", nu "who". "Who" îl folosești când e vorba de persoane, i-am răspuns, întinzându-mă peste corpul gol al lui Dev ca să iau bricheta și să-mi aprind o țigară.

— Victoria, shut up!, a urlat ea, iar cerceii i-au zăngănit caraghios, de-o parte și de alta a capului ei cu alură ușor cabalină.

Pe Dev l-a amuzat zăngănitul ăsta, sau poate doar faza în sine, și a izbucnit din nou într-un râs nestăvilit.

— Nu știu ce este de râs, tinere domn. Și nu înțeleg ce cauți în camera fiicei mele, atunci când părinții ei nu sunt acasă! Mai ales în... în ipostaza asta necuviincioasă! Unde îți sunt hainele?

Dev continua să râdă. Ca să nu izbucnesc și eu în râs și să o jignesc și mai rău, am preferat să glumesc:

— Ai fi fost mai mulțumită dacă am fi făcut sex îmbrăcați?

— This is... this is... I lack the word... this is revoltător!, a spus ea, căutându-și cuvintele, nervoasă.

— Outrageous. Ăsta e cuvântul. Se potrivește aici. Sau, dacă vrei să-l faci mai expresiv, poți să zici "This is fuckin' outrageous", am ajutat-o, politicoasă.

Remarca mea i-a produs lui Dev o nouă explozie de râs. Eram mândră de el, că nu sărise imediat să se îmbrace, la vederea ei. Îmi plăcea mult cum stătea așa, aproape sfidător, cu o erecție greu de ignorat și cu țigara în colțul gurii.

— Victoria, să nu mă ironizezi!, a țipat ea, din nou. Tinere, poftește de te îmbracă, apoi coboară la o cafea, să avem o discuție!, s-a adresat lui Dev capra.

— Mă tem că... mă tem că nu pot. Vedeți, sunt puțin drogat. Și puțin beat, a răspuns Dev, cu aerul că și-ar fi cerut scuze sincere.

— This is incredible, a spus ea și și-a zornăit din nou cerceii metalici, pițiponcești.

— Unbelievable, am sugerat eu.

— Poftim?!

— "Unbelievable". Merge mai bine ca "incredible".

— Victoria, nu mă ironiza, că te plesnesc!, a țipat ea, dar de data asta cerceii au fost mai cuminți și mai silențioși.

— Poți încerca, i-am spus eu.

Dev, luând în serios amenințarea caprei, se postase deja într-o poziție de atac.

— Incredible, my God... Vin acasă și ce găsesc? Așa te-am crescut eu, Victoria? Să te tăvălești pe jos cu toți... cu toți tatuații, cu toți pletoșii... Incredible!

— Ba nu chiar cu toți, deocamdată doar cu Dev. Uite, ar trebui să faceți cunoștință – Dev, mama, mama, Dev. Și, data viitoare, promit că o vom face în pat, dacă te deranjează ideea sexului pe covor.

— Argghhhh!, a exclamat capra, de data asta destul de expresivă, într-o poziție războinică, ce-mi aducea aminte de fotografiile trupei Immortal.

A fost foarte încurcată în momentul în care Dev s-a ridicat de jos și i-a întins mâna. Era superb, cu două capete mai înalt decât ea, și avea cei mai mișto ochi verzi din lume. Nici măcar capra nu putea ignora asta.

N-a avut ce să facă decât să-i întindă mâna.

— Raluca Marinescu, încân... Adică, vreau să spun, mi-ar fi plăcut să ne fi întâlnit în cu totul alte circumstanțe. Îmbrăcat, dumneata, if you know what I mean... Ne-am fi putut comporta atunci ca două persoane mature civilizate. Înțelegi, nu îmi stă în caracter să ridic tonul la invitați care îmi intră pentru prima dată în casă, chiar și fără știrea mea, dar, înțelegi... Trebuie să recunoști că... Adică, ce vreau eu să spun este...

Bâlbâielile ei, care ne amuzau dincolo de limita până la care ne puteam reține râsul, au fost întrerupte de zgomotele drăcești pornite în hol.

— Treci acolo, pe scări, acolo, da. Ridică-ți fusta. Așa. Depărtează picioarele. Mai mult. Mai mult. Mai mult, hai că poți.

— Oh, my God, but what is this happening?, a îngăimat capra, cu o voce obosită, speriată, care îți făcea milă.

Și totuși, nu prea i-am arătat milă când am corectat-o:

— Nu-i bine. Nu poți să zici "what is this happening". Scapă de "this", e în plus pe acolo. Sau, dacă nu, poți opta pentru "why is this happening". Sau "why is this happening to me".

— Arghhhhh!, a exclamat din nou capra, și a țâșnit în jos pe scări, să vadă cine punea la cale scenarii porno în holul ei de la intrare.

Eu nu m-am grăbit prea mult. Știam că e Tedy care alesese, așadar, să o ardă și pe acasă. Mă întrebam doar cine era fata pe care tocmai se pregătea s-o fută, așa că mi-am îmbrăcat un tricou și mi-am strecurat picioarele într-o pereche de tenișI. Chiloți nu mi-am luat pe mine. Mi se părea mai palpitant așa, cu atât mai mult cu cât eram încă foarte, foarte udă.

Dev a îmbrăcat și el o pereche de bermude și a continuat să râdă cu poftă în timp ce coboram pe scări.

Într-adevăr, jos, în capul scărilor, stătea Tedy. Cu coatele proptite de trepte stătea o fată, cu fusta ridicată peste șolduri, și cu picioarele larg desfăcute. Dar nu orice fată. O negresă sau, mă rog, o mulatră. N-o mai văzusem în

viața mea. Cine știe de unde o culesese fratimiu. Scena era mai mult decât maxim ilară, iar Dev s-a pornit pe un râs nebun, ținându-se de balustradă.

Capra coborâse și acum stătea agățată de brațul lui Tedy. Frati-miu se comporta de parcă ea nici n-ar fi fost acolo, continuând să lovească fundul maroniu al ciudatei fete cu o paletă de plastic, de genul ălora cu care întorci clătitele în tigaie. Mai văzusem chestii de genul ăsta la o amică a lui Coco, care era pasionată de sexul hardcore. Cu fiecare ridicare a brațului lui Tedy, care se abătea invariabil, cu paletă cu tot, asupra fundului mulatrei, se ridica și mama, care nu voia în ruptul capului să dea drumul brațului fiului ei. Așadar, cine ar fi văzut în necunoștință de cauză scena asta ar fi crezut că atât mama cât și Tedy îi înroșeau fundul fetei.

— Mor!, a spus Dev, și am văzut că, într-adevăr, mai avea puțin și leșina de râs.

Cea mai simpatică era, de altfel, fata neagră. Când am reușit să cobor și să îmi delectez ochii cu perspectiva fundului ei gol și roșu, din partea de unde o priveau Tedy și mama, am văzut că era cât se poate de excitată. Era udă pe pulpe, iar labiile îi erau umflate. Ce ghinion că venise mama, mă gândeam. Am fi putut avea o partidă pe cinste, în patru. Tipa nu cred că ar fi avut ceva împotrivă. Nici Dev.

Capra a început să-l smucească și mai tare pe Tedy, hotărâtă să strice toată distracția. Tocmai

acum, când observam că Dev are iarăși un început de erecție. Dar capra ținea morțiș să ne dea gata cu engleza ei imperfectă:

— Tedy, what the hell is wrong at you?! What are you doing to this poor girl? Who is she? Tedy, cu tine vorbesc, fir-ar al dracului!

Tedy se ocupa în continuare de fundul tremurător al mulatrei, ignorând total vociferările maică-mii.

— Tu nu auzi?! Cu tine vorbesc, copil nesimțit! This is... this is...

— Outrageous, am șoptit eu, dar a avut un efect nedorit și neașteptat.

Capra a dat drumul brațului lui Tedy și a început să plângă cu sughițuri. Ca un șoricel, dar un șoricel foarte nervos. Tedy a mai lovit-o de câteva ori pe gagică peste fund, după care a ridicat-o și i-a făcut semn să urce pe scări. S-au închis în camera lui. Îmi zburda imaginația și îi eram invidiam... adică o invidiam pe mulatră, dar și pe Tedy, fiindcă fata părea dispusă să facă orice, iar genul ăsta de pizde sunt total pe cale de dispariție. Ar fi fost însă prea mult pentru biata capră să urcăm și noi, eu și Dev, în camera lui Tedy și să ne închidem acolo.

— Ce păcate am comis eu, de merit așa ceva... atâta lipsă de respect... Cu ce am greșit?! M-am sacrificat pentru ei... mi-am prăpădit tinerețea, și asta îmi e acuma răsplata? Victoria umblă cu toți nespălații, și-a pocit corpul cu toate desenele alea oribile... Ăsta micu' o să ajungă

un delincvent, dacă nu e deja... oh, my God... Cu ce am greșit eu? E incredibil, e revoltător, e pur și simplu, e... e...

Outrageous, am spus eu, de data asta în gând, și l-am tras de mână pe Dev, să ieșim din casă, fiindcă devenea ușor deprimant. Mă gândeam să mai luăm bere de la chioșc și să bem în parc. Sau să ne refugiem printr-un clubuleț din Centrul vechi, deși eram ușor indecentă, cu tricoul meu cam scurt, fără chiloți pe dedesubt.

— Să-ți încarci și mobilul la cafenea, aud dintr-o dată o voce străină, de lângă mine.

Nu e mama, nu e mulatra, nu-i Dev... da, e Vanessa, îmi dau seama, revenind în prezent, lăsând amintirile să se spulbere în aer. Ca fumul de mici. Ca ceața. Într-o zi, poate o să le uit. Și atunci, ce se va întâmpla? Ce voi pune în loc? Oare am putea să trăim numai și numai în prezent, fără amintiri?

— Da, să-mi aduci aminte, îi spun și observ, ușor uimită, că mă ține de mână.

Și-a împletit degetele cu ale mele și are mâna caldă. Catifelată și caldă.

Încă nu-i știu numele și mai mult ca sigur nici n-o să-l aflu.

23.

Mda. A doua oară cu Dev fusese haios, cu peripeții. Ne întorsesem, adică doar eu mă întorsesem, abia a doua zi, spre seară, acasă, iar capra era dusă prin veșnicele ei peripluri. Mulatra se evaporase, Tedy la fel. Mi-am făcut baie, m-am aruncat pe pat și am început să citesc, cu muzica dată la maxim.

Când a venit capra, n-a mai adus deloc vorba despre incidentele serii trecute. Nici eu n-am făcut-o. Era mai bine să rămână totul în aer.

Apoi a urmat a treia oară cu Dev, a patra... S-au mai întâlnit, Dev și mama, oarecum accidental, el venea, ea pleca, sau invers. De împrietenit, nu s-au împrietenit până acum, dar ăsta nu era nici pe departe un motiv care să-mi alunge somnul, noaptea.

Drumul spre Peleș pare un peisaj de toamnă mai degrabă decât de primavară. A fost furtună, iar crengile copacilor s-au rupt și s-au împrăștiat peste tot. Frunzele, la fel. E cumva trist, și poate că mă paște un atac de panică. N-am mai avut

de mult. Poate că Vanessa e un fel de eu, alter ego-ul meu de peste 10 ani. Poate că planifică să mă omoare. Să-mi taie gâtul. Să mă sugrume. Să mă înjunghie. Să-mi rupă o mână, să-mi smulgă părul din cap. Să mă arunce peste parapet, să devin hrană pentru urșii flămânzi. Să mă însemne cu cuțitul pe față. Să-mi taie o țâță. Astfel că, în clipa în care se apropie mult de mine, îmi cuprinde mijlocul cu brațele și își atinge buzele de ale mele, chestia asta mi se pare total inocentă în comparație cu scenariile pe care le gândisem eu.

Ne sărutăm doar puțin. Atât cât să treacă două cupluri pe lângă noi, și unul din ele să-și facă cruce, iar celălalt să murmure ceva gen "rușine, în ce hal a ajuns România, să umble homosexualii pe străzi, liberi, fără să primească amendă". Vanessa se desprinde brusc de mine și îmi spune:

— Îmi pare rău, m-a luat valul.

— Nu-i nimic, îi răspund eu, zâmbindu-i, și atacul de panică pleacă departe, poate să se infiltreze în mintea vreunui urs.

— Ba este. Mi-am promis că nu mai fac așa ceva.

Mergem câțiva pași. Ne ținem în continuare de mână, și un alt cuplu trece pe lângă noi – ăsta are și copil, un țânc strâmb, rahitic și urât – și șoptește: "ai văzut? Doamne ferește!", apoi Vanessa se oprește și spune:

— Este A. Prima literă a prenumelui meu.

Cafeneaua de la Peleș e pustie. Vanessa,

adică A., stă vreo zece minute de vorbă cu barmanița. Întreabă de un anumit Prastie, un tip cu care trebuia să se vadă pe acolo. Comandă două cafele, femeia ni le aduce la masă. Observ o savarină în raftul de prăjituri și încep să-mi curgă balele. Am bani, hârtia aia de 50 de roni ciordită de la Doru, manelistul pe care l-am lăsat să sângereze în cadă. Dar nu știu dacă aș putea chiar să mănânc prăjitura. Mi se întâmplă de multe ori să-mi fie poftă de ceva, fără a fi totuși în stare să duc până la capăt chestia de care mi-e poftă. Totuși, savarina aia arată atât de bine...

— Vrei o prăjitură?, mă întreabă A.

— Daaaa, îi spun. Ia-mi o savarină.

Și, după asta, în timp ce gagica merge la raftul de prăjituri să-mi aleagă o savarină frumoasă, moțată, cu multă frișcă, am aproape o revelație. Iată de ce e bine să fii lesbi. Iată care sunt avantajele de a avea o iubită și nu un iubit. O femeie e mai atentă la dorințele persoanei de lângă ea. O femeie știe să citească gândurile partenerului sau partenerei. O femeie e mai bună în pat, fiindcă are mai multe opțiuni și mai multe jucării. O femeie îți cumpără o savarină, când îți curg balele după ea.

Sau două. Două savarine. A. vine nu cu una, ci cu două prăjituri. Amândouă moțate, cu multă frișcă.

— Ți-am luat două, mănâncă și tu cât ai chef.

— Thanks!

Nu înghit nici jumate de prăjitură, că apare și acel Prăstie, de care Vanessa întrebase la bar. Un tip pe la vreo 25 de ani, clar fan Bob Marley, cu o rasta uriașă, kaki, cu bermude galbene cu palmieri verzi.

— Hola, face el, spre mine.

Îi întinde Vanessei o pipă, femeia îi dă bani. Nu reușesc să văd cât, fiindcă are bancnotele mototolite în pumn.

— Poftă bună, zice el, și se retrage la o masă, în fundul camerei. Eu sunt aici, când termini, mai spune.

Îmi amintesc că acum ar fi un moment potrivit ca să-mi încarc telefonul. Descopăr o priză chiar sub masa la care stăm. Îl plasez acolo și-l deschid. 63 de mesaje. Cele mai multe din ele sunt de la Coco, care mă întreabă la ce oră ne vedem la mine ca să mergem la Dev. Mă întreabă ce cadou să îi ia. Cu ce să se îmbrace. Dacă bem înainte sau doar acolo. Dacă Tedy e cu mine și dacă vine și el la Dev. Dacă vine singur sau cu vreo pizdă. De la Tedy nu e niciun mesaj, de la Dev e unul singur, în care îmi spune că îi e dor de mine și mă așteaptă la chef. Apoi încep iar mesajele de la Coco... dacă știu unde sunt blugii ei în carouri, dacă i-am văzut caietul de mate... Dacă îngrașă bananele, chiar dacă le mănânci dimineața. Deja am ametit. Când mă gândesc că la unele mesaje chiar va trebui să răspund, mă apucă o moleșeală și cheful de-a da bir cu fugiții din rândul lumii, cel puțin o vreme.

Termin și cea de-a doua prăjitură, au fost delicioase. Lângă mine, Vanessa testează pipa lui Prăstie și pare să fie mulțumită. Are un miros ciudat amestecul de ierburi din pipă, ceva între cremă de ciocolată, mentă, iarbă și trandafiri.

— Vrei?, mă întreabă.

— Da, un fum.

Trag fumul. Îmi place, e tare, și-mi aduce aminte de un party de demult, pe când aveam vreo 10 ani. Înainte de Întâmplare. Tedy îmi dăduse să fumez ceva amestecat cu hașiș, și fusese bun, chiar dacă mai târziu vomitasem de la el. Tedy... Oare doarme acum? Poate bea? Poate... Imaginea lui se evaporă odată cu piu-piu-ul pe care-l scoate Radu, de sub masă. Da, știu, e oarecum neobișnuit să-ți numești mobilul Radu. Dar așa mi-a venit. Pe cel de dinaintea lui îl chemase Gelu. Mie mi se pare firesc într-un fel ca telefonul să aibă nume de om. În definitiv, te însoțește toată ziua, peste tot, ca un prieten devotat. Duce vorba de la tine la altcineva, și de la altcineva la tine, ca un amic pus pe șotii și bârfe. Îți oferă smiley-uri, te conectează la net.

"Cf fataaaaaa :X miss uuuuuuu" scrie Coco în noul sms, care l-a făcut pe Radu să piuie.

Mă gândesc că e normal să-i fie dor de mine. N-a mai stat de ceva vreme zile întregi fără să vorbim toate tâmpeniile.

"K! S @ sinaia. - T.", îi răspund.

"Nu esty k el? :O :O C sa intmplat"

"nk. Ne vdm diseara @ D."

"k. p la kt? Pupik :* :* :*", zice Coco.

"p la 5 :* :*", închei eu dialogul.

Mai trag un fum din pipa Vanessei. Praștie stă în colțul opus al camerei, la o masă, și își fumează propria pipă. Din când în când, se ridică și râde, după care ne face semnul păcii.

Dau să mă duc la budă, dar constat că m-am cam făcut. Vanessa mă apucă de mână și mă trage, așa că nimeresc în brațele ei. Îmi pune o mână pe sâni. Mi se pare foarte amuzant, așa că râd. Cred că aș mai putea mânca acum o savarină... Dar mai mult decât savarină îmi doresc sandale din alea transparente, măcar o pereche, numărul 35. Sandale transparente, și pe Tedy.

Praștie e dintr-o dată lângă noi și se sărută cu Vanessa. Mi-e lene să mă dau jos din brațele fetei. Încerc să-mi aprind o țigară, una normală, în timp ce ăștia continuă să se lingă, dar nu reușesc să-i dau foc. Aprind ceva până la urmă, fiindcă miroase a ars, dar nu e țigara... E altceva, nu reușesc să-mi dau seama ce. Îmi verific părul, hainele... nope. A, da... e părul Vanessei. Arde foarte frumos, așa, într-o parte, asimetric. Mă dau jos de pe ea și încep să râd.

Praștie observă că iubita lui e cuprinsă de flăcări, dă cu mâna să stingă focul, dar îl împrăștie și mai mult. Vanessa în schimb e calmă, parcă nici n-ar fi vorba despre părul ei.

— Nu te mai agită, ho, nebunule, dă-l naiba de păr, spune ea, apucându-l pe Praștie de gât. E perucă.

— Și asta e perucă?!, întreb eu, hohotind. Și părul tău adevărat atunci ce culoare e?

— Șaten, zice Vanessa. Dar e cam rar. E oribil.

— Mi-l arăți?, o întreb.

— Nu cred, dar putem negocia, spune fata și dă să mă sărute, dar tocmai atunci îmi dau seama că îmi este greață și mă trece și pipi.

O îmbrâncesc, fiindcă de bună voie nu se dă la o parte, și fug la baie. Nu știu ce să fac mai înainte, fiindcă îmi e și pipi, și greață. Decid să mă ocup totuși mai întâi de pipi, fiindcă e mai plăcut. Întotdeauna am urât să vomit. Urăsc gustul vomei, mă deranjează senzația aia de usturime pe gât, și nu-mi plac nici sunetele pe care ești obligat să le scoți atunci când ți se golește stomacul. Numai de n-aș vomita în timp ce sunt pe budă, așa cum mi s-a mai întâmplat de atâtea ori... Reușesc însă să duc pipi la bun sfârșit în deplină siguranță. Îmi trag chiloții, apoi fusta. Parcă mi-a trecut și greața.

Afară, văd un tomberon uriaș în care cineva a dat foc la gunoi. Ies și eu în curte, bag mâna în buzunarul gecii și scot actele lui Doru. Le arunc peste gunoiul care scoate un fum înecăcios.

Înapoi, în sala de mese, Vanessa e la capătul unui schimb dur de replici cu Praștie, din câte îmi pot da seama.

— Ești un căcanar. Hai, plecăm, îmi zice mie.

Cât pe ce să-l uit pe Radu la încărcat. Noroc

c-a făcut iar piu-piu. De data asta era Dev.

"Ce face regina fanteziilor mele porno?", scria Dev.

"K, is p fuga. C u 2nit.", îi răspund.

"Sper sa supravietuiesc pana atunci", a scris Dev.

Mereu zicea chestii din astea romantice și dulci. Dev era cel mai marfă iubit din lume. Nu mi-aș fi dorit de fapt să fiu cu nimeni altcineva. Doar dacă s-ar fi putut să fiu cu Tedy.

— Uite, el e Dev, îi spun Vanessei, care a ieșit furioasă din cafenea și e cât pe ce să alunece pe treptele ude de piatră din fața castelului.

Își face totuși un moment pentru a arunca un ochi la poza pe care o afișează Radu.

— OMG, zice ea. Păi și tu ce cauți ca proasta pe aici, de ce l-ai lăsat singur?! Un tip ca ăsta nu trebuie lăsat nesupravegheat.

Are dreptate Vanessa. Și totuși, de când m-a cunoscut pe mine, Dev n-a dat niciodată semne că ar fi interesat de vreo altă tipă. Și, într-adevăr, așa cum mă așteptasem, fuseseră discuții la nesfârșit pe marginea faptului că tipul cel mai cool din liceu, și într-a 12-a, iese cu una de-a 7-a. Așa cum erau și bârfe haioase legate de relația pe care Dev o mai păstra cu Andreea. De multe ori auzeam frânturi de conversație, gen: "Da' tu crezi că se fute cu aia mică? Păi câți ani are? Ce idioată. Și Andreea știe de puștoaică?!" Entuziasmul lui față de mine însă nu scăzuse câtuși de puțin de astă iarnă și până acum, și ăsta

era singurul lucru care conta. Îmi spunea chestii mișto, îmi făcea surprize. Nu avea ochi pentru nicio altă pizdă. Poate doar dacă Tedy nu ar fi fost tip, atunci aș fi avut motive să mă îngrijorez, fiindcă Dev părea într-adevăr, în unele momente, fascinat de frati-miu, complet subjugat de tot ceea ce reprezenta Tedy. Era ciudat, într-un fel. Puștanii care îl admirau pe Tedy pentru nonconformismul lui, pentru violența implicită pe care o afișa, erau în general copii cuminți și timizi. Era normal să fie leșinați după Tedy, din moment ce el reprezenta tot ceea ce ei nu aveau să ajungă niciodată. Dev, însă, nu era ca ei. Era mai degrabă ca Tedy. Poate că pur și simplu era fascinat de Tedy pentru că era narcisist. Îi plăcea să se găsească mereu în apropierea unor oameni care erau ca el. Și eu semănam cu Tedy și, prin asociație, semănam într-o anumită măsură și cu Dev.

Doar că Dev era de multe ori tăcut, misterios și reținut. Habar n-aveam dacă îmi plăcea asta sau nu. Aici, era mai degrabă opusul nostru. Când aveam ceva de spus sau demonstrat, pe mine mă apuca vorbitul interminabil. Puteam vorbi și 20 de ore în șir, până aveam cu adevărat senzația că am epuizat tot ce gândesc. După asta, dormeam dusă. Tedy vorbea și el, dar mai des dădea cu lucrurile de pământ, distrugea chestii. Dulapul din camera lui aterizase de câteva ori pe gazonul din curte. Patul zburase direct în perete, unde făcuse două găuri simpatice. Chitara pe

care o primise cadou de la o fostă gagică nu rezistase mai mult de vreo 3 luni. O găsisem într-o dimineață pe iarbă, în curte, într-un maldăr de cioburi, adică ce mai rămăsese din geamul de la camera lui.

Până jos în Sinaia, Vanessa, adică misterioasă actriță A., este foarte tăcută. Pare marcată de conversația cu Praștie. Nu am chef s-o întreb nimic. Nu e treaba mea și nici măcar nu pare un subiect prea interesant. Probabil individul ăla e unul dintre iubiții ei, cu care se vede din an în Paște. Probabil are câte un iubit, doi, în fiecare oraș.

Mă împiedic în niște crengi de brad și îmi amintesc că m-a sărutat. Aș mai vrea să mă sărute. Well, not really. Adică mi-e cam indiferent.

— Vicky? Vreau să-ți fac ceva care să te doară fizic, dar nu știu ce, zice ea dintr-o dată, oprindu-se lângă peretele de piatră.

— Acum?

— Păi... da. Cam acum, zice Vanessa.

Stau și eu pe loc și mă gândesc. Îmi chinui mintea. Îmi vine repede răspunsul.

— Fă-mi o gaură în buric. Îmi trebuie. Am una, și îmi trebuie două ca să-mi pun un pierce din ăla lung.

Vanessa e foarte entuziasmată. Își scoate una dintre brățări, care are un cui ascuțit ca închizătoare. Îmi ridic cele trei rânduri de haine care îmi acoperă burta și îmi expun buricul.

— Aici e bine?, face ea, atingându-mă ușor cu degetul rece.

— E perfect.

Mă doare doar puțin, atunci când cuiul străpunge pielea. Iese pe partea cealaltă. Mă felicit în gând pentru stilul rebel care îmi umple dulapul numai cu topuri negre, pe care nu se văd petele de sânge.

— Ar trebui să-ți bagi niște ață aici, dar nu avem, zice ea.

— Îmi pun când ajung acasă. Lasă, mersi oricum.

Coborâm încet, și nu mai vorbim deloc până în centrul orașului. Îmi amintesc că vara mergea pe aici minicarul, tractorașul ăla colorat, plin de copii. Nu-mi plăceau copiii, care urlau întotdeauna în timpul plimbării, dar tractorașul îmi plăcea.

Ne învârtim ceva vreme până ce reușim să reperăm mașina, parcată printre zeci de alte mașini, lângă hotel. Abia ce o vedem, că ne și bușește râsul. Oligofrenul, săracu', cum am putut să uităm de el? Stă cu fața lipită de geamul mașinii, cu moaca turtită, cu ochii mari, plini de spaimă.

— Uite, mă, la el, nu-i dulce?, mă întreabă Vanessa.

Dau din cap aprobator.

Deschide în sfârșit mașina, iar oligofrenul e atât de fericit, încât începe să aplaude cu entuziasm.

— Te trezişi de mult?, îl întreabă femeia.

Vreau să o avertizez că Jenică va răspunde "trezişi de mult", când oligofrenul îmi ia vorba din gură:

— De mult...

— Bine. Hai că-mi iau un pachet de ţigări şi-un energizant şi pornim la drum.

— Drum, zice el.

Pare foarte fresh, după somnul ăla tihnit, legănat de maşină. Oare ce crede că o să facem cu el? Oare ce o să facem cu el?

Vine Vanessa, ne urcăm, pornim.

— Ei, acu' e acu'. E momentul în care vei râde de părul meu, spune ea şi îşi scoate şi cea de-a doua perucă.

Nici dacă aş fi genul de pitipoancă penibilă obsedată de calitatea firului de păr şi de trendul coafurilor nu cred că aş avea de ce dracu' să râd de părul individei. E absolut superb. Lung, mătăsos şi bogat. Şaten deschis.

— E frumos părul tău, mă. Ce ai?

— Frumos, un căcat. E fleşcăit şi lipsit de ţinută.

Whatever, mă gândesc. Ce o însemna ţinuta unui păr? Probabil păsărele pe creier. Şi eu o să am din astea, cred. Vorbeam cu Coco, mai demult, şi ajunsesem la concluzia că orice femeie devine isterică, nebună şi proastă când îmbătrâneşte, pe la 20 de ani.

— Unde te las în Bucureşti?, mă întreabă ea, de parcă ar arde de nerăbdare să scape de mine.

— Pe la Obor, îi spun. Acolo e paranghelia.

Nici nu ieşim bine din Sinaia, că observăm un camion în spatele nostru, care ne claxonează.

— Morţii mă-tii de muist, zice A., printre dinţi. Unde paştele mă-tii vrei să mă dau? Ia, depăşeşte-mă, du-te în pula mea.

Dar camionul nu pare să aibă intenţia de-a se duce în pula Vanessei. Merge tot în fundul nostru şi la un moment dat observ... observ ceva foarte familiar la el.

"Nu te v-om uita Jeane" tronează mare pe parbrizul omului, iar la volan este... ei bine, nimeni altul decât Nelu, tatăl oligofrenului. Îmi amintesc brusc de basmele alea în care mama zmeului zbura cu o falcă-n cer şi cu una în pământ ca să-şi recupereze odorul din mâinile haine ale lui Făt-Frumos... În cazul nostru, din ghearele lungi, sidefate, ale Vanessei.

O pun la curent în legătură cu identitatea posesorului de camion.

— Nu pot să cred! Şi cum ne-o fi luat urma?

Cine ştie, mă gândesc şi eu. Cât am ars-o noi hipsterește prin Sinaia, omul a avut timp să facă investigaţii, să vadă în ce parte au apucat-o răpitorii lui Jenică.

— E tac-tu în spate, îi spun lui Jenică, convinsă că voi asista la o explozie de fericire din partea oligofrenului, la auzul minunatei veşti.

De unde... După uzualul "În spate!", repetat parcă de data asta cu teamă de Jean, băiatul îşi acoperă capul cu braţele, de parcă ar vrea să se

apere de niște lovituri.

— Ce-ai, mă, nu te bucuri? A venit taică-tu după tine, o să te ia acasă, îi spun, gândindu-mă că poate n-a înțeles, săracu'.

— Acasăăăăă!, țipă Jean, oripilat, după care izbucnește în plâns.

Vanessa râde.

— L-o bate, mai știi?, zice ea.

— Bateeeeeeeee, răspunde handicapatul.

— Stai că-l pierdem imediat, zice femeia, și într-adevăr depășește patru mașini, lăsând camionul în spate.

Apoi cotește la dreapta, intrând într-o pădurice.

Într-adevăr, cred că ne-a pierdut urma. Probabil a luat-o înainte.

— Hai să-l lăsăm aici, propune ea.

— Bine, sunt de acord și eu.

Nu știu de ce naiba l-am luat pe Jean cu noi așa că, în principiu, orice am face cu el este ok.

— Îl lăsăm în pădure, zice ea, și-l găsește țăranul când trece înapoi.

— Bine, zic eu, dar o să stea ăsta micu' pe loc? Dacă iese în șosea și-l calcă o mașină?

— Păi na, ghinionul lui, admite femeia.

Mă lovește dintr-o dată o idee. Perversă, dar utilă.

— Ar fi bestial dacă l-am putea lega... Să-l lipim de ceva. Nu știu, de un copac, de pildă, un copac la drum. Să-l vadă taică-su. Dar ne-ar trebui măcar niște bandă adezivă.

— Phiii, grozav. Am niște cordelină în mașină, numai bună, zice femeia.

Scoate din portbagaj un balot de sfoară groasă.

— Mișto, zic.

— Mda. Ține loc cu brio unor cătușe. Eu așa o folosesc, îmi explică ea.

Și Doru făcea la fel, îmi zic, doar că sfoara lui arăta un pic altfel. Îl scot pe oligofren din mașină, ținându-l de ceafă. Taman când să ne apucăm să-l legăm, cu Vanessa așezată în genunchi în fața lui, trec pe lângă noi încetinind niște cocalari, care fluieră obscen. Cred, probabil, că Vanessa îi face sex oral handicapatului. Le arăt degetul mijlociu, se tirează.

— Ține-l tu nemișcat, îmi zice mie.

E foarte complicat, pentru că se mișcă de pe un picior pe altul. Când vrem să trecem cordelina în jurul uneia din glezne, boul ridică piciorul și toată munca se duce naibii.

— Stai potolit să te legăm, îi spun.

Nimic. Ridică pe rând câte un picior, de parcă ar face dansul ursului. Dansul pe care țiganii îl predau puilor de urși, folosind pietre fierbinți, ca să-i învețe să ridice câte o labă.

— Vezi că am niște ciocolată în portbagaj, spune Vanessa. Dă-i să mănânce, poate se mai calmează sau măcar îi distragem atenția.

Portbagajul ei arată ca și cum dulapul Victoriei s-ar fi corcit cu dressing-ul unei vedete porno. Vibratoare albastre, roz, cu țepi, cu

biluțe, două costume din plasă, o mască neagră... Găsesc o Milka cu alune întregi, my fav. Până s-o înțepe în gura prostului, halesc eu vreun sfert.

— Tu bagă-i în gură și eu îl leg, zice Vanessa.

Zis și făcut. Deși eram oarecum sceptică, văd că planul merge ca uns. Jenică molfăie ciocolata și nu mai dă din picioare. În mai puțin de un minut, e legat fedeleș. Nu mai poate merge, doar țopăi.

— Auzi, zic. Da' nu era vorba să-l legăm de fapt de un copac?

— A, ce idioată sunt, ba da... Lasă, nu-i nimic, mai avem cordelină, spune Vanessa.

Alegem un copac solid, care se poate vedea cu ușurință din șosea. Singura problemă e că trebuie să transportăm prostul până acolo și, mai grav chiar, că trebuie să-l urcăm câțiva metri, copacul fiind pe parapet.

— Mai e ciocolată?, întreabă Vanessa.

— Da, zic, și încep să comunic cu Jean: Ia uite, aici, ce am eu aici? Aici, aici, hai aici!

Jean, cu picioarele legate, face salturi disperate înspre ciocolată. I-o apropii de bot, pe urmă o iau și mă îndrept spre copacul cu pricina.

— Aici, aici!

— Stai că-l apuc eu de picioare, să-l ridicăm, spune ea.

Mie îmi revine sarcina neplăcută de a-l apuca de cap. Din greșeală, îl zgârii pe obraz.

— Hai că mai e puțin, zice Vanessa.

Când era cât pe ce să-l legăm în siguranță de copac, un manelist imbecil, din sensul opus, ne bagă farurile în ochi și scăpăm coletul pe jos. Pe Jenică. Jos, chiar în șosea, unde cade cu un bufnet surd.

— Aoleu, zice Vanessa, să nu vină cineva din direcția asta, că-l calcă...

Ne uităm de sus, de pe parapet, la Jenică. Stă cu picioarele legate, trântit pe o parte, în mijlocul drumului. Pare foarte relaxat. Poate că e doar o impresie, dar aproape că zâmbește.

— Hai să-l luăm, propun eu.

Ne dăm jos și-l apucăm din nou pe prost de ambele capete. De data asta, îmi revin mie picioarele. Urcăm cu el până la jumătatea drumului, după care ne oprim să ne tragem sufletul.

— Zici că-i un sac de cartofi, zice tipa, arătând spre pușți.

— Cartofiiii! Cartofiiiiiii!, se aude de la picioarele noastre.

— Păi da, cartofi după ciocolată, zice Vanessa, și se apleacă din nou să-l ridice.

În sfârșit, e urcat în întregime pe povârniș. Ghinion însă. Am uitat cordelina jos. Coboară Vanessa, ia sfoara, dar se pare că planul nostru nu-i făcut să meargă ca uns și pace. Mâinile lui Jenică nu-s suficient de lungi ca să-l putem prinde de jur împrejurul copacului.

— Nu-i nimic, zice fata, băgăm mai multă sfoară.

Îl leagă pe Jenică cu mișcări de profesionistă,

și mă gândesc că probabil nu e primul om pe care-l leagă de un copac. De asta, cât de cât, lumea nu e un loc chiar atât de plictisitor și deprimant. Pentru că mai există oameni care fac lucruri fără să se gândească ce privilegiu au de pe urma lor. Oameni care fac lucruri de plăcere, ca să vadă ce se va întâmpla după.

— Gata, eu zic că e bine, spune ea, și tocmai atunci observăm un șir de camioane, trecând pe lângă noi, în direcția Brașov. Printre ele și "Nu te v-om uita Jeane".

— L-a ratat de puțin, zic eu, și mă pufnește râsul.

— Nu-i bai, concluzionează Vanessa. O să se mai întoarcă la un moment dat după el.

Își aprinde o țigară și îmi întinde și mie una:

— Cred.

24.

Mă simt cumva ușurată când mă urc înapoi în mașina minusculă a femeii cu trei feluri de păr. Termin țigara și arunc chiștocul pe geam.

— Ai și ceva rock?, o întreb pe Vanessa.

— Da, vezi în torpedou.

Găsesc un CD cu Rammstein, dar e zgâriat, sare. Mă mulțumesc cu Rock Fm-ul.

— Ce faci când ajungem?, o întreb.

— Merg la sărituri, la sală, chiar dacă am întârziat. După asta fac o baiiiieee... Abia aștept. Pe urmă mă întâlnesc cu un tip și cred că ne-o tragem.

— Cool, zic.

Mergem așa o perioadă în tăcere, ca două creaturi din cale-afară de obosite. Ca niște alpiniști care fac un traseu record, și în partea a doua a excursiei nu se mai simt în stare să facă și conversație, concentrându-se pe efortul mușchilor puși la treabă. Eu nu mă concentrez pe mușchi, mă concentrez pe amintiri. Și sunt multe...

În jur, dimineața scoate la vedere mult

jeg, sărăcie, tristețe. Oamenii sunt prin curți, ocupați cu păsările, cu reparațiile la gard, la pereții caselor, la acoperiș. Toți bărbații pe care-i vedem pe la porți sunt cu pet-ul de bere în mână, se dreg. Bătrânele scot la vânzare pătrunjel, leuștean, ceapă verde, și le așază frumos pe o mușama, în calea oamenilor care trec grăbiți cu mașinile. Privesc și ele la mașinile care trec, cu speranță, așezându-și cu gesturi mecanice baticul mai bine pe cap și ștergându-și, din când în când fruntea, de praf sau de transpirație.

Nimeni nu oprește să cumpere nimic.

La relativ scurt timp după ce mă prinsese pe covor cu Dev gol, capra mă prinsese într-o situație nu tocmai cuminte cu Tedy. Frati-miu venise acasă muci, bătuse la ușa camerei mele și căzuse, într-un final, pe prag. L-am ridicat de acolo și l-am trântit pe pat. Dar Tedy nu voia să doarmă, voia să mai bea, așa că m-am dus până jos, la bucătărie, și am adus o sticlă de whiskey pe care o lăsase tata. Când m-am întors, Tedy își pusese un film porno cu 12 negri care pișteau o asiatică de 9 ani. Cum a văzut sticla aproape plină, i-a trecut și somn și tot. Ne-am uitat la film vreo 20 de minute, după care a început să se masturbeze. Dacă am văzut că-i ocupat, m-am dus să îmi trag niște bucle cu ondulatorul, fiindcă a doua zi era un chef la Coco. Din oglindă, puteam să-l văd pe Tedy. Era super, supersexy, așa, pe jumătate adormit, pregătindu-se să

ejaculeze. M-am urcat în pat, lângă el, și am început să ne jucăm.

Apoi, fără niciun avertisment, s-a deschis ușa și în cameră a intrat capul caprei, cu o eșarfă lila de jur împrejurul lui. Nici că se putea moment mai bine sincronizat: asiatica de pe monitor tocmai avea orgasm anal și urla ca din gură de șarpe, Tedy își dădea drumul pe pătură, iar eu mă bâțâiam deasupra lui, în picioare, și dădeam pe gât o cantitate însemnată de whiskey.

Capra a fost relativ șocată, dar față de Tedy nu-și permitea ieșiri isterice.

Ne-a privit lung, a înghițit înjurăturile și zbieretele pe care gâtlejul ei se pregătea să le elibereze și a spus un timid:

— Pardon... Nu știam...

Cam atât a apucat, fiindcă bibeloul sinistru cu balerină pe care mi-l tot plasa pe noptieră a zburat chiar în capul ei, aruncat de Tedy. Eșarfa lila i s-a deranjat, acum arătându-i un cap complet strâmb. Am mai băut whiskey.

— Ieși, în morții mă-tii! La ușă nu știi să bați? Ce credeai că e aici, pulă gratis, să intri ca boarfa, când te trece pe tine?

— Iartă-mă, Teodor, nu am vrut..., a mai murmurat capra, după care a părăsit cadrul ușii, spășită.

— Căcat!, exclamă vocea feminină de lângă mine.

Fata cu trei rânduri de păr. Fata cu trei feluri

de păr, și mașina ei minusculă care momentan stă pe loc, trasă în marginea șoselei.

— Ce s-a întâmplat, de ce stăm aici?, o întreb.

— Rahatul ăsta de mașină. O apucă pandaliile când nu te aștepți.

Vanessa a coborât deja. Îmi aprind și eu o țigară din pachetul ei – fuck, și ăsta e deja pe terminate și pe al lui Iepure tot nu l-am găsit – și mă dau jos.

Live fast, die young... Pula mea. Partea din față a mașinii e ridicată. Acum, minusculitatea arată și mai caraghios, ca o pizdă cu fusta ridicată care stă pe marginea drumului.

— Și eu cum paștele mă-sii aș putea să-mi dau seama de la ce pula mea e stricată?! Ce sunt eu, depanator?

— Mecanic, zic.

— Ce, mă?

— Nimic. Ziceam că mecanicul repară mașini.

— Mecanic, depanator, morții mă-sii... De unde fac eu acum rost de așa ceva?

— Cred că ar trebui să facem cu mâna, când trece o mașină. Poate știe careva.

— Mda, poate, zice Vanessa, deloc convinsă.

Până să se hotărască ea, ies eu în mijlocul șoselei și fac cu mâna la următoarea mașină. Ghinion, e o babornițăoxigenată la volan. Și dacă ar fi oprit, probabil tot degeaba ar fi fost.

— Vicky, mă aud apelată de Vanessa.

— Zi.

— Mă, dacă tu vrei s-o ștergi, chiar nu-i problemă. Înțeleg, și eu aș face la fel. Pe bune acum, e mașina mea, problema mea. Singura ta problemă ar trebui să fie să ajungi cât mai rapid și mai fără ocolișuri la bunăciunea aia maximă a ta.

Mda. Dev. Într-un fel, are dreptate, mașina ei cu toane nu-i problema mea, dar... Călătoream confortabil și fără peripeții alături de Vanessa. Parcă aș mai arde-o o vreme pe aici, poate se repară. Măcar un sfert de oră. Nici nu mai e chiar așa de frig, a ieșit un soare palid, dar oricum, tot soare.

— Stai calmă, nu mă grăbesc așa rău. Poate o rezolvăm și plecăm.

— Da, poate, dar n-aș băga mâna în foc. Stai că-i dau un sms lui Prăștie.

Hm, îmi zic, poate că o să plec cu altă mașină până la urmă, dacă singurul ajutor pe care ne bazăm are de-a face cu Prăștie. Omul ăla chiar e prăștie. Nu cred că ar fi în stare să-și repare nici propria sculă, dacă i s-ar defecta.

După ce-l prinsese pe Tedy în camera mea ștergând praful după jucăria lui preferată, pe fundal cu cei 12 negri care numai mititei nu erau și păsărica minusculă gălbejită, la numai o săptămână, capra intrase în plin peste o altă scenă despre care ar fi fost cam greu să susții că era, hm, decentă. Cum zisese Tedy, idioata asta intră peste noi special ca să ne prindă în flagrant,

fiindcă îi e jenă să-și pună canale porno la Tv-ul din sufragerie, de frică să nu afle ăia de la cablu, și apoi vecinii (în treacăt fie spus, Viorica, vecina din dreapta, chiar lucra la cablu, așa că temerile ei poate nu erau întru totul deplasate). Așa că, susținea Tedy, asta face economie și intră peste noi în timp ce facem sex, ca să se poată masturba apoi în camera ei. Mă rog, nu cred că era reală teoria lui Tedy, fiindcă mama trecea prin lungi perioade asexuate, iar imaginea cu ea introducându-și degete sau alte obiecte în vagin era la fel de neverosimilă cu, let's say, Ramona Gabor dezlegând în numai 7 ore un careu de cuvinte încrucișate. Cred că pur și simplu era dorința ei ridicolă și deplasată de a se apropia de noi alegând, așa cum făcea mereu, modul complet greșit de abordare.

Așadar, la numai o săptămână după scena cu masturbarea, negrii și whiskey-ul, Coco venise în vizită pe la mine, aducându-l și pe iubitul ei din perioada aia, adică iubitul ei din decembrie-mijlocul lui ianuarie. Nu știu cum naiba reușise de data asta, dar gagiul era chiar mișto. Era într-a 10-a, îi cunoștea pe Dev și Tedy, deci făcea neîndoielnic parte din gașca tipilor cool. Era mereu la curent cu noile albume rock, ba chiar făcea trafic cu bilete la concerte. Cumpăra câte 20-30 și, când concertul ajungea sold out, Marius (așa îl chema) le scotea la vânzare, firește, la suprapreț. Făcea bani frumoși și de câteva ori a dus-o pe Coco la munte. Au ieșit numai

belele, evident, fiindcă Coco le zisese alor ei că stă la mine și, căcat, fiindcă nu mă anunțase de chestia asta, îmi găsisem și eu să fug de acasă cu Tedy tocmai în weekendul ăla. Așa că fusesem amândouă dispărute o vreme.

Firește, Coco și Marius urcaseră în camera mea. Mda, la ritmul în care se petreceau chestii perverse în camera mea, și la cât de des erau ele surprinse de capră, nu mai era mult până să înceapă să circule zvonul că la etajul vilei noastre există un bordel cu fufe minore... Dar revenind, Coco se linsese mult cu Marius care, nu știu exact prin ce întâmplare, mă ținea pe mine în brațe și mă mângâia pe un picior. Anyway, știam că iubirea mea Coco nu are nimic împotrivă când vine vorba de genul ăsta de afecțiuni comune, așa că nu m-am gândit să mă ascund, să-i dau mâna la o parte sau whatever. Dar ceva totuși s-a petrecut în creierul nu tocmai aglomerat al lui Coco, fiindcă după vreo jumătate de oră a început să-mi mângâie sânii. Mă rog, nici asta nu era vreo ciudățenie, dar se pare că l-a înfierbântat pe Marius, care a trântit-o pe pat și a încercat să o lingă prin chiloți. Era o atmosferă foarte relaxată, râdeam, glumeam, când tot Coco a mers la calc și a pus o piesă leșinată și lame, ceva gen Celine Dion sau Alanis Morrissette, și tot ea a dat tonul unui dans în trei. Nici asta nu era câtuși de puțin ieșit de comun. O făceam tot timpul în cluburi. Atunci însă ne-am trezit că Marius începe să ne dezbrace pe amândouă

– întâi bluza lui Coco, apoi cămașa mea... pe urmă sutienul lui Coco, apoi fermoarul meu de la blugi... Când capra a băgat din nou capul pe ușă – așa cum se obișnuise deja – de data asta legat cu un batic verde cu buline albe, foarte pe trend, eram două gagici dezbrăcate aproape complet, trântite pe pat, cu un tip făcut sandviș între ele.

— Am fugit, am fugit... Vă las, revin când terminați. Am făcut gogoși vegetariene, a spus ea, și a tras ușa puțin cam brutal, zgâlțâind și geamurile odată cu tocul de la camera mea.

— Băga-mi-aș piciorul în el de jeg de mașină! Muri-ai, lua-te-ar dracii, făcea-te-ar piftie la fiare vechi, o suduie Vanessa pe mașinuța devenită inutilă.

Ce-i drept, nu văd cum ar putea fi calmă, mai ales că își pune speranțele în hippiotul ăla făcut praștie. Dar cine mai știe.

Între timp, ca să nu stau chiar cu mâna la spate, încerc să mai semnalizez unor mașini, care ne depășesc în fugă. Nimic. Cât pe ce să-i sugerez Vanessei să își pună la loc peruca blondă, fiindcă așa am avea mai multe șanse, când...

— Auzi? Până vine Praștie, te combini la o pipă cu mine? Mi-a lăsat tot soiul de ierburi mișto, mă îmbie Vanessa.

Ce-i drept, nu sună rău. Dacă o să schimb mașina acum, la spartul târgului, mi-ar prinde bine să nu fiu tocmai trează. Când sunt trează,

mă plictisesc și mă irită proștii, ceva de nedescris. Când sunt ruptă, îmi par simpatici. Îmi vine să râd, sau să-i omor, sau ambele.

— Bagă, accept eu.

Capul cu păr șaten al femeii dispare în interiorul mașinii stricate. Păi da, îmi spun, dacă de mers tot nu merge, măcar să ne preparăm cookies înăuntru.

Iese capul, cu pipa gata făcută. Am onoarea să trag primul fum.

25.

E înecăcios, puternic, și simt o senzație ca și cum aerul ar fi devenit dintr-o dată gros, greu, și îmi apasă plămânii. Devin mai mică, și mai mică față de cum sunt în realitate. După al patrulea fum, nu-mi mai pot fixa gândurile pe nimic. Parcă aș sta noaptea, pe nisip, la mare, numai că nu e frig, e o moliciune plăcută ca de catifea în jurul meu. Îmi bâzâie și ceva în urechea stângă, poate fi vreun pitic uitat prin creierul meu sau poate fi un zgomot real, de la motorul mort al Vanessei. Una peste alta, e mișto.

Cea mai serioasă discuție am avut-o cu Tedy într-o după-amiază de la sfârșitul lunii trecute, când ne refugiasem pe ploaie să bem două beri la o terasă și pe urmă să vedem un film la mall. Cum nu mersesem special pentru film, ne mulțumisem cu ceea ce se dădea atunci când ajunsesem noi, și așa intrasem la o comedie stupidă. După vreo 20 de minute, eu terminasem popcorn-ul și Cola, Tedy căsca de mama focului, așa că am ieșit împreună la o țigară, în

cușca de sticlă. Acolo, Tedy m-a întrebat dacă îmi imaginez viitorul. Dacă mă gândesc la mine peste 5 sau 10 ani. Dacă am un ideal al viitorului meu, dacă am mai multe versiuni a ceea ce mi s-ar putea întâmpla. M-am gândit ceva la asta. Până când a venit răspunsul meu, țigara pe care o poșteam era deja pe terminate.

Nu, i-am spus, nu cred că există viitor. Adică eu, cel puțin, nu mi-l pot imagina. Cred că îți poți imagina viitorul doar atunci când ești fericit sau când simți că poți să depinzi de oameni. Nici unul, nici celălalt nu era cazul meu. Dacă încercam să-mi imaginez viitorul, tot ce puteam vedea era un azi nesfârșit, ca și cum și a doua zi ar fi fost firesc să mă găsesc tot în cușca de sticlă, tot cu Tedy, poștind aceeași țigară și făcând mișto de filmul penal din sala pe care o părăsisem. Viitorul, acum, e așteptarea asta, încercarea de-a ajunge in one piece la Dev, la party-ul ăla la care poate nici n-o să mă distrez, la care Dev poate nici n-o să stea prea mult cu mine, în Bucureștiul în care nu-mi doresc deloc s-o reîntâlnesc pe capră, ba nu-mi doresc nici măcar s-o văd pe Coco. Viitorul sunt doar eu, așa ceva i-am răspuns lui Tedy și știu sigur că a înțeles, fiindcă și el simțea asta. Viitorul e același păr blond de azi și aceeași rochie neagră, sunt unghiile mele de pe care oja neagră a sărit inestetic, viitorul sunt tenișii ăștia scâlciați. Dincolo de asta nu există nimic.

Fusese un singur moment în viața mea în

care mă gândisem cu adevărat la viitor. Cu adevărat – adică vreau să spun în felul în care se gândesc la viitor oamenii normali. Fusese imediat după Întâmplare. Atunci mă întrebasem dacă s-a schimbat ceva în felul în care văd lumea și în felul în care aleg să trăiesc în ea, așadar, tot un fel de imaginare a viitorului a fost și asta. Blocată într-un prezent pe care nu reușeam să-l procesez chiar cum trebuie, voiam să știu dacă mâine va fi la fel ca ieri. Pentru că ieri-ul ăla îmi plăcuse și, dacă ar fi fost după mine, toate aziurile, dacă știi să ți le trăiești, ar trebui să se repete la nesfârșit. Până la urmă, asta e tot, să știi să profiți de momentul de acum; dacă îl ai pe el, nu-ți mai trebuie să-ți imaginezi viitorul, pentru că atunci când va veni vei avea grijă să-l trăiești și pe el. Viitorul, într-un fel, e așa ca moartea – nu trebuie să te preocupe până nu ți se întâmplă.

Trăisem întotdeauna făcând numai lucrurile care îmi plăceau, refuzând cu încăpățânare să le iau în calcul pe cele care nu-mi produceau interes sau vreo tresărire, și eram convinsă că orice om poate supraviețui făcând exact numai lucrurile care îi plac. Mulți însă se mint că nu se poate trăi așa, pentru că le este frică de chestiile pe care și le doresc, așa că le dau deoparte din start, numindu-le destructive, imorale, rele. Nu aveau dreptate, erau doar ipocriți.

— Bună iarbă, nu?, mă întreabă Vanessa, aka A., și dintr-o dată mă apucă o ușoară

tristețe la gândul că n-am s-o mai văd probabil niciodată.

— Da, e bună.

— O să-i zic lu Praștie să-mi mai aducă. Poate chiar acum, când vine să-mi dreagă mașina, de ce nu? Poate mai stai și tu și mai facem o pipă.

— Mda, zic eu, fără tragere de inimă.

Cum mă simt din nou aproape fresh, fac un semn către o mașină, o chestie crem, foarte mare, care se apropie de noi. Culmea, total neașteptat, mașina uriașă oprește la câțiva metri de cadavrul fostei jucării a Vanessei. Un tip înalt, slăbănog, mai degrabă bătrân decât tânăr, se dă jos și se apropie timid de noi.

— Doamne ajută! Sărut-mâinile, domnițe frumoase. Ce s-a întâmplat? Vreun accident, slăvit fie numele Domnului?

— Nu, domne, nu accident, zice Vanessa și începe să râdă.

Ce-i drept, și pe mine amestecul de ierburi al lui Praștie m-a făcut foarte veselă. Iar omul ăsta pare foarte lung, pare că are niște picioare interminabile. Am mai văzut undeva în noaptea trecută niște picioare lungi, lungi de tot, dar nu mai știu la cine...

— Nu, e doar mașina ei, nu mai pornește, slăvit fie numele Domnului, îi răspund eu.

Numai un pocăit ne mai lipsea. Dar e bine, va fi poate o dimineață interesantă.

— Ce frumos, să vezi tineri cu iubire de țară

și Dumnezeu, zice el fericit și, incredibil, chiar își face o cruce.

Acolo, în mijlocul drumului, lângă mașina cea decedată. Mă uit la Vanessa întrebător, wtf, chiar a făcut asta nebunul, și după râsul femeii îmi dau seama că n-a fost doar în imaginația mea.

— Aș putea să mă uit eu puțin la mașină, Doamne ajută, poate depistăm care este cauza acestei neplăceri...

— Sigur, sigur, uitați-vă, eu nu vă rețin, îi spune Vanessa, și mă trage într-o parte, ca să râdem în voie.

— Am crezut întâi că am intrat eu în vreun trip religios, dubios, îi spun Vanessei, și ne ținem de mână în timp ce râdem.

— E pe bune, nici mie nu-mi vine să cred... Auzi, am o idee.

Altă pipă, mă gândesc, sau cine știe, tot pe acolo.

— Zi.

— Tu ar trebui să pleci cu omu' ăsta. Ce mai, pare inofensiv, nu vezi, e în lumea lui acolo, cu Dumnezeu, cu sfântul duh. Sunt șanse doar una la un miliard să fie un pervers și să se dea la tine. În afară de asta, mai e puțin până-n București.

— Mda, zic eu, meditând. Da' tu ce faci? În caz că nu repară mașina? Stai aici și-l aștepți pe Prastie?

— Păi oricum îl aștept. Vreau să ne împăcăm, m-am cam răstit la el și nu-mi place chestia

asta. E frati-miu, până la urmă.

— Prastie e... frati-tu?!

— Da, vitreg. De ce, ne-am purtat ciudat acolo, la Peleș?, mă întreabă ea, zâmbind.

Well, not really, doar v-ați luat limba-n gură și v-ați pipăit puțin, dar, come on, asta e ceva ce facem și eu cu Tedy.

— Păi atunci... bine, o să plec, îi spun.

Îmi scot puloverul împrumutat de ea de sub geacă și îl depun în portbagajul mașinii. Altceva al ei nu cred că mai am pe mine...

Mă simt cumva aiurea, tulburată. Ca și cum aș fi văzut o stafie prietenoasă, care mi-a întins o țigară. Că tot vorbeam de viitor, am acum din nou senzația că Vanessa e o parte din ce aș putea să fiu eu peste vreo 10 ani. Nu-mi place deloc asta. Adică îmi place Vanessa, dar nu vreau să fiu Vanessa peste 10 ani, vreau să fiu tot Vicky, vreau să rămân neschimbată. Poate doar să fiu brunetă.

— Ei, cum merge? Ați găsit buba?, îl întreabă ea pe pocăit.

Omul scoate capul, de fapt îl ridică, de lângă una din roțile din față, unde căuta ceva, nu se știe ceva, defecțiunea probabil. Sau pe slăvitul Dumnezeu, îmi spun în gând, și nu mai reușesc să-mi opresc râsul.

— Sughițați, domnișoară? Țineți-vă respirația. E de la frig. Cam frig, ce-i drept, pentru perioada asta, dar știe Cel de sus, are el socotelile lui...

— Nu, zic, râdeam, nu sughițam.

— Ce are mașina?, îl întreabă Vanessa.

— Doamnă dragă, slăvit fie Domnul, sincer să fiu, nu știu să vă răspund. Nu pot repera defecțiunea tehnică a acestui simpatic vehicul.

Vai, îmi spun, eu nu pot să merg la București cu nebunul ăsta. O avea dreptate Vanessa, poate că într-adevăr nu mai e mult, dar chiar și 10 minute dacă am călători împreună mă tem că aș leșina de râs.

— Uitați ce aș vrea să vă rog. Eu rămân aici cu rabla, fiindcă oricum l-am chemat pe fratele meu, și văd eu ce fac, poate mă remorchează. Dar aș vrea, dacă nu e prea mare deranjul, să o luați până-n București pe prietena mea.

— Dar bineînțeles, mai e vorbă? Sigur că ne ajutăm la nevoie, noi, românii, suntem un popor creștin și datoria noastră față de semeni e să...

— Genial, atunci ne-am înțeles, zice Vanessa.

Tocmai mă pregătesc să-i spun, bre, ești nebună, e prea caraghios omul ăsta, nu pot merge cu el fiindcă o să leșin, când îmi amintesc că am tot ce-mi trebuie în rucsac. Dacă mă enervează pocăitul... poate rămâne fără limbă.

— Ia țigările astea, îmi zice ea, întinzându-mi pachetul aproape gol. Eu o să fumez de la Prahova. Și, vezi, ai grijă când ajungi, mai dezinfectează-ți buricul și pune o ață, să nu se astupe.

— Da, da. Dar ești sigură că vine Prahova?

— Vine, ce naiba. Hai încoa' să te pup.

Mă pupă, de data asta pe obraz, cast, ca o amică cu care am ieșit la o cafea. Aș fi vrut s-o mai sărut o dată, dar mă abțin.

Pocăitul a salutat-o, i-a urat Doamne ajută (la naiba, el crede probabil că Dumnezeu repară și mașinile rămase-n pană...) și acum e deja la volan.

Culeg ce mai am prin răposată, pe Radu, rucsacul și sunt gata din nou de aventură.

— Staaaaaiii!, strigă fata, chiar în momentul în care pocăitul e pe cale să o ia din loc.

Scot capul pe geam. Mașina e uriașă, mă simt ca o furnică înăuntru.

— Na numărul meu.

Îmi întinde un post-it îndoit, pe care și-a scris numărul de mobil, alături de un ":X". Cool. Așa îi mai măzgăleam și eu lui Coco pe caiete, ba chiar și lui Tedy, în zilele când aveam impresia că o inimioară ar arăta prea lame.

— Sună-mă când ești acolo, să știu că ai ajuns cu bine.

— Bine, îi zic, iar pocăitul demarează cu un zgomot înspăimântător.

Fata rămâne în urmă, se face tot mai mică, o siluetă firavă, neagră. Îmi amintesc și de Iepure, pe care l-am cunoscut la începutul acestei nopți. Așez post it-ul cu numărul de telefon al Vanessei lângă cutia de chibrituri cu numărul lui Iepure. Tot acolo e și cheia de la mașina lui

Gigel, ăla cu ochii scoși. O fi supraviețuit?

Sunt așa, un fel de relicve din călătoria mea singuratică, unele pe care i le-aș putea face cadou lui Tedy, când ajung în București, și când ajunge și el, ca să-i arăt că pot avea o viață palpitantă și în absența lui. Mă rog, nu că s-ar fi pus problema vreodată. Tedy nu era chiar atât de narcisist încât să pretindă că numai alături de el ți se pot întâmpla chestii memorabile. Mai ales n-ar mai fi putut pretinde asta după Întâmplare, când el nu fusese acolo...

— Vai, Doamne păzește, zice pocăitul, speriat, aproape speriindu-mă și pe mine, fiindcă nu mă așteptam să aud o voce masculină de lângă mine.

Mă obișnuisem cu vocea ușor pițigăiată a Vanessei.

— Ce ați pățit?, îl întreb.

— Eu, domnișoară? Ce să pățesc eu? Dumneavoastră ați pățit!

— Uh?, zic, cu țigara încă neaprinsă și cu bricheta în mână.

— Vă pregăteați să fumați! Așa ceva e foarte dăunător pentru dumneavoastră, nici nu aveți idee cât...

— Ah, zic eu, asta...

— Da! Nu fumați, vă rog eu, vă implor!

— Bine, dar... Bine, fie, zic, aproape amuzată, și bag țigara la loc în pachet.

Căcat, până la București și așa nu mai e mult,

cum zicea Vanessa... O să fumez când ajungem. O să fumez tot pachetul, cât mai e din el.

— Știți la ce riscuri enorme vă supuneți pentru această nefericită plăcere de moment? La niște riscuri incompa... vai de mine, nici nu știu de unde să încep, cum să vă conving să renunțați la fumat!

— Eh, știu și eu câte ceva... Cancer de plămâni, riduri, sterilitate...

— Ce cancer... Ce sterilitate... Astea sunt nimic, în comparație cu adevărul risc care vă paște, ca un balaur ascuns într-o... într-o asta... într-o gaură de șarpe! Adevăratul pericol e păca-tul! Da, păcatul. Dumnezeu, slăvită fie slava Sa, vede lucrurile astea și le contorizeaza. Nimic nu scapă privirii Sale.

— Da?, întreb, nu prea convinsă. Ciudat. Și cum le notează, are el un caiet mare de tot acolo sus, suntem toți trecuți pe o listă și ne bifează sau cum? Mi se pare interesant.

— Da, da, are, desigur... Nu chiar un caiet... Nu, cu siguranță nu un caiet.

— Am înțeles, îi zic, atentă la drum. Are un computer. E updatat. Ne notează în computer.

— Nu, computer, nu, domnișoară, ce computer, se încurcă El cu din astea?... În mintea Sa divină ne notează pe toți. N-are nevoie de o listă, fiindcă ne cunoaște pe fiecare în parte și ne iubește pe toți la fel.

— Aha. Păi și el mă vede de fiecare când fumez?

— Cu siguranță! Să fiți convinsă de asta! Și să nu mai fumați. Faceți un păcat.

— Bine, și dacă, să zicem, fumez într-un moment din ăsta, așa, mai intim... poate în timp ce sunt la baie? Dumnezeu trage cu ochiul să vadă ce fac în baie?

— Vai, domnișoară, se poate așa ceva? Nu mai vorbiți din astea... Cum adică să tragă cu ochiul, ce-i Dumnezeu, Doamne iartă-mă, un golan care se uită prin gaura cheii?!

— Păi eu știu...

— Păi să știți. Sunteți destul de mare, câți ani aveți, 19? 20?

— 17, zic eu.

— Ei, 17, orișicât. Ar trebui să știți ce e bine pentru dumneavoastră. Fumatul e un lucru rău. Să nu mai fumați.

— Bine, zic, n-o să mai fumez.

Pocăitul se uită la mine cu un aer satisfăcut. Probabil se gândește – am mai câștigat un suflet, acum m-a notat Dumnezeu în catastif și o să mă răsplătească la sfârșitul timpului. La împărțirea darurilor, o să fiu primul.

— Auziți, dar... N-ați zis doar așa, de politețe, că vă lăsați, nu?

— Nu, am vorbit serios. Doar nu era să vă mint așa, cu Dumnezeu de față.

Dă din cap satisfăcut. Ia uite la fata asta, învață repede.

— Da' unde mergeți în București, slăvit fie numele...

— La Obor.

— Aha. La piață?! Păi nu-i devreme?

— Da, pe acolo, pe la piață. Dar nu ca să fac piața. Mă întâlnesc cu iu... cu un băiat.

Face ochii mari și nu mai e atent la drum. Mda, presupun că nici n-are de ce să-și facă griji. Dumnezeu veghează permanent asupra lui.

— Cu un coleg de școală. Pentru niște teme, rectific.

— A, așa, bun, bun. E bine să vă țineți de învățătură. În ziua de azi, e nevoie de oameni destoinici care să pună mâna pe carte, nu de toate pramatiile. E nevoie de oameni cu conștiință. Știți, dacă urmăriți televizorul, o să vedeți că în ultimul timp numai oameni lipsiți de Dumnezeu au ajuns intelectuali. Toți ăștia care fac filme, scriu cărți, desenează, pictează, acolo, ce fac ei, sunt oameni fără frică de Dumnezeu. Niște blasfemiatori. Te-ai îngrozi dacă ai vedea ce-i în mintea lor... Ăștia toți or să populeze cazanele ladului, să ardă în focul veșnic acolo, în smoală, unde e nefericirea și scârșnirea dinților și unde le fierb mațele din ei și le ies pe partea cealaltă...

— Auziți, dar știți ce n-am înțeles eu niciodată prea bine... Dacă creștinii sunt iubitori, fiindcă așa le cere religia lor, și Iisus, și așa mai departe, ei nu ar trebui să-i ierte pe necredincioși? Adică, să fie înțelegători cu ei?

— Cum să facă așa ceva, domnișoară, dumneavoastră glumiți?! Adică ziceți să-i iubim pe păcătoși, pe necurați? Ptiu, Doamne apără și

păzește!

— Păi, da...

— Păi cum, domnișoară, am eu față de om care iubește un păcătos?! Cum ar veni, ar trebui să-i iubesc și pe homosexuali sau cum? Ptiu, pleacă necurăție din mintea mea!

— Și pe ei, de ce nu? Pe homosexuali nu tot Dumnezeu i-a creat?

— Dumnezeu?! Doamne ferește, cum să spuneți așa ceva? Cum adică să-i creeze Dumnezeu pe poponarii ăștia nenorociți, pe criminalii ăștia, pe spurcăciunile care ne pervertesc copiii?!

— Păi și ei de unde au apărut?

— Cum de unde? De la mamele lor.

— Păi da, dar și ele se trag tot din Adam și Eva, oamenii creați de Dumnezeu, nu-i așa? Deci, până la urmă, Adam și Eva sunt strămoși și ai homosexualilor, așa cum sunt și ai heterosexualilor...

— Ce homosexuali, domnișoară, ce heterosexuali, cum era să creeze Dumnezeu aceste spurcăciuni, aceste deviații?! Dumneavoastră sunteți conștientă ce vorbiți? Cum să blasfemiați așa?!

S-a enervat. Mașina imensă merge din ce în ce mai strâmb și se apropie periculos de mult de copaci. Dracu' m-a pus, asta ar fi culmea, să crăp într-un nenorocit de accident de mașină, doar pentru că am avut mâncărime în fund să port o discuție contradictorie pe teme de religie.

Și totuși:

— Bine, și atunci, de unde au apărut homosexualii?

— Păi e la urechea cocoșului: homosexualii și ăilalții... cum le-ați zis...

— Heterosexualii.

— Așa. Ăștia sunt ăia care fac nenorociri cu copii, nu? Așa, spurcăciunile astea două, heterosexualii și homosexualii, au venit de la Satana.

— Aha, am înțeles, îi zic eu.

— Păi nu era evident?, face nebunul, pe un ton victorios. Era la urechea cocoșului.

La mintea cocoșului se zice, idiotule, îmi vine să-i zic, dar mă abțin. Mai bine să ajungem safe decât să mă răfuiesc cu un nebun și un penibil. Dar poate i-o zic când cobor.

— E bine că ați ales să nu mai fumați. Cele mai bune sunt deciziile pe care le faceți în cunoștință de cauză, când înțelegeți exact ce aveți de pierdut. Când cântăriți avantajele (care or fi alea, eu nu le-am văzut niciodată) și dezavantajele (focul veșnic, scrâșnirea dinților, pedeapsa eternă și pierderea sufletului). Mă bucur că ați înțeles. Știți, clipele astea mă fac să-mi dau seama că am un rost adevărat pe lume.

Mă privește apoi aproape extaziat, în timp ce o mașină se apropie din sensul opus, dar pe banda noastră.

— Încă de când v-am văzut, mi-am dat seama că sunteți o tânără foarte inteligentă.

26.

Nebunul dracu' a evitat mașina care venea din sens opus chiar în ultima clipă, aproape la milimetru. Mă și vedeam împrăștiată prin parbriz. În ultima clipă, când credeam că facem buf, m-am gândit: pula mea, și totul a fost degeaba... Dev n-o să știe că veneam la el, că făcusem eforturi, că mă despărțisem până și de Tedy ca să vin la ziua lui...

Era ciudat. De multe ori îi comparam pe Dev cu Tedy și invers, de parcă aș fi avut opțiunea reală de a fi cu oricare din ei. Erau unele chestii pe care le aveau amândoi, și care îmi plăceau atât la unul, cât și la celălalt. Multe, foarte multe. Probabil, ele erau și ceea ce îi atrăgea pe ei unul către celălalt. La polul opus, era și o chestie, un fel de defect – niciodată, când eram cu Tedy sau Dev, nu mă puteam relaxa cu adevărat. Nu mă puteam odihni, nu puteam uita de mine. Lângă ei, mereu simțeai ceva, mereu erai acolo, în mijlocul lucrurilor. Când mă uitam la câte un film cu Tedy, sau când îmi arăta un videoclip nou, sau când stăteam pur și simplu amândoi

în vârful patului meu și citeam, sau eu citeam și el scria în jurnal, nu reușeam să fiu doar eu singură cu gândurile mele. Prezența lui, atât de aproape de mine, îmi invada toate gândurile, mă schimba, mă ducea într-o direcție în care era mai degrabă vorba despre el, decât despre mine. Mă rog, asta era genul ăla de chestie, un fel de defect-calitate. Mă și deranja, îmi și plăcea.

Apoi, firește, mai erau chestiile personale, trăsăturile mișto pe care le aveau fiecare în parte. Tedy era exploziv, Tedy ridica lumea în picioare oriunde mergea. Uneori era de bine, alteori era de rău. Îi făcea extrem de ușor pe oameni să-l iubească sau să-l urască. Era imprevizibil, era șocant, era impulsiv și înclinat spre violență. Îi dădeam dreptate, de cele mai multe ori, pentru că lumea de azi nu e una în care să poți supraviețui fără violență. Fără să crezi în violență și fără s-o practici. Eram convinsă, ca și Tedy, că într-o bună zi va veni acel moment în care violența cohortelor de oameni proști și frustrați, care nu-și înțeleg propria viață, se va lovi într-o confruntare finală cu violența celor câteva sute de oameni deștepți din univers. Noi ar fi trebuit să căutăm oameni deștepți și violenți, care se îngroașe rândurile taberei noastre, ca să avem mai multe șanse de izbândă. Apoi, Tedy era sarcastic, Tedy avea umor indiferent de circumstanțe, și iubeam asta la el. E cumva trist s-o admiți, dar trăim într-o lume plină de ființe fără pic de umor. Tedy era o excepție.

Dacă ar fi existat cu adevărat Dumnezeu, cum tot profețea nebunul, l-ar fi pus pe Tedy într-un glob de sticlă și ar fi avut mare atenție cu el, să nu-l deterioreze, pentru că era un exemplar uman cu adevărat ieșit din comun.

Dev. Dev vorbea foarte puțin. Foarte, foarte puțin. Dar te privea mult, și te privea cu ochii lui verzi într-un fel în care nu te privea nicio altă ființă vie. Părea că vrea să afle totul despre tine privindu-te. Când Dev mi-a adresat primele cuvinte, atunci, în curtea școlii, m-am simțit foarte mândră că vorbește cu mine. Că vorbește de-adevăratelea cu mine. Dev vorbea cu foarte puțini oameni. În afară de asta cu vorbitul, după ce începusem să-l cunosc, aveam senzația că Dev gândește în mare cam aceleași lucruri pe care le gândește și Tedy. Iar o anumită discuție, dintr-o anumită noapte, după o anumită partidă de sex, mi-a confirmat că iubitul meu era foarte asemănător cu fratele meu.

În noaptea aia, în care rămăsesem la Coco, ai ei și chiar ea fiind plecați din oraș, după ce am făcut sex, Dev a propus să ne luăm un tricou pe noi și câte o bere și să ieșim în fața blocului, unde era un mic părculeț cu leagăne. M-am dat în leagăn vreo jumătate de oră, până m-am plictisit. Mă enerva că, de când crescusem, tipul cu care veneam în parc nu se mai putea urca în picioare în spatele meu, ca să-mi facă vânt. Ar fi fost prea greu leagănul cu noi și probabil s-ar fi rupt. Eu crescusem, tipii cu care veneam în parc

crescuseră și ei...

Pe urmă, ne-am așezat pe scăunele alea mici de la roata în care trebuia să împingi cu putere ca să se învârtă și am desfăcut berea. Iar Dev mi-a povestit că a fost și el exmatriculat în urmă cu câțiva ani, după ce a avut o altercație cu un prof. "Ce fel de altercație?", l-am întrebat, iar Dev mi-a răspuns, simplu: "i-am tăiat un deget cu cuțitul. Dar i l-au cusut la loc." "Ce deget?", l-am întrebat, de parcă ar fi fost esențial pentru povestea lui. Dev s-a gândit mult, dar nu și-a mai putut aduce aminte exact. "Cred că era degetul mic, sau poate inelarul. Sau ăla mijlociu. Oricum, nu degetul mare." Povestea era, de fapt, simplă: profu ăsta, care preda fizica, avea o soție, care preda biologia. Soția, care preda biologia, îi făcea ochi dulci lui Dev, care avea pe atunci 13 ani, adică aproximativ cât am eu acum. Dev nu prea știa ce să facă, dacă să i-o taie din rădăcină profei – "eram timid pe atunci, timid și nesigur. Ascultam toată ziua muzică", îmi explicase el, așa că într-o zi a lăsat-o să-l sărute, după ore. Profu i-a prins în direct, venind să-și ia acasă consoarta, care își uitase umbrela, și a vrut să-l pocnească pe Dev. "Era furios, cu ochii mari, ieșiți din orbite. De parcă eu eram vinovat cu ceva. De parcă nu era vina lui că luase de nevastă o curvă", spunea Dev. A țipat, a adus toată cancelaria la locul faptei, iar curva a spus că Dev sărise practic pe ea. "Își însoțise mărturisirea și cu un potop de lacrimi, iar bărbatul înșelat o

strângea speriat la piept. După aia, când apele păreau să se calmeze – curva se ducea liniștită acasă, iar eu eram exmatriculat, nebunul de prof a sărit cu degetele răschirate spre fața mea. Era ca în filmele proaste cu chinezi, știi, săritura dragonului, pula mea. N-am stat să mă gândesc. Am scos mâna cu șiș-ul din buzunarul gecii și i-am tăiat un deget, parând lovitura." "Cum de-l aveai la tine, șișul?", l-am întrebat. "Aveam nevoie de el. Mă certam des cu cocalarii, fiindcă aveam părul lung și purtam tricouri negre. Îl țineam tot timpul la mine."

După ce-mi povestise chestia asta, ne mai dădusem o vreme în leagăne.

Și lui Tedy i se întâmplaseră multe chestii asemănătoare, cu profe care se dădeau la el and shit. Dar Tedy avea mereu grijă să nu fie prins.

— Ăsta era o unealtă a Satanei, clar e lucrul ăsta, clar ca oglinda apei!, spune o ființă gâjâită de lângă mine.

Ba Dev nu-i nicio unealtă a Satanei, îmi vine să răspund, după care îmi dau seama că vorbea despre altcineva. Despre individul care era să ne bușească mașina.

— Se poate, zic.

— Păi n-ați văzut cum vedea chitit să ne lovească pe noi? E montat de unu' pe care-l cunosc. Am avut de curând o altercație... Un nenorocit. Spunea că huzuresc pe banii statului, că iau bani de la oameni cu frica de Dumnezeu.

Păi și dacă iau, ce? Nu-i dreptul meu? N-aveți idee, domniță, câte oi rătăcite am adus eu înapoi la turma Domnului, ehehei... Păi eu pentru asta nu merit un salariu, să am de-o pâine? Păstorii lui Dumnezeu trăiesc cu aer, sau cum? Dar pentru atâta lucru, să mă calce cu mașina... ce nebun! E la urechea cocoșului, a fost trimis să mă lichideze!

— Nu-i exclus, comentez eu.

Vai, și mi-e poftă de o țigară. M-au trecut toate apele când am văzut mașina venind spre noi.

— Știți, eu am o emisiune la televizor. "Ascultă-ți vocea inimii" îi spune. Frumoasă emisiune, și nu spun asta doar fiindcă e a mea... E chiar frumoasă. Nu aduc nonvalori care sunt acum la modă, femei în fundul gol, aduc oameni de calitate. Chiar ieri am avut ca invitat pe Drăgănel Popescu, îl știți?

— Mnu... Nu cred.

— Păi sunteți prea tânără, nu mergeți pe la nunți. Dacă nu mergeți pe la nunți, n-aveți de unde să-l cunoașteți.

— Aha, e cântăreț de nunți.

— Da. Dar ce voce! Ce timbru! Ce finețe vocală! Îmi amintește puțin de băiatul acela, Trăistariu parcă, a fost și la Eurovision... Frumoasă voce are băiatul ăsta, Drăgănel. Un talent adevărat. Bietul om, mai cântă și el o manea pe ici, pe colo, să facă de-o pâine. Grea mai e viața de artist. Grea și nedreaptă.

— Cred, îi răspund eu, verificându-mi unghiile.

N-a fost călătorie în viața mea în care să nu-mi rup vreo unghie. Îmi rupeam cu atât mai multe unghii cu cât era mai plină de peripeții excursia.

Acum mi-am rupt șase.

De curând, dădusem peste niște versuri dintr-o piesă hip hop, ceva gen Copilăria noastră vs copilăria noastră. Din ea reieșea ideea că noi, adolescenții de azi, nu știm să trăim pentru că nu bem nu știu ce rahat de suc cu colorant de la dozator care era la modă în anii '90, sau că suntem triști fiindcă nu ne jucăm o stupizenie care presupune să alergi în cerc, să atingi un prost și să strigi – "Ești!". Că suntem lame fiindcă avem calculatoare, că avem Facebook și că dăm SMS-uri. Că suntem nefericiți fiindcă părinții noștri au bani și noi ne permitem să aruncăm înghețata care rămâne în jurul bățului, odată cu bățul, după ce o mâncăm. Mă rog, era și un vers ok în toată piesa asta, care zicea ceva gen nu judec pe nimeni, deși mie nu mi se părea că era chiar așa. În fine, de ce mi se părea stupidă ideea – pentru că nu e deloc adevărat că, dacă ai 13 ani în 2013, înseamnă că ești condamnat de o instanță supremă să îți petreci toată adolescența pe scaun, în fața calculatorului. Eu făceam de toate. Făceam și ce se face în 2013, și ce se făcea prin 2003, și ce se făcea cu 10 ani înainte de

asta. Și eu mergeam în parc, și eu mă duceam la un concert, și eu mergeam la petreceri de ziua de naștere a unui coleg, la petreceri în pijamale, mergeam și la o cofetărie, dar mergeam și într-un club. Dormeam și cu rața de pluș, dar făceam și sex în diferite poziții. Comunicam zilnic prin SMS-uri, da, dar nu mă deranja să folosesc și telefonul fix, atunci când eram în vizită la o rudă bătrână. Și, mai ales, nu eram dependentă de nimic – puteam supraviețui bine mersi fără Facebook, fără iPhone, fără jocuri pe calculator, care oricum nu-mi plăcuseră niciodată. Foloseam niște chestii pe care le aveam, dar nu mă lăsăm dominată de ele. Puteam să stau o săptămână întreagă închisă în cameră cu un teanc de cărți bune? Puteam, firește. Așa că, sincer, mi se părea o tâmpenie tristă să judeci un adolescent după anul în care s-a născut. Au fost proști și pe vremea lor, a ăstora cu versurile, sunt proști și acum, așa cum au existat și oameni mișto în orice perioadă a istoriei. E firesc pentru un om de 30 de ani să fie nostalgic atunci când își amintește de adolescență, asta nu-i ceva rău. Dar cred că e greșit să luăm nostalgia drept adevăr universal.

— O întrebare am și eu. V-ar deranja dacă am opri puțin la Piața Unirii? Am acolo o treabă, trebuie să mă întâlnesc cu un artist, are repetiții. Un interpret de hip hop creștin.

— Hip hop creștin?, întreb, sperând că

n-am auzit bine.

Normal că vin la așa ceva, n-am cum să ratez.

— Da! Un talent, domnule. Câtă imaginație are... Ce versuri a compus, îți stă mintea-n loc. Frumos, de suflet. O să vedeți. O să vă îndrăgostiți de el.

Mira-m-aș.

— Și cum îl cheamă pe artist?

— Cerebratio Aeternum. Se mai semnează și C.Ae., prescurtat. Eh, frumos, nu?

Sunt pe jos de râs, dar mă țin tare.

— Da, frumos. Original.

— Păi cum altfel? Un artist complet. El își face și muzica, și versurile. O să-l adori.

— E posibil.

— E sigur, cert ca lumina zilei, ce posibil... Cum să zic eu, tare mă bucur... că mai sunt și tineri din ăștia. Nu din ăia descreierați, cu berea pe masă, seringa-n venă, cercei peste tot, și pe corp, și-n buric...

Instinctiv, îmi duc mâna la buric. Pierce-ul e bine mersi acolo. Mă mai ustură un pic gaura făcută de Vanessa.

— Generația de azi... ehei... e pe ducă. Știu eu ce spun. Dacă nu vin tare din spate tineri mai întregi la minte, mai devotați patriei și credinței strămoșești, o să ne înecăm în propriul căcat, Doamne iartă-mă, scuzați-mi expresia.

— Nu face nimic, răspund, condescendentă. Și concertul cum va fi? L-ați mediatizat?

— Eh, l-am mediatizat și eu cât am putut...

E greu. Cu televiziunile astea sataniste, Antena 1, ProTV-ul... Numai curvăsăreală și droguri. E greu să găsești loc pentru un concert de muzică bună, veritabilă.

— Măcar i-ați făcut reclamă în emisiunea dumneavoastră, tot e ceva. Poate a auzit lumea.

— E drept, i-am făcut. Nu pot să mânii pe Dumnezeu, am avut și ceva buget de promovare a evenimentului, 60 de mii de euro. I-am strâns și de la stat, și de la organizații private, vai de capul și de zilele mele cât am alergat pentru banii ăștia. Două zile întregi am alergat pentru ei, să dau semnături, draci, laci, Doamne iartă-mă, nici nu știu dacă am pus ceva în gură în alea două zile.

— Ei, totuși, nu-i rău. Sunt niște bani.

— Da' de unde, bani pe dracu', Doamne iartă-mă! Păi când începi să-i cheltuiești, nu mai rămâne nimic! Dă la artist 10 mii de euro să presteze, pune deoparte pentru protocol 30 de mii, că vine lume, nu glumă. Facem și conferință de presă, acolo nu poți să aștepți cu mâna goală jurnalistul. Mai iei o apă minerală, o alună... S-au dus banii, așa, paf-paf... Ce ne-a mai rămas? Acolo câteva milioane, mai nimic... Am dat și 50 de lei la fotograf, al dracu', scump, Doamne iartă-mă, să vină să ne facă poze de calitate...

— Mda, zic. E bătaie mare de cap.

— Nici n-ai idee. Mare, mare bătaie de cap. Acum trebuie să mă duc, să verific dacă merg repetițiile cum trebuie, că la 7 începe concertul.

— Și unde o să fie, în parc?

— E... parc! Ce parc? Acolo, la drogați, Doamne iartă-mă? Aici, frumos, în fața Magazinului Unirea, la oameni serioși.

— Aha. Păi și construiți o scenă?

— Nu-nu. Nu chiar. Aduce el, artistul, de acasă niște lăzi, niște cartoane, nu știu exact, că a spus că se ocupă de tot. Intră în banii pe care i-am dat, înțelegi?

— Aha.

— Da' am așa niște emoții... Zici că eu mă urc pe scenă, nu el. Mereu când e cu din astea, mă trece o transpirație rece. Ia uite ce-mi tremură mâinile pe volan...

— Vreți să oprim puțin?

— Ei, să oprim, ce să mai oprim... Să întârzii după aia la repetiții... Las' că merg așa, ce-o fi, o fi, doar n-o să mă prăpădească Dumnezeu degeaba, pe șosea, pe mine care i-am adus atâtea oi rătăcite înapoi în turmă.

Mda, păstorul pulii. Poate n-o să te prăpădească pe tine, idiotule, dar cu mine cum rămâne? Ateii își pun mai multe încredere în volan și-n frână decât în moșu' cu existență dubitabilă din ceruri.

— Grea viață, domnule. Nici nu mai știi cum e bine. Să îți faci o afacere, sau să te angajezi undeva și să nu te doară capu'... Da' ce te faci când dai de un patron satanist? Care te pune să vii la muncă în zi de sărbătoare? Care te îmbie diabolic cu mâncare de dulce când ești în post?

Unu' care duce o viață în păcat, trăind în concubinaj și altele și mai grozave...

— N-ai ce să faci.

— Așa e, n-ai. De aia mai bine ca mine. Emisiunea merge, donațiile mai vin din când în când... Auzi, și mata ce profesie ți-ai ales?

— Eu?!, întreb speriată.

Ho, nebunule, că am 13 ani și 4 luni. De unde să știu ce profesie o să-mi aleg? Deocamdată sunt ocupată să trăiesc. Îmi amintesc că i-am spus că am 17 ani, deci mai am un pic și dau la facultă.

— Cred că medic, îi răspund cu jumate de gură.

— Aoleu, Doamne apără și păzește! Medic?! Păi nu-i păcat de dumneata?... Asta e cea mai tâmpită profesie, părerea mea. O profesie inutilă, una la mână. De ce ai vrea să ai grijă de cineva de care oricum are grijă Cel de sus? Și cum poți să fii atât de arogant încât să salvezi viața unui păcătos, dacă Dumnezeu a decis să-l ia dintre cei vii?!

— Păi...

— Urâtă profesie, ascultă la mine. Mai bine te-ai face profesoară. Ți-ar sta bine la catedră, e la urechea cocoșului. Pe toculețe, cu o fustiță din aia scurtă așa...

Să-mi dau palme, pocăitul devine pervers.

— Nu știu ce să zic...

— Adevăru-i că și ca profesor poți să o ieî razna. Să-i înveți pe copii prea multă carte. Niciodată nu e bine să-ți depășești atribuțiile și

să-i înveți prea multă carte. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fim toți deștepți și învățați, ne-ar fi dat să mâncăm din pomul cunoașterii...

— Adică Dumnezeu are nevoie de proști?

— Nu de proști... Cum să zic eu, nu de proști... dar are nevoie de oameni cu duhul modestiei, blânzi și ascultători.

— Ca oile, îmi dau eu cu părerea.

— Da, așa, ca niște oi. Nu chiar ca oile, se repliază el, când realizează că nu sună așa bine.

Dumnezeu a creat după chipul și asemănarea lui niște oi. Câteva turme de oi.

— Dar știi ce ai putea mata să te faci? Ceva ce ți s-ar potrivi mănușă? Ceva ce mi-a plăcut întotdeauna, ca meserie la o femeie, dar am văzut că se practică tot mai rar în ultima vreme, nu știu, o fi plătită prost... Țesătoare!

— Țe-să-toare?, întreb eu, gândindu-mă că n-am auzit bine. Adică, un fel de croitoreasă?

— Ehei... vezi, nu știi nimic. Nu mai e de viitor profesia asta frumoasă, acu' e la modă să-ți arăți cracii pe la Tv, Doamne iartă-mă... Fată dragă, o țesătoare nu e o croitoreasă!

— Bine, dar... tot pe acolo. Adică nu țese haine?

— Ehe... haine, covoare, ștergare, ornamente bisericești... Multe poate să țeasă o țesătoare.

— Bine, i-am răspuns. O să mă gândesc la asta.

— Tare bine ți-ar sta țesătoare! Unde mai pui că ai un program normal de lucru, nu ca

doctorii, pleacă cu noaptea-n cap și ajung acasă odată cu golanii, la miezul nopții. Ascultă la mine, țesătoare e o meserie serioasă.

— M-ați convins, îi spun.

Pocăitul nebun e foarte încântat. Mă privește cu admirație. Probabil fiecare oaie rătăcită îi aduce un petecuț de iarbă proaspătă și verde în Rai, la picioarele Domnului.

— Ascultă, dar dumneata să știi că oi fi fată serioasă, dar decent nu ești îmbrăcată...

Gata, până aici a fost. Să vezi că-i crestez ceva până ajungem la Obor.

— Păi fusta asta de pe tine să știi că nu-mi place... Nu-i decentă. Și ghetele alea, zici că-s de armată, comentează el, dezbrăcându-mă din priviri.

Moș libidinos, să vezi de nu-ți spun eu vreo două când ajung la destinație.

— Și ciorăpeii ăștia... cine i-a găurit?, face retardatul, și, până să-mi dau seama, mâna lui e deja pe piciorul meu.

Din obișnuință, îi arăt colții, mârâind.

— Ei, ce e acum, eu te duc cu mașina și tu nu vrei să fii deloc drăguță cu mine? Da' ce ești așa sălbatică, ce crezi că-ți fac, te pap?

Mâna lui a mai înaintat vreo zece centimetri, așa că nu văd altă soluție. Îi prind încheietura și i-o sucesc. O chestie învățată bine de la Tedy.

— Auuu, au, căței ce ești, auuu, mă doare, dă-mi drumul, se vaită pocăitul, iar traiectoria mașinii are din nou de suferit.

Iar ne îndreptăm spre copaci.

Își revine însă dintr-o dată, și mă privește cu niște ochi total diferiți de ăia cu care mă dezbrăcase înainte.

— Vai, Doamne apără și păzește! Nu știu ce m-a apucat, vă rog frumos să mă iertați! Eu nu... Eu niciodată... Vă rog să mă credeți, nu știu ce a fost în capul meu! Doamne apără și păzește, mâine la prima oră mă duc să mă spovedesc, sper să nu fie ceva grav, Doamne, de n-ar intra necuratul...

— Cred că e mai simplu. Probabil n-ați mai făcut sex de mult.

Pocăitul mă privește speriat și-și face cruce.

— Vai de mine și de mine, astea nu sunt lucruri pe care să le vorbească o fată de vârsta dumneavoastră...

Cu chiu cu vai, cu fracturi de personalitate, cu pocăință multă, reușim într-un final să intrăm și în București. Mai e puțin. Puțin de tot. Mă simt de parcă am făcut o buclă în viața mea, am ajuns în locul de unde am pornit. Ca și cum am trăit câteva zile cumva degeaba, cumva în alt timp. Zile doar pentru aventură. Iu-huu, îmi vine să strig, amintindu-mi replica cuiva din noaptea asta. A unui prost.

27.

Damblagiul pocăito-pervers oprește în fața la Unirii. Trei taximetriști îl claxonează.

— Ce faaaaci, coaie?! Aici ți-ai găsit să parchezi, frate?!

— Nu vezi că-i stație de taxiuri, coaie? Cum îți lași mașina aici? Ești prost?, strigă la el un altul.

Este, este, îmi vine să le răspund. Nici n-aveți idee.

— Doar o secundă stau! Nu stau mult. Trebuie să verific aici repetițiile la concert și pe urmă am plecat!, face pocăitul, împăciutor.

— Da' ce concert e aicea, coaie?, întreabă un taximetrist negru la față, cu multă barbă.

— Un concert foarte frumos, de hip hop creștin, le zice nebunul, și se scotocește prin buzunarele sacoului.

Scoate de acolo un flyer. Pe el tronează moaca artistului mult-lăudat, care va recita diseară aici, în fața la Mc. Seamănă puțin cu Copilu Minune.

— Să mori tu, frate, e concert... I-auzi, bă,

Vasi, e concert diseară acilea, bă. Să vezi ce de lume o să fie!, îi spune negriciosul lui Vasi, un taximetrist mai în vârstă, care fumează apatic o țigară pe geamul mașinii.

Noroc cu Vasi, îmi amintesc că aș băga și eu o țigară. Mă dau mai spre taxiuri, o aprind, trag un fum și o palmez.

— Să fie, dă-i în pula mea. Mereu se strânge aicea ca la urs, ce mai contează un concert în plus, face bătrânul, sictirit, scuipând.

Uite un om simpatic. Îmi place filosofia asta de viață.

În timp ce eu fumez țigara pe ascuns, iar pocăitul dă explicații despre concert taximetriștilor, o văd chiar pe distinsa moacă de pe afiș cum se urcă pe o ladă goală de bere, plasată în colțul din intersecție.

— Ascultați la mineeeeee!, strigă artistul.

E mic și gras, poartă pantaloni trei sferturi cu bretele și o șapcă pe care scrie marijuana, tăiat, iar dedesubt – o cruce mare.

Adică un fel de "renunțați la iarbă și veți primi crucea". Ce căcat să fac cu crucea, i-ar spune acum Tedy, nu-i bună nici să te masturbezi anal cu ea, nu vezi, e pătrățoasă.

— Acum veți asculta un preaminunat cover după o trupă românească celebră! Yo, yo, sunteți aici cu mineeeeeeee?! Care ești cu mine, frateeee?

— Yo!, strigă taximetristul cu fața negricioasă. Yo, frate!

— Trăi-v-ar, cântați cu mine, daaa?! Yo, yo, hei, hei!

Sunt terminată de râs. Nu, nu-s șanse să mă îndrăgostesc de talentatul artist, dar, ce-i drept, mă termină fața și umorul lui inconștient. Cât de lame poate să fie să faci repetiții și la introducerea pieselor?

Pocăitul e transportat, e plin de emoție, își șterge fruntea cu o batistă roz, scoasă din buzunar.

— Yo, yo, face și el, dar timid.

— Așa, frate! Cântă cu mine, frateeee! Yo, yo, ia, acum începe: Nuanțe, culori, privighetori, rațe sălbatice, berze, cocori/Planează pe sol, yo! fac cuiburi, se-ntorc din țările calde/yo, yo, cântă cu mine frateeee/Și nucul înmugurește, vorbește cuvântul, cântă frate, așaaa/Îl slăvim pe Dumnezeu, trăi-ți-ar, că le-a făcut cu cuvântul/Râul udă și grâul/Albina zboară, propolis, ceară din zori până-n seară, yo!/Omul muncește și are, muncește și are/Nu concepe să ceară, yo, frateeee!

Bine că am terminat țigara, altfel m-aș fi înecat de râs. Pocăitul se apropie de mine:

— Este că-i talentat băiatul? Ce ți-am spus eu? O minune!

— Minune, repet și eu, molipsită probabil de la oligofren.

Chiar așa, ce-o face, săracul, l-o fi recuperat taică-su? Dacă a rămas acolo, singur, o să i se facă foame în curând.

— Ce faci, frateee?! Ai venit la repetiții, trăi-ți-ar!, zice hip hoperul creștin, sărind cu ușurință peste lada goală de bere și întinzându-i mâna pocăitului.

— Slăvit fie numele Domnului!, răspunde nebunul.

— Slăvit să fie, frate, răspunde și artistul.

Mă observă și pe mine alături de pocăit și-mi întinde mâna:

— Cerebratio, yo.

Străduindu-mă să nu râd, îi răspund:

— Vicky.

— Frumos, frate, comentează el.

Frumos o pulă, îi răspund eu în gând.

— Auzi, frate? Nu mergem și noi să mâncăm niște aripioare d-alea de la mec, trăi-ți-ar, că sunt leșinat de foame, îmi ciorăie mațele. Nu pot să cânt cu burta goală, trăi-ți-ar.

— Mergem, mergem, zice pocăitul, doar că eu azi nu mănânc de dulce...

— Bagă și tu niște cartofi, o salată, pula mea, face Cerebratio, uitându-și pentru moment bunele maniere.

— Vai, se scandalizează scurt pocăitul.

— Astea, frate, emoțiile scenei... Nu știu ce am, parcă a dat necuratul, de aseară tot îmi pune careva înjurături pe limbă, e ceva de necrezut, mânca-mi-ai pula... Uite, vezi, iar s-a întâmplat!

— Emoțiile lăzii, spun eu, nevrând, de fapt, să zic asta cu voce tare.

— Ce, păpușă?!

— Uh... Nimic, de fapt. Voiam să zic că nu cânți chiar pe o scenă, ci pe o ladă.

— Hahahahahaha, bă, trăi-ți-ar, fata asta e deșteaptă! Emoțiile lăzii, cum ar veni, fiindcă io cânt pe ladă, hahaha. Ca la emoțiile străzii, te-ai prins? Adică dacă cânți pe stradă, ai emoțiile străzii, hahaha. Ai putea să scrii versuri, trăi-ți-ar, îmi spune mie.

— Poate, zic eu.

Dacă stai să te gândești, la alea 60 de mii de euro pe care i-a fofilat nebunu'... Aș putea scrie niște versuri la mișto pe banii ăștia. Mi-aș permite să-l plimb pe Tedy peste tot prin lume pe banii ăștia. Ar fi tare.

— Hai, coaie, mai repede, ce te moșmondești atâta, că-mi crapă intestinele de foame, trăi-ți-ar! Ia uite la el, s-a oprit.

Pocăitul, într-adevăr, s-a oprit pe treptele de la Mc și-și lustruiește pantofii cu o batistă.

— Ce faci, coaie? De ce murdărești batista aia?

— Ei, acum... Nu se face să intri la restaurant murdar, explică el.

Râd și mă îndrept spre o masă liberă. Nu mi-e foame, dar e prea tare comedia ca să mă eschivez și să plec taman acum cu metroul.

— Băga-mi-aș pula, nu știu ce am de tot înjur. Mâine mă spovedesc. Nu mai merge, e groasă. M-au corupt ăștia, băieții, tovarășii mei din liceu, am aniversat ieri 10 ani. Ăștia m-au corupt de vorbesc așa, dar-ar dracii în ei, băga-le-aș

sârmă-n nas să le bag, să le dau la muie după statuie. Uite, iar am înjurat, băga-mi-aș pula.

— Da, da, și eu. Și eu merg tot mâine la spovedanie. Nici mie nu-mi place ce se întâmplă, zice pocăitul.

Mă amuză tare să mă gândesc cum ar reacționa Tedy dacă l-ar întâlni pe hip hoper.

— Da' comandăm și noi ceva astăzi, frateee?, zice artistul.

— Mă duc eu cu domnișoara. Ție-ți luăm aripi de pui. Mai vrei și altceva?, întreabă pocăitul.

— Păi ce să fac io, frate, doar cu aripioarele alea prăpădite, frateeee, n-auzi că mi-e o foame de lup? Ia măcar și tu două porții, să fie. Și bagă și niște cartofi prăjiți, tot așa, vreo două porții, să fie. Și vezi că cică au băgat ăștia mici d-ai noștri, românești, trăi-ți-ar... Ia și tu vreo 14 bucăți. Și mai ia și niște hamburgeri, trei, patru, acolo, cât o fi. P-ăștia ia-i cu cartofi țărănești, frate, nu-i lua cu prăjiți, că mă doare ficatul de la prăjiți. Vezi și sos dacă au, ia cu usturoi, cu maioneză, ceva. Și ia ș-o salată, acolo, să fie, poate o mănâncă domnișoara. Și nu te zgârci, frate, ia și ceva înghețată, plăcintă, astea... Ia-ți și tu, frate, ceva, să nu bag în mine singur. Ai bani, frate? Ține aicea, face artistul, și îi întinde 10 lei.

— Lasă că fac eu cinste!, se oferă omul.

Râd pe ascuns.

Pocăitul pleacă, cu capul vâjâindu-i probabil de la comanda babană a hip hoperului.

— Miroși a tutun, spune el, strâmbând din nas. Nu cumva...

— E de la taximetriști. Au împuțit tot aerul în jurul lor, fumează ca turcii, îl mint eu.

— Mda, așa-i, am observat și eu, spune cu dezgust.

Ajungem în față. Cerem. Pocăitul se încurcă. Îl ajut și eu. Femeia ne pune în față trei tăvi pline cu d-ale gurii, multă carne, ceea ce-l face pe pocăit să privească în altă parte.

— Câtă mâncare de dulce, Doamne păzește, acum, în post, zice el.

Și-a luat doar o porție mică de cartofi prăjiți și o apă minerală. Eu mi-am luat o Cola.

Ne întoarcem la masă, nici nu punem bine tăvile pe ea, că artistul se și înfige în hamburger.

— Eu mă duc până la toaletă și revin, spune pocăitul.

Merge chiar până în fața budei, n-o vede, se întoarce.

— Voi aveți idee unde e toaleta?

— P-aci, frate, pân-ăuntru, spune artistul, cu gura plină de pui cu cartofi prăjiți.

— Luați-o înainte, și ușa aia pe dreapta, îi explic.

— Care, acolo, lângă casă?

— Da, îi răspund eu.

Pleacă pocăitul, străbate întregul culoar, ajunge în fața ușii, nu e convins că aia e, dă să intre, se răzgândește și se întoarce.

— Ușa aia de acolo ați spus?

Mă exasperează, nu mai suport să-i mai explic încă o dată. Merg cu el, îi arăt ușa.

— Aici, îi spun.

Îmi dau seama că am și eu nevoie la budă. Intru după el. Pe culoarul din care se fac trei uși, pe una din ele fiind desenat un B, pocăitul stă iarăși și cugetă. Observ, plimbându-mi ochii de jur împrejur, că mai există o ușă, probabil a femeii de serviciu. O ușă îngustă, cu o cheie în ea. În timp ce pocăitul își aranjează o șuviță în oglinda care se întrevede dinăuntru, întind mâna pe șest și scot cheia din broască. Mintea mea țopăie de entuziasm. Mereu face așa când sunt pe cale să fac o trăznaie.

— Aici?, întreabă pocăitul, într-un final, arătându-mi ușa cu B pe ea.

— Nu! Nu acolo, acolo e la doamne. Aici, îi spun, arătându-i ușița îngustă.

— Aoleu, bine că mi-ai zis. Doamne păzește, intram la femei, face el.

Deschide și intră.

Intră și nu mai apucă să iasă. Bag cheia în broască și răsucesc. O dată, de două ori. Pe urmă bag cheia în buzunarul fustei. Două chei – suveniruri din excursia asta ciudată. O cheie de la mașina unui om cu ochii scoși, și o cheie de la libertatea pocăitului. Pe urmă, calmă, mă duc și mă piș în buda cu F pe ușă.

În timp ce mă întorc în fast food, aud bătăi slabe în ușa cămăruței unde l-am închis. Poate o să se bucure, în definitiv. Doar nu e singur

acolo, e cu Dumnezeu. Creștinii nu-s niciodată *singuri*.

L-am încuiat pentru că mi-a pus mâna pe picior, pentru că-i prost sau pentru că a fost amuzant s-o fac? Pula mea, chiar contează? De fapt, l-am încuiat doar pentru că ușa aia, cu cheie în ea, se întâmplase să fie acolo. Ea mi-a ieșit în cale, eu am întins mâna. E simplu, în final. Nu reușesc să-mi stăpânesc râsul în timp ce trec pe lângă artist, care înfulecă de zor. Cu o mână înfulecă, cu cealaltă își dă palme. Probabil, cât timp am lipsit noi, necuratu' l-a pus iar să înjure, și acum suportă binemeritata pedeapsă. E o imagine tare haioasă.

— Ciao, mi-a părut bine, îi spun, fără să-i întind mâna și fără să mă opresc propriu-zis din mers.

— Ciao, păpușă, gata, pleci?

Ce să mai plec, am plecat deja.

În fața Mc-ului, îmi aprind o țigară, crăcănându-mă de râs când văd din nou lada pe care va avea loc concertul. Cine știe dacă îl va elibera cineva pe pocăit până la ora începerii spectacolului. Într-un fel, aproape că mi-ar părea rău să piardă concertul, la câți bani a investit în el... E drept, nu erau ai lui, dar totuși. În plus, or să-i ridice ăștia mașina. Aproape că-mi vine să mă întorc și să-i redau libertatea, așa cum îi dai o bomboană din brad unui copil. Dar, la naiba, gata cu gândurile astea. No more mercy for the retarded, cum ar zice Tedy.

Live fast, die young, bad girls do it well... Înainte să mă îndrept spre metrou, îmi amintesc că mai am ceva de făcut. Scotocesc prin buzunărașul rucsacului și găsesc. Post it-ul cu numărul Vanessei și cutia de chibrituri cu numărul lui Iepure ajung în marele și rotundul coș de gunoi din fața fast food-ului, printre pungile pătate de grăsime de la hamburgeri și cartofi prăjiți, printre linguriţele de plastic de la cafea și printre mucurile de țigară.

Mă simt cumva ușurată, de parcă tocmai am închis ochii și am uitat un vis pe care nu știam cum să-l interpretez.

E mai bine așa.

Oricum, nu există mâine. Nu există viitor.

28.

E aiurea în metrou. E cald și mă simt ca dracu' cu geaca de motor pe mine, murdară, julită, ruptă de somn, coborâtă parcă din platoul de filmări la un serial cu zombies. Sau parcă aș fi o turistă care a aterizat pentru prima dată în România. N-ar fi prea naspa. Să vezi pentru prima oară România, fără frustrările pe care ți le provoacă viața de zi cu zi aici, printre căcați, ar putea fi chiar amuzant.

Un gagiu cu tricou cu Cradle of Filth îmi zâmbește frumos de pe scaunul din față.

Îi zâmbesc și eu.

Mă sună Coco, a ajuns deja la Dev. "Ești dusă, nu-i nici 12", zic. "Nu contează, a început bairamul, e nebunie, sunt peste 70 de invitați, s-au urcat pe terasa blocului. Dev a invitat ceva oameni să-l ajute să ia băutura și am rămas cu toții aici. Dacă nu suntem în apartament, să ne cauți pe bloc", spune ea.

Mai bine așa, c-a început mai devreme, oricum n-aveam chef să merg pe acasă.

Schimb la Victoriei. Ce stupid nume, Piața

Victoriei. De parcă ar fi piața mea. De parcă acolo ar trebui să vând eu leuștean. Și apoi, care victorie, la ce victorie s-or fi referit? E o victorie mai importantă ca alta? Dracu' știe... Îmi amintesc de ideea pocăitului, că ar trebui să mă fac țesătoare, și mă pufnește un râs zgomotos, în hohote. Mă țin cu mâna de scară și râd. Și râd. Trec niște proști pe lângă mine, se uită ciudat, întrebător. Râd, bre, ce, e interzis? A, dacă râzi așa, pe stradă, s-ar putea să fii drogată, asta e în mintea lor. Ei bine, uite, sunt drogată, ceva probleme?

Iau al doilea metrou, ajung la Obor. Ies la lumină. Un țigan încearcă să-mi vândă cu 10 milioane un pui de ciobănesc. E superb cățelul, dacă aș avea bani la mine, l-aș cumpăra pentru Dev. Sau pentru Tedy. L-aș cumpăra pentru amândoi. Să facă cu schimbul, să stea câinele o săptămână la unu', o săptămână la altul. În fața magazinului Bucur Obor, îmi cumpăr un covrig, în timp ce o femeie încearcă să mă îmbârlige să iau 20 de oje la un leu bucata. "Îți fac reducere, fata mea, 15 bucăți la 20 de lei!", strigă după mine. "Păi de 20 de lei ar trebui să-mi dați 20 de bucăți, fără reducere, la un leu bucata", îi explic, în timp ce merg cu spatele. "Aolio, așa e, fata mea, m-am încurcat. Păi ce faci, nu le iei?", strigă în timp ce eu mă îndepărtez, apropiindu-mă în același timp de blocul lui Dev. "Nu le iau, n-am chef acum", îi răspund, din depărtare. "Păi și de ce-ai mai zis atunci câte vine, 20?", zbiară ea la

mine, ușor nervoasă. Ridic din umeri. Așa mai fac eu, zic lucruri fără un scop anume.

Liftul se clatină cu mine, până la 10. Sun la ușă, nimic. Mai sun, tot nimic. De sus, de pe acoperiș, mi se pare că aud vocea lui Tedy. Dar nu-i Tedy, n-are cum... Anyway, mă agăț de scărița șubredă și scot capul pe terasă.

Coco n-a stat niciodată bine la matematică. Mă rog, de asta și era mereu corijentă. Pe terasă nu-s 70 de oameni, ci peste 100. Poate or mai fi venit și între timp. O grămadă de necunoscuți. Sunt aproape descumpănită, nu știu cum o să-l găsesc pe Dev în tot vacarmul ăsta...

— Vicky!!!, mă aud strigată de o voce familiară, vocea pe care o auzisem și dedesubt, o voce pe care aș ști să o recunosc oriunde și oricând, vocea lui Tedy.

— Vicky!!!!, răsună apoi din diferite direcții, de parcă Tedy s-ar fi spart în multe, multe cioburi și fiecare din ele ar scoate același sunet.

Jumate din cei prezenți mă strigă și aleargă spre mine. Mda, și acum încep încet-încet să-i recunosc, sunt oameni de la școală, uite, sunt și doi amici de-ai lui Tedy, uite-l pe Tedy în carne și oase, da, pe unii îi știu, doar că nu foarte bine. Habar n-aveam că toți ăștia îmi cunosc numele.

Apare și Dev, mă ia în brațe, mă ridică și mă sărută în aer.

— Ai venit, zice el, și arată chiar fericit.

— Am venit, îi spun eu, aproape resemnată, dar bucurându-mă că sunt aici, că e și Tedy aici,

că e toată lumea.

Welcome back into the world, îmi spun în gând. Ideea că peste numai câteva ore o să-i povestesc lui Tedy toate peripețiile mele haioase din excursie mă binedispune.

— Mi-am făcut griji, îmi spune Tedy, apropiindu-se de mine și pupându-mă pe frunte. De asta am și venit, că îmi făceam griji pentru tine.

— Thanks. Da' cu ce ai venit?

— Cu stopul. Când o să-ți povestesc ce am pățit... O să dureze ceva. Ne trebuie multe beri.

— Tu ca tu, dar să vezi ce am pățit eu...

Pe marginea blocului, de unde se vede toată Calea Moșilor, încep să-i povestesc lui Tedy tot ce s-a întâmplat de când ne-am despărțit, în Brașov. Când ajung la partea cu Gigel, Tedy râde cu poftă.

— Deci ți-a prins bine. Bricegutul, zic.

— Da, normal.

Îmi vine brusc o idee.

— Tedy?

— Da, zi. Dacă am, îți dau. Dacă pot, vin.

— De unde știi că aveam să-ți cer ceva?

— E, rahat. Așa te mâțâi tu: Teeedy, Teeedy, când vrei bani sau vrei să vin cu tine într-un loc naspa. Care din ele e de data asta?

— Bani, îi spun, ușor rușinată.

— Cât?

— Păi... 10 milioane.

Tedy fluieră admirativ.

— Vic, n-am eu, dar fac rost. Vino-ncoa'. O

vezi pe pizda aia?

Pizda aia e o roșcată înaltă, cu țâțe mari, rotunde, într-o rochie albă, cu multe pliuri.

— E femeia unui bun amic de-al meu, Mișu, ăla de colo. Am poștit-o azi-noapte. Aia e un sac de bani, crede-mă. Deci 10 milioane o să fie floare la ureche. Aștepți zece minute sau îți trebuie acu'- acu'?

— Aștept, mă, ce dracu', îi răspund lui fratimiu, care se apropie de parașută, să facă o chetă.

În timp ce aștept să vină Tedy înapoi, pe la mine trec să mă salute Andreea a lui Dev, Dev însuși, care îmi aduce o doză rece de bere (cât de bună poate fi...), pe urmă Coco, care mă strânge în brațe mai-mai să mă lase fără aer.

— O să avem câine, nebuno!, îi spun, în culmea fericirii.

— Ce, mă? Noi două?

— Da, crizato. Vino să ți-l arăt!

O duc pe Coco la marginea terasei și-i arăt țiganul cu puiul de ciobănesc în brațe. Mi se strânge inima de durere când văd o pizdă apropiindu-se de el și luând în brațe câinele, nu, nu se poate, nuuuu... și e NU, într-adevăr, pizda returnează cățelul, n-are 10 milioane, probabil. Răsuflu ușurată.

— Ăla!

— Fată, e frumos... E mic... Nu-l văd eu bine de aici, dar sigur e frumos, dacă-ți place ție! Și când, cum?

Îi explic pe scurt. Tedy jupoaie o proastă de

10 milioane, în câteva minute dau o fugă până jos și iau câinele. E cadou pentru Dev, dar numai în principiu, în realitate o să fie al nostru, al tuturor.

— Fată, ce bucuroasă sunt! O să avem câine! Sunt bucuroasă de multe lucruri, mai ales că te văd, că ești întreagă. Mi-a fost atât de dor... Mi-a fost dor ca în vara aia când ai plecat cu mâta trei săptămâni la Mamaia sau în pula mea, în Costinești... Ce dor mi-a fost și atunci...

— Nu mai fac, promit, îi spun lui Coco.

— Să nu mai faci, că fără tine parcă umblu în somn, ca drogată. N-am pe cine să întreb nimic, simt că mor, că nu pot să fac nimic ca lumea. Fată, auzi? Da'... dacă te desparți de Dev?

— Păi de ce să mă despart de Dev?

— Nu știu, fată, de ce, de ne-ce, eu doar pun răul înainte. Dacă te desparți de el, rămânem fără câine!

— Las' că văd eu cum facem. Semnăm un contract din ăla... Dacă pleacă, să nu ia câinele. N-are voie să ne lase fără câine.

— Așa da, zice Coco satisfăcută. Ce deșteaptă ești, fată, să mor eu... Faaaată! Hai să ne mai uităm, în pula mea, să nu ia altcineva câinele!

Câinele e la locul lui, tot în brațele țiganului. Nici nu-i prea ieftin, dacă stai să te gândești. Foarte bine. Dacă era ieftin, se lua numaidecât. Rămâneam fără el.

— Auzi? Am și eu 50 de lei. Pune-i și pe ăștia

la câine!, zice Coco, hotărâtă.

— Bine, zic.

Suntem la numai un minut de a deveni proprietare de ciobănesc când Tedy se apropie de noi, fluturând în aer bancnotele. Lângă el e un tip simpatic, pe care sunt sigură că l-am mai văzut. E mai mic ca Tedy, mai mic și decât mine, nu cred să aibă mai mult de 12 ani. L-am mai văzut undeva, ba poate chiar în mai multe ocazii.

— Johnny, ea e sor-mea, Vicky. Johnny, Vicky, Johnny, Coco, Coco, Vicky.

— Ne știm, nebunule, zice Coco, râzând. Pe Vicky o știu, ce ai?

— Știu c-o știi. Era o glumiță, îi explică Tedy, cu răbdare.

E ceva tâmpit în aer, poate începutul ăsta de petrecere, poate baloanele, poate rochiile mișto ale pizdelor... nu știu exact ce, dar toți părem fericiți. Chiar și așa, fără viitor. Copiii uitați de pe bloc, copiii care vor fenta timpul la nesfârșit. Îi vor da la muie după statuie, cum zicea artistul de hip hop creștin. Îl pup pe Tedy.

Ceva totuși mă neliniștește, dar numai puțin, ușor, așa cum simți o adiere de furtună în aer când stai la plajă și când ai mai vrea soare. E ceva, nu știu... Apoi văd fața tipului ăsta, Johnny, foarte aproape de a mea. Seamănă cu cineva, sau poate l-am cunoscut chiar pe el, însă nu-mi aduc aminte.

— Vic, dar ce vrei să faci cu banii?, mă readuce Tedy la realitate.

Îmi amintesc și eu dintr-o dată ce vreau să fac cu banii, și sunt din nou fericită, norii franjurați au trecut, e iar cald și soare și mișto.

— O să vezi!, îi spun și fug spre scara care intră în bloc.

Acolo e chiar Dev, care o ține de mână pe Andreea, dar chestia asta azi nu mă deranjează deloc. Andreea merită și ea o fărâmiță de Dev.

— Unde te duci, Vicky?, mă întreabă iubitul meu.

— Să-ți iau cadouuuul, îi răspund de pe scară.

29.

— 12 milioane, păpușă!!!, strigă țiganul, încă de când mă vede așteptând la stop, ca să traversez spre el.

— Numai 12 milioane, frumusățea asta de cățel, pomană, nu altceva, zice el, încurajat, când mă apropii.

Știu că bietul țigan n-are nicio vină, dar mi s-au strâns în cap toate rahaturile de pe drum, orele nedormite, și toți acei proști și ciudați întâlniți până am ajuns aici, din nou acasă. Teoretic, știu că țiganul n-are nicio vină, dar asta nu-l ajută prea mult când îi spun:

— Știi ceva, cioară? Te ia mama dracu' pe tine și pe toată familia ta, da? Vezi să nu aflu dracului unde stai... Pun băieții pe tine, te facem franjuri, boule!

— Aoleu, să trăiți, da' nu știam că sunteți fiica lui Gelu! Nu mai fac, mă jur, să moară familia mea și copiii mei și tot ce am mai sfânt...

Nu sunt fiica nimănui, vită, doar că prima dată ai zis că face 10 milioane cățelul, acum ai sărit prețul, vreau să-i zic, dar pe urmă îmi dau

seama că e mai profitabil să tac.

— Ziceți-i vă rog la nea Gelu să nu mă dea în gât, vă rog io frumos... Iar fac pușcărie, vai de zilele mele și de păcatele mele...

Țiganul e pe punctul de-a izbucni în plâns. Mi se face milă.

— Uite, nu-i zic nimic lu' tata, promit. Nu ciripesc că te-am văzut. Asta e, vezi-ți de treabă. Cu cât ziceai că dai câinele?

— Aoleu, șefa... pentru dumneavoastră nu e pe bani, luați câinele, să vă trăiască! Să vă bucurați de el, cu toată familia dumneavoastră, săru-mâinile, și salutări la nea Gelu...

Iau câinele. E superdulce, mă linge pe un deget. E pufos și pare curat. Sunt fericită, așa cum n-am mai fost de prin clasele primare, când era 15 iunie și stăteam în curtea școlii și știam că a venit vacanța.

Plec cu câinele, fac câțiva pași, după care mă întorc.

— Bre? Vino, bre, înapoi.

Țiganul vine cu coada între picioare.

— Vă rog io frumos, nu mă dați în gât la...

— Nu te dau, domnule, nicăieri.

Caut prin buzunare, găsesc o monedă de 50 de bani și alta de 10.

— Ține măruntul ăsta. Pentru câine. Am auzit că nu-i bine să-l iei gratis.

— Mulțumesc, să vă trăiască familia, și cățelușul și...

Nu-l mai aud, deja am traversat. Sunt

fericită, sunt foarte fericită. Pup câinele, câinele iar mă linge. Presimt că pe mine o să mă iubească cel mai mult dintre noi toți... Bestial, și am rămas cu 10 milioane jumate. Azi sigur s-a căcat vreo cioară pe mine. O cioară adevărată, vreau să zic, nu...

În timp ce se apropie liftul, mi se taie picioarele. Nu, nu e ca în filmele de căcat cu care sunt unii obișnuiți. Genul ăsta de revelație-amintire nu vine așa, ca o lopată care te lovește în cap. Nu ți se deschid ochii de parcă ai fi la psihanalist și te-ar trezi din hipnoză. Nu, nici pe departe.

Întâi și-întâi, realizezi că ți se întâmplă ceva rău. Corpul tău o ia razna. Inima îți bate puternic, privirea ți se încețoșează. Te cuprinde furia, și în același timp disperarea că nu mai poți schimba nimic. Că totul s-a petrecut deja. Înțelegi o parte, apoi de partea asta se leagă o alta... și, încet, în jumătate de minut, se completează tot tabloul. Vine liftul, dar nu pot urca. La dracu', și nici măcar... nici măcar nu pot fi sigură. Trebuie să fiu acolo, sus, să-l privesc în ochi pe Johnny ca să știu.

Îmi fac curaj, intru în cabină, care se hurducăie din nou până la etajul 10. Gălăgia e din ce în ce mai mare, încerc să urc scara care duce în terasă, așa cum am urcat-o prima dată, dar nu pot, îmi tremură picioarele și-mi sunt moi ca o cârpă.

Abia scot capul pe terasă, cu câinele în brațe, dând din coadă și scâncind încet, poate speriat de gălăgie, când Johnny – căcat, da, Johnny, nu

altcineva, chiar Johnny, paștele mă-sii – îmi întinde o mână (da, până și pe asta o recunosc, s-a schimbat, a mai crescut, și totuși, mâna asta care mi-a bântuit acum doi ani toate coșmarurile) și mă întreabă cu vocea aia de acum doi și două luni, din noaptea Întâmplării, cu care îmi cerșise bani:

— Pot să te ajut?

Și a fost ca și cum cineva m-ar fi smuls dintr-una din cele mai fericite zile ale vieții mele și m-ar fi dus în cea mai nasoală și mai tristă dintre ele. Fără un motiv real. Doar așa, de fun. Cam în genul în care Tedy făcea toate lucrurile.

— Pot să te ajut?, repetă întrebarea maimuțoiul ăsta care stă acum calm în fața mea, poate refuzând să-și amintească, poate fiind chiar atât de imbecil încât a uitat.

Dacă îi dai părul la o parte de pe frunte, îl îmbraci cu haine negre, îi pui o pereche de bocanci scâlciați e chiar el, puștiul din noaptea Întâmplării, puștiul pe care îl pocnisem cu picioarele în cap înainte ca taică-su sau ce morții mă-sii o fi fost să mă lege de camion. Pot simți din nou lanțul gros și rece pe glezna mea, și gâfâiturile camionagiului deasupra mea. Și nu, nu mai sunt fericită. Tot ce simțisem cu numai câteva minute înainte, când zburasem în jos pe scările terasei, s-a dus ca și cum ar fi fost un moment ciudat dintr-un vis. Nu sunt fericită, și iar nu mai există viitor.

N-a existat probabil niciodată.

Și nu asta e partea cea mai rea, îmi spun, în timp ce dau drumul câinelui din brațe, sau mai degrabă îl las să scape, partea cea mai nasoală nu este că l-am întâlnit pe puștiul care a luat parte la violul meu, la Întâmplarea pe care mi-am chinuit și scurtcircuitat nervii și neuronii ca s-o uit. Nu, nu asta. Ci gândul că Tedy îl cunoaște. Nu poate să fie o coincidență.

— Ce e ăsta?! Un câine!!! Vicky a luat un câine!!!

— Un cățeluș, cât de scumpel esteee!!!

— Ia mâna de pe el, îl murdărești, e cadoul pentru Dev, aud, ca printr-o pungă legată în jurul capului, vocea lui Coco, apoi toate vocile dispar, și simt că am să leșin, că pic, că adorm, și e bine...

E bine, într-un fel.

30.

Cafeaua de la Mc e fierbinte și bunicică. Îmi torn în ea laptele pe care mi l-a adus Tedy.

Fiindcă mereu în momentele tragice ale vieții trebuie să se întâmple și ceva comic, în timp ce leșinam pe terasa blocului am descoperit și misterul pachetului întreg de țigări care îmi rămăsese de la lepure. În timp ce cădeam, s-a rostogolit și el din geaca de motor, unde îl băgasem într-un buzunar, pe dinăuntru. Cel puțin, acum am țigări.

Încerc să nu mă uit la fața lui Tedy. Nu l-am mai văzut plângând de când aveam doar doi ani, iar el cinci, și căzuse din nuc. N-am aflat niciodată ce naiba căutase în nuc. Așa a fost mereu. A făcut lucruri pe care oamenii normali nu le fac, și le-a făcut fără să aibă, măcar el, o explicație pentru ele. O explicație cât de tâmpită, cât de aiurea, dar totuși o explicație.

Acum, însă, după ce mi-a mărturisit, într-un fel mi-e mai bine. Mi-a trecut tremuratul. Cred că după ce am să beau cafeaua asta și vreo șase beri o să fiu aproape normală. Everyday Vicky.

Evident, asta nu înseamnă că o să-l pot privi pe rahatul ăla în față, pe Johnny, nici azi, nici în altă zi. Dar vreau să-mi ridic ochii și să-l pot privi pe fratele meu. Asta e tot ce contează. Am nevoie să știu că-l mai pot privi în ochi pe Tedy, la fel ca înainte.

— Trebuie să mă crezi, Vic! Trebuie. A fost o glumă, trebuia să fie o glumă, n-am crezut niciodată că o să se întâmple ce s-a întâmplat...

Lângă noi, o familie de oameni săraci își îndoapă copiii cu cartofi prăjiți și înghețată. Arată cu toții horror. Ca niște păsări îngrășate artificial, care nu pot vedea decât mâncare în jur, ca și cum creierul lor nu ar avea altă setare. Ăsta, ăsta e viitorul pe care eu nu-l voi avea niciodată. Pe care nu mi-l voi imagina niciodată.

Realizez că sunt pentru a doua oară în dimineața asta într-un Mc și zâmbesc.

— Trebuie să mă crezi. Spune dracului ceva! Vic... Trebuie să mă ierți... A fost o joacă, lui îi plăcea de tine, se ținea mereu după noi. Tu nu-l remarcai niciodată. Nu te interesau băieții de vârsta lui, mereu te-ai uitat după ăia mai mari, iar el suferea. Așa că am zis că va fi o joacă. Nu m-am gândit că e și ta-su în ecuație. Nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar putea întâmpla, în morții mă-sii, ce s-a întâmplat. N-aveam de unde să știu, înțelegi? Am vrut să fie doar o joacă, ceva distractiv, de care să râdem chiar în noaptea aia, după ce ajungeam acasă. Mă crezi?

S-a mai răcit cafeaua. Femeia-balenă îi dă

una peste mână copilului cel mic, fiindcă a dat un cartof prăjit pe jos. "Nu risipi mâncarea, firar pielea a dracu' pe tine, îți bați joc de mâncare?!", urlă ea, iar popândăul timid, pula ei, pare să o aprobe. Se uită cu ură la copil. Copilul e mic, are vreo 3 ani. E singurul din familia lor ai cărui neuroni nu s-au setat încă exclusiv pe mâncare.

Mai beau din cafea.

Femeia de serviciu vine să dea cu mopul sub masa noastră, bombănind ceva. Îmi ridic picioarele pe scândurica de sub scaun.

— Da, te cred.

Și acum îndrăznesc să-l privesc în ochi. Și mă dor lacrimile alea mai mult decât tot ce a ținut vreodată de întâmplare. Mă doare mai mult ideea că Tedy a trăit anii ăștia știind că a fost vinovat, decât întâmplarea în sine. Da, întâmplarea. De acum, va fi doar o întâmplare cu literă mică. Un fapt banal. Tedy știuse tot timpul că avea o parte din vină, și e ca și cum, știind Tedy, trăind cu apăsarea asta, era într-un fel ca și cum ar fi fost vina mea. Ca și cum eu o provocasem, fiindcă o provocase Tedy.

— Dar de ce mama dracu' nu mi-ai spus? Atâta timp, de ce? Tu îmi spui tot... De ce nu mi-ai spus chiar în noaptea aia? S-ar fi terminat totul atât de ușor, ar fi fost bine, noi am fi fost bine...

"Ia uite ce face ăsta, mănâncă paiu!", urlă femeia-balenă către bărbatul-popândău. "Pă ce faci, te uiți ca handicapatu'? Ia-i paiu'! Nu vezi că l-a băgat în gură pă tot?!", urlă ea, iar

bărbatul-popândău se supune. Incredibil cum își pierd unii demnitatea pentru o bucățică de pizdă. Inimaginabil și scârbos cum oamenii se mint că luptă pentru libertate, ucid în numele libertății, fac revoluții și, într-un final, renunță de bunăvoie la libertate pentru o gaură împuțită înconjurată de floci.

— N-am putut, spune Tedy, simplu.

Apoi mă sperii din nou. În clipa asta vreau să mă ridic și să-l iau în brațe pe Tedy, dar nu pot, ca și cum aș trăda ceva dacă aș face asta. Ca și cum aș avea de ales între Tedy și Vicky, iar alegerea asta e tot ce poate fi mai înfricoșător pe lume. Ideea că nu-l pot lua în brațe mă îngrozește mai mult decât orice în momentul ăsta.

De n-am deveni normali... Orice, numai să nu devenim scârboși și normali.

Vreau să-l iau în brațe pe Tedy, dar picioarele parcă mi s-au sudat de stinghia de sub scaun. Nu pot să-mi mișc corpul, și am nevoie să mă țină în brațe, dar nu pot...

Îi ating însă mâna. Tedy mă privește așa cum îl privisem eu, când am urcat pentru prima dată pe terasă, în dimineața asta. Cu bucuria că sunt din nou aici, că m-am întors, că sunt aceeași Vicky.

N-o să mai plec niciodată, Tedy, de acum poți să-mi spui orice. Orice ai să faci. Când toți te vor dezaproba, eu voi fi aici să te iubesc la fel de mult ca întotdeauna.

Dar cuvintele astea nu ies. Mă rog, ies, dar un pic distorsionate:

— Auzi? Am luat câinele ăla gratis, până la urmă. Am dat doar 60 de bani pe el. Avem 10 milioane jumate, de fapt 11, că am mai cules ceva și pe drum, venind încoace. Hai în Vamă.

Tedy mă privește de parcă nu i-ar veni să creadă.

— Hai, zice el, într-un târziu.

— Tedy?

— Da, zice, și ochii nu-i mai sunt la fel de roșii ca acum un sfert de oră, când venise cu cafeaua.

— Mai e și altceva? Ceva ce crezi că ar trebui să știu, și totuși nu mi-ai spus?!

— Mnu... Adică ar mai fi. Dar nu pot să-ți spun.

— Zi, mă. Deci zi. Altfel nu te iert și terminăm tot.

— Bine, dacă mă strângi cu ușa așa. Azi-dimineață am omorât-o pe mama.

Trec cam 20 de secunde în care creierul meu încearcă să proceseze informația, până să se prindă că Tedy face mișto. Mă rog, 20 de secunde nu e chiar mult, unui om prost i-ar lua și o zi întreagă, dar, când ai lipită totuși eticheta de copil genial pe frunte, e quite embarrassing și așa.

— Vai... Dacă ai vedea ce față ai făcut!, zice Tedy și pufnește în râs, contaminându-mă și pe mine.

— Chiar așa, ce face capra? Tu ai trecut pe acasă?

— Dă-o-n morții mă-sii de panaramă, zice Tedy și scuipă.

Probabil din greșeală, flegma lui Tedy ajunge pe pantoful-balerin al femeii-balenă.

— Ce faci, măgarule?!!! Idiotule, golanule?! Mă scuipi, mă? Cine te crezi tu, mă, te tragi de șireturi cu mine?!, sare ea, și se ridică de la masă. Ia, uite, bărbate, ce-și permite golanul ăsta cu mine, și tu stai și te uiți?!

S-a așezat cu mâinile în șolduri în fața măsuței noastre.

Mc-ul se întunecă dintr-o dată.

— Eclipsă de soare, fugi!, țipă Tedy, râzând în hohote.

Fugim amândoi pe ușă, dărâmând o fată care aduce tava goală de la terasă.

În fața Mc-ului, lângă țigăncile care ghicesc în palmă, ne oprim să râdem în voie. Îl iau în brațe pe Tedy.

Stăm așa o vreme. Deși ar trebui să mă gândesc la alte lucruri, poate chiar acum ar fi momentul să-mi fac closure-ul cu întâmplarea, îmi vin în minte doar figurile nopții trecute: Gicu, Iepure, Doru, Vanessa, Praștie, Nelu, Jenică, pocăitul, artistul... Poate am uitat pe cineva. Râd, și poate că n-am să mă opresc niciodată din râs, mai ales că Tedy râde și el cu mine. Poate că tot viitorul va fi un râs și nimic altceva.

Ne întrerupe Dev, care a coborât cu Coco de pe bloc. Și cu câinele.

— Cuțu... Uitasem de el... Îți place?, îl întreb.

— E cel mai mișto cadou pe care l-am primit

vreodată.

— Ce tare, 's happy. Mă, da' e fată sau băiat?

— Cum, nu știi?, face Coco.

— Nu, n-am mai apucat să întreb.

Râdem toți și ridicăm animalul în aer, să ne edificăm.

— Fată!, decretează Dev.

— Băiat!, zice Coco, hotărâtă, în același timp.

— E fată, bre, votează și Tedy. Aia nu-i puță, e smoc de blană.

— Dacă e fată, vreau să-i zicem Victoria, zice Dev, și am senzația că n-am auzit bine.

Dar chiar a zis asta.

— NU! Orice nume, dar nu Victoria! Te rog, nu Victoria... Vrei să ajung să-ți urăsc animalul?

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus, zice Dev, în timp ce mă sărută. E câinele meu, în pula mea. Bă, era să uit – na, asta e ceva ce ți-a luat frati-tu și uitase sus.

Iau sacoșa, uimită, din mâna lui Dev. WTF, Tedy îmi face cadouri din astea? De când? Dau capul curios al lui Coco la o parte, și mă prind că e un obiect de îmbrăcăminte încă înainte să scot cutia din pungă.

— Sandale, fată!!! Sandale transparente, din alea de voiam noi, ești bolândă?!, urlă Coco, făcând țigăncile să abandoneze ghicitul și să întoarcă capetele cu baticuri verzi și roz spre noi. Ți-a luat Tedy sandale, să mori tu, să mi le dai și mie!!!

Mi-a luat Tedy sandale, îmi spun, dar nu pot să mă uit nici la sandale, nici la Tedy, fiindcă simt că o să plâng. Da, mi se întâmplă rar, dar se întâmplă totuși.

— Ești ok?, mă întreabă Dev, luându-mă de mână.

Știu că nimeni n-ar înțelege ce s-a petrecut între noi azi. Nu voi spune niciodată, nimănui, despre Tedy. Secretele lui sunt pentru totdeauna și ale mele.

— Normal că sunt, îi răspund lui Dev. Hai să n-o mai ardem retard pe aici, cu țiganii. Ți-a zis Tedy că mergem toți patru la mare, chiar acum?

— Pe bune? Marfă. Ia-auzi, Victoria, mergi și tu prima dată la mare, fă, a dat norocul peste tine, îi spune Dev câinelui nostru.

Mâine o să fie vreme mișto și o să port ochelari de soare. Am nevoie să-mi iau o rochie de acasă, dar mai bine împrumut de la Coco. Sau îmi cumpăr, că bani am destui. Și ciorapii, să las undeva ciorapii ăștia, s-au sfâșiat în pula mea de tot. Fără să mai stau pe gânduri, trag de ciorapi, îi sfâșii de tot și, în timp ce alergăm, în urma mea rămân fâșii de plasă elastică neagră.

Mâine o să fie nisip ud, o să fie frig ca dracu' și o să bem bere zgribuliți. Mâine o să fim împreună. O să fie cea mai tare zi din viața noastră. O să fie. Mâine. Vai, cum poate să sune.

Mâine.

www.hergbenet.ro

Cărțile Arven
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: februarie 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro